

Hận Thù

Contents

Hận Thù	2
1. Chương Giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chương 1: Quá Khứ - Khởi Đầu Của	3
3. Chương 2: Lá Thư	6
4. Chương 3: Chuẩn Bị Cho Sự Trở Lại	6
5. Chương 4: Mọi Chuyện Chỉ Mới Bắt Đầu	7
6. Chương 5: Băng + Tuyết	8
7. Chương 6: Nhập Học	9
8. Chương 7: Nhập Học (2)	10
9. Chương 8: Nhập Học (3)	12
10. Chương 9: Nhập Học (4)	13
11. Chương 10: Quá Khứ - Bin Và Yumi	14
12. Chương Thông Báo: Lịch Post Truyện	15
13. Chương 11: Quá Khứ - Bin Và Yumi (2)	15
14. Chương 12: Tôi Không Quen Anh	15
15. Chương 13: Đi Bar - Sự Trở Lại Của Rose	16
16. Chương 14:	17
17. Chương 15:	18
18. Chương 16:	20
19. Chương 17	22
20. Chương 18:	23
21. Chương 19:	25
22. Chương 20:	26
23. Chương 21:	27
24. Chương 22:	28
25. Chương 23:	29
26. Chương 24:	31
27. Chương 25:	31
28. Chương 26:	32
29. Chương 27:	33
30. Chương 28:	34
31. Chương 29:	35
32. Chương 30:	37
33. Chương 31:	38
34. Chương 32:	39
35. Chương 33:	39
36. Chương 34:	40
37. Chương 35:	41
38. Chương 36:	42
39. Chương 37:	43
40. Chương 38:	45
41. Chương 39:	45

42. Chương 40:	46
43. Chương 41:	47
44. Chương 42:	48
45. Chương 43:	49
46. Chương 44:	50
47. Chương 45:	51
48. Chương 46:	53
49. Chương 47:	54
50. Chương 48:	55
51. Chương 49:	57
52. Chương 50:	59
53. Chương 51:	60
54. Chương 52:	61
55. Chương Ngoại Truyện	63

Hận Thù

Giới thiệu

Hoàng Anh Tuấn - thiếu gia tập đoàn Hoàng Gia đứng thứ 2 thế giới về đá quý, mỹ phẩm và chứng khoán

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-thu>

1. Chương Giới Thiệu Nhân Vật

1. Hoàng Kiều Linh: (Yumi)

- Gia thế: đại tiểu thư tập đoàn Hoàng gia đứng thứ 2 thế giới về mỹ phẩm, đá quý, và chứng khoán. Năm 12t, do muốn tự lập nên lập ra một công ti riêng : AL (Ghép từ tên mẹ nó và nó : Anna và Linh) đến năm nó 14t thì đã trở thành tập đoàn đứng đầu tg về mọi mặt. Bang chủ bang Rose đứng đầu thế giới ngầm. Ngoài ra còn có một số thân phận bí mật khác.
- Ngoại hình : Mái tóc màu tím sẫm, đôi mắt cùng màu, làn da trắng hồng mịn màng, đôi môi đỏ tươi tự nhiên. Nhan sắc của nó nếu đứng thứ 2 thì sẽ ko có ai đứng thứ nhất.
- Tính cách: lạnh lùng hơn cả tảng băng, từ nhỏ đã mang trong mình một sự hận thù vô cùng lớn.

2. Hoàng Hà Mi : (Nana)

- Gia thế: em gái cùng cha khác mẹ với nó. Bang chủ bang Angel đứng thứ 3 thế giới ngầm.
- Ngoại hình: mái tóc màu hồng sen sẫm, đôi mắt to tròn ngây thơ màu hồng phấn, làn da trắng hồng, đôi môi màu hồng anh đào tự nhiên.

- Tính cách: hiền lành, trẻ con nhưng những chuyện liên quan đến “hắn” thì sẽ trở nên ác độc vô cùng.

3. Trương Bảo An : (Liss)

- Gia thế: tiểu thư tập đoàn TN đứng thứ 5 thế giới về trang sức, đá quý, thời trang. Bang phó bang Angel.

- Ngoại hình: Mái tóc hung đỏ, đôi mắt nâu đỏ, theo phong cách sexy

- Tính cách: dữ như bà chằn, nói nhiều, có sở thích tán trai, mắc bệnh công chúa nặng.

***** Cách xưng hô *****

- Nó - Yumi

- Nhỏ - Nana

- Cô - Liss

4. Nguyễn Lê Duy Khánh: (Rio)

- Gia thế: thiếu gia tập đoàn Wind đứng thứ 2 thế giới về xe hơi, điện lực, máy móc. Bang chủ bang Evil đứng thứ 2 thế giới ngầm.

- Ngoại hình: ừ thì mái tóc xanh đen, đôi mắt màu tro lạnh. Hot boy thứ thiệt chứ ko phải dạng vừa đâu.

- Tính cách: lạnh lùng, vô cảm.

5. Phạm Quang Anh: (Kun)

- Gia thế: thiếu gia tập đoàn Lindka đứng thứ 3 thế giới về mỹ phẩm, xe hơi, điện lực. Bang phó bang Evil

- Ngoại hình: mái tóc màu bạch kim, đôi mắt màu vàng nâu. Hot boy đấy

- Tính cách: tán gái siêu hạng, mắc bệnh công tử nặng

6. Hàn Gia Bảo: (Bin)

- Gia thế: thiếu gia tập đoàn thứ 4 thế giới về mọi mặt. Bang phó bang evil.

- Ngoại hình: mái tóc màu vàng mốc lai cam. đôi mắt màu đà sẫm. Anh cũng là hotboy đấy.

- Tính cách: hiền lành, vui vẻ, hòa đồng

*** cách xưng hô ***

- hắn - Rio

- Cậu - Kun

- anh - Bin

2. Chương 1: Quá Khứ - Khởi Đầu Của

Trong căn biệt thự màu trắng tinh khiết, vang lên tiếng cười trong trẻo của cô bé 5 tuổi, giọng nói trong veo vang lên:

- Mama , bắt con đi nè. Hihi

Ở sân trước của căn biệt thự, cô bé với mái tóc tím thắt bím mang khuôn mặt của thiên thần đang chạy vòng quanh luôn miệng gọi lớn :

- Mama

Đằng sau cô bé là người phụ nữ trung niên xinh đẹp sắc sảo, khuôn mặt cười hiền nhìn theo cô bé. Người hầu trong nhà thấy cảnh này cười khúc khích.

Cổng chính mở ra, chiếc siêu xe màu đen bóng loáng chạy vào. Từ trên xe bước xuống là người đàn ông trung niên khá đẹp trai. Cô gái thắt bím sà vào lòng ông:

- Papa có quà sinh nhật gì cho con hông nè ? - Nó nói giọng nhõng nhẽo.

Papa nó cười hiền, lấy từ trong xe ra một con gấu bông to đùng . Ông cười hiền:

- Đây nè con gái yêu.

Người phụ nữ hồi nãy - Anna đứng đằng sau mỉm cười dịu dàng. Bỗng tiếng điện thoại của ông Tuấn vang lên:

- Alo

-....

- ừ . Tôi tới ngay.

Nói rồi, ông xoa đầu nó :

- Papa có việc nên không dự sinh nhật con được. Ba xin lỗi ha !!

Nó làm mặt buồn nhưng vẫn lí nhí đáp:

- Không sao đâu ạ !

Ông quay vào xe và rời đi nhưng .. chẳng may ví của ông bị rớt ra . Bà Anna chạy đến nhặt lên gọi với theo. Rồi bà lấy chiếc xe khác chạy theo ông Tuấn. Chiếc xe của ông rẽ vào một con đường nhỏ, có những đồng cỏ bát ngát. Ở đó có một căn nhà màu xanh dương nhạt, ngôi nhà nhỏ đơn giản nhưng hòa với đồng cỏ như một bức tranh tuyệt đẹp. Chiếc xe của ông đỗ ở trước căn nhà. Bà Anna thắc mắc:

- Ông ấy có việc gì ở nơi hoang vu này nhỉ.

Bà cất xe và đi lại phía căn nhà, giơ tay lên định gõ cửa nhưng một giọng nói trong trẻo vang lên:

- A ! Papa đến.

Anna khụy xuống: ” papa ư... chuyện... chuyện.. n... này là sao ? ”

Anna nhìn qua khung cửa, ông Tuấn ôm một đứa nhỏ vào lòng, vỗ về:

- Papa nhớ Nana quá !!

Nước mắt bà trào ra, người chồng bà yêu thương nhất, giờ đang hạnh phúc cùng người đàn bà khác và và ... một đứa con gái khác của ông ta. Bà đau khổ cắn chặt môi để khỏi bật ra tiếng khóc. Chạy thật nhanh về phía xe. Bà trở về nhà.

Yumi chạy lại hỏi han:

- Mama ... mama sao vậy ??

Bà cắn chặt môi đến rướm máu, nuốt ngược nước mắt vào trong, cố nói giọng bình thường:

- K... ko... c... c... có gì... đ.. đâu

Nó là một người thông minh nên tất nhiên hiểu là : đang có một chuyện gì đó xảy ra . Nhưng chuyện đó là gì ? Nó ko biết được.

Tối, Anna dắt nó lên phòng, khẽ dặn:

- C... con .. ở yên đây nhé ?

- Vâng ạ - nó cười hiền.

Bà Anna bước xuống lầu vừa lúc ông Tuấn về. Anna chuyển giọng lạnh lùng:

- Nana là ai ?

- ... Bà biết rồi sao?

- Tại sao ?

Vài giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp của bà. Bà hét lên:

- Tại sao ? Tôi hỏi là tại sao ? Ông nói đi ... tại sao ông lừa dối tôi ?

- Cô ấy là người tôi yêu nhất trên cuộc đời này. Còn bà .. chỉ là cuộc hôn nhân trên giấy tờ thôi. Bà biết điều đó mà.

- Haha.. bấy lâu nay tôi ngộ nhận rồi.. haha .. cứ ngỡ ngần ấy năm sẽ khiến ông có tình cảm với tôi. ... Nhưng ... nhưng.... ko ngờ .. ông lại.... lại .. có con với cô ta

Bà òa lên nước nỡ.

” Bạch ... ”

Tiếng động vang lên gây sự chú ý. Cả 2 người xoay về phía cầu thang. Bà Anna lấp bắp:

- Yu.. yumi à. Con .. con ở đây khi nào ?

- Yumi à.

Nó hét lên trong nước mắt:

- Papa à ! Những lời vừa nãy ... là.... là thật ư ?

Ông Tuấn cúi gầm mặt.

- haha... hahaha - Nó cười tươi, nụ cười xinh đẹp trong trẻo vang lên nhưng nghe thật buồn, nước mắt trào ra không ngừng.

Nó bỏ chạy ra khỏi căn biệt thự.

Tối hôm đó, nó không về nhà.

Sáng hôm sau, nó trở về. Nhưng sao căn nhà lạ quá. Tiếng khóc xé toát bầu akhoong khí im lặng. Có tiếng người rên rỉ:

-Bà chủ .. huhu.. bà chủ à....

Bà chủ ư, ai là bà chủ, chẳng phải mẹ nó sao ? Chuyện gì ? Mọi người sao vậy ? Nó bước vào nhà. Từng bước chân nặng nề tiến về nơi có tiếng khóc. Là phòng mẹ nó. Sao nhiều người quá. Chuyện gì ? Chuyện gì đang xảy ra vậy. Bước về phía giường. Một khuôn mặt xinh đẹp nhắm nghiền mắt. Mọi người ngồi xung quanh khóc lóc thảm thiết. Nó bất giác hỏi:

- Chuyện gì vậy ?

Bà quản gia ôm lấy nó, nước nỡ:

- Tiểu thư, tiểu thư.... bà chủ bà chủ ... đã... tự tử rồi.

Nước mắt trào ra. Chân nó mất hết sức lực. Khụy xuống.

- Mama... mama à... MAMA

Nó hét lên, lồm cồm bò tới giường. Dùng hết sức lay người bà Anna:

- mama.. mama ngủ thôi đúng ko ? Mama dậy đi.. trời sáng rồi đây .. mama dậy chơi với Yumi nhé .. mama ... con muốn chơi với mama mà ... MAMA à

Người hầu thấy xanh đó càng khóc to lên nữa. Nó chỉ mới 5t mà lại phải nhìn thấy mẹ nó qua đời như thế này ... thì thật là tội nghiệp. Ông Tuấn ôm lấy nó:

- Con gái ngoan , nín đi con

Nó hất mạnh ông ra. Giọng nói lạnh lẽo :

- Ông không xứng chạm vào người tôi. TÔI HẬN ÔNG

Nó gần từng chữ. Papa nó khẽ rơi nước mắt. Đứa con gái yêu quý của ông, bảo bối ông yêu thương vô cùng giờ đang nói hận ông. Ông cũng đang tự hận chính mình đây. Ông hận bản thân đã khiến Anna phải tự tử, hận bản thân đã khiến cho đứa con ông yêu thương chịu nỗi đau mất mẹ. Ông tự trách bản thân mình quá độc ác.

Đám tang mẹ nó, nó không rơi một giọt nói nào. Ừ thì đau lắm ... nhưng nước mắt nó đã cạn rồi, trong lòng bó giờ chỉ toàn hận thù mà thôi. Ông Tuấn nhìn nó như vậy càng đau lòng hơn.

×××××××× Hết chương 1 ××××××××

đôi lời lảm nhảm cuat tác giả:

Úi, Emi càng đọc càng cảm thấy chap này nó lảm nhảm sao ấy. Mấy chế ném đá nhẹ nhẹ thôi nhé. Có gì mấy chế cứ góp ý thoải mái, Emi sẽ chỉnh sửa nhé

3. Chương 2: Lá Thư

Bước vội về phía căn phòng, nó muốn thoát khỏi đây, ngay lập tức. Nó ghét nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông đó, nó hận ông ta. Rời khỏi - có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất. Đợi đến khi nó lớn hơn chút nữa, trưởng thành hơn, nó sẽ quay lại nơi đây ... và trả thù.

Nó thu xếp đồ đạc. Bỗng, ở bàn học nó có thứ gì đó. Là 1 lá thư:

” Thiên thần bé nhỏ của mẹ,

Chắc con đang buồn lắm, đang khóc nhè nữa phải không? Mẹ xin lỗi con nhé! Mẹ cũng muốn sống lắm, muốn sống và ngắm

thiên thần của mẹ lớn lên từng ngày, muốn chơi đuối bắt với con như ngày nào, muốn ngắm nụ cười trong veo của con. Thế nhưng, mẹ mẹ không thể chịu đựng được nữa rồi con à. Mẹ đau khổ quá nhiều rồi. Mẹ tự hỏi: Nếu sống tiếp, mẹ phải làm gì? Và rồi, nó ko có câu trả lời.

Chắc giờ con đang hận ba con lắm nhỉ? Nhưng con biết không, ba con ko có lỗi, người phụ nữ kia cũng vậy. Lỗi là do mẹ, có trách thì trách một mình mẹ thôi. Năm xưa, dẫu biết cha con đã có người yêu, mẹ vẫn nằng nặc đòi cưới. Haha... giờ nghĩ lại thấy mình khờ thật đấy!

Mẹ biết con hận ông ta! Nhưng, thiên thần của mẹ rất tốt bụng, thân thiện và bao dung mà, đúng chứ? Đôi khi, tha thứ là điều tốt nhất mà! Mẹ muốn con mãi mãi là thiên thần bé nhỏ, ngây thơ, dễ thương và luôn nở nụ cười trong veo như ngày nào!

Từ nay, đoạn đường con đi sẽ vắng bóng mẹ, con hãy tự bước tiếp, dù con đường đó nhiều thử thách chông gai, hãy nhớ, mẹ luôn ở bên con, che chở cho con.

Mẹ yêu con rất nhiều! Tạm biệt con - thiên thần đáng yêu của mẹ. ”

Chân nó mất hết sức lực, ngã bệt xuống sàn. Tha thứ sao? Không bao giờ, không bao giờ nó tha thứ cho ông ta. Thiên thần ư? Chết rồi, đôi cánh thiên thần chết rồi. Giờ nó đang là một con ác quỷ. Đầu nó giờ chỉ toàn là sự hận thù.

Emi said: huhu... ai đi ngang để lại cho Emi lời nhận xét đi ạ

4. Chương 3: Chuẩn Bị Cho Sự Trở Lại

Ngày cưới, chú rể với khuôn mặt đã có tuổi nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp khó tả. Dưới lễ đường, cô dâu yêu kiều trong bộ váy cưới đắt tiền bước lên phía lễ đường, mái tóc màu hạt dẻ búi gọn sau cổ, đôi mắt màu capuchino hiền dịu, làn da trắng hồng hòa cùng bộ váy cưới hờ vai đính một màn đá quý Liet, đôi môi đỏ hồng phớt lên ịch son. Nhìn qua không ai có thể nghĩ rằng đây đã là một người đàn bà trung niên. Đó là đám cưới của ông Tuấn và bà Cẩm Tú

Kết thúc hôn lễ, hàng loạt phóng viên, báo chí vây quanh:

- Chủ tịch Hoàng, tại sao ngài lại tái hôn ?
- Chủ tịch Hoàng, nghe nói 2 người đã có 1 đứa con với nhau?
- Chủ tịch...

.....

Từng lời nói ồn ào vang lên, bảo vệ ra sức ngăn cản đám phóng viên.

Anh Quốc, biệt thự White Rose,

Trên chiếc xích đu màu trắng, cô gái mang khuôn mặt thiên thần đang ngồi đó, mái tóc màu tím xòa tự nhiên, đôi mắt tím lạnh lùng quét qua tờ báo Quốc Tế. Trên trang đầu của tờ báo là hình ảnh một người đàn ông tuy đã có tuổi nhưng vẫn mang vẻ điển trai đang nắm tay một người phụ nữ xinh đẹp, họ mặc đồ cưới. Dưới tấm ảnh là dòng chữ: Chủ tịch Hoàng Gia tái hôn.

Khuôn mặt xinh đẹp đó khẽ nhếch môi, đôi môi mấp máy:

- Không lâu nữa đâu, tôi sẽ khiến 2 người đau khổ tột cùng

Hướng về phía bầu trời, trên khuôn mặt xinh đẹp đã rơi xuống 1 giọt nước mắt:

- Mama, họ bỏ mặc mẹ đau khổ như vậy mà tổ chức đám cưới đấy !

Người con gái xinh đẹp đó chính là nó. Hoàng Kiều Linh (yumi) - năm 7t đã rời khỏi nhà và sang Anh tự lập. Học lấy bằng đại học, học võ, tham gia khóa huấn luyện sát thủ,..... Đến năm 10t mở công ti riêng, bây giờ đang 16t, công ti của nó trở thành tập đoàn đứng đầu thế giới về mọi mặt.

Nó mở điện thoại:

- Đặt cho tôi vé máy bay về Việt Nam

Bước vào nhà, sắp xếp đồ đạc vào vali, môi nó không tự chủ mà nhếch lên thành nụ cười nửa miệng : " Tới đây, sẽ rất thú vị "

5. Chương 4: Mọi Chuyện Chỉ Mới Bắt Đầu

Sân bay, nó bước đi với những ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Mái tóc tím cột lệch một bên, nó đen chiếc kính đen bằng to che hết mắt, mặc chiếc áo pull màu trắng, sợi dây chuyền Lik là hàng độc duy nhất ở tập đoàn thời trang của nó, quần Jean mài rách, dưới chân là đôi cao gót Louboutin màu đen. Ở trước cửa sân bay, một người đàn ông mặc vest đen đứng bên chiếc xe hơi Bugatti hàng đầu thế giới. Nó lạnh lùng bước đến, cất chất giọng băng lãnh:

- Chìa khóa
- Nhưng.. thưa tiểu thư, ông chủ bảo
- Muốn mất việc ?
- D.. dạ... chìa khóa đây ạ

Nó bước lên chiếc Bugatti màu trắng lao đi nhanh chóng.

Khu biệt thự cao cấp,

Nó dừng xe trước căn biệt thự màu trắng tinh khiết, chạy xe vào thẳng gara. Vừa bước xuống xe, một người đàn ông chạy đến ôm chầm lấy nó, giọng ông run run:

- Papa nhớ con quá !

Nó hất mạnh ông ra, khuôn mặt của nó bình thường đã lạnh giờ đã vô cảm hoàn toàn, nó nhếch môi khinh bỉ:

- Ông không xứng chạm vào người tôi

Ông Tuấn lặng im nhìn nó, trong hốc mắt trào ra một vài giọt nước. Bà Cẩm Tú đứng sau khê lau nước mắt. Nhỏ đứng bên cạnh bà đưa ánh mắt lo lắng nhìn ông Tuấn.

Nó lướt qua mọi người và bước vào trong nhà.

Giờ ăn cơm, ông Tuấn và bà C. Tú ngồi ở bàn ăn. Không khí im lặng đến náo nức. Bà Tú là người cất tiếng đầu tiên:

- Để em lên gọi Nana và Yumi xuống ăn
- Không cần đâu.

Trong lúc đó ở trên lầu, Nana mặc chiếc váy xòe màu xanh dương, mái tóc màu hồng búi lên gọn gàng, đôi mắt màu hồng phấn to tròn dễ thương, nhỏ bước về phía cầu thang. Nơi đó, có một người con gái đang đứng, mái tóc tím xòa dài tự nhiên, đôi mắt màu tím lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nhỏ.

- Trông cô vui nhỉ ? - Nó cất giọng băng lãnh.

Nhỏ hoảng sợ bởi sự lạnh lùng của nó, bởi sự mỉa mai trong câu nói của nó. Nhỏ lắp bắp:

- C... ch... chị ... à

Nó với tay bóp chặt lấy cổ nhỏ. Nó gần từng chữ:

- Cô không xứng gọi tôi là chị

Nó siết chặt cổ nhỏ cho đến khi thấy khuôn mặt nhỏ tái mét mới từ từ buông ra. Nhỏ ho khụ khụ. Còn nó quay lưng đi, bỏ lại câu nói lạnh lùng:

- Mọi chuyện... chỉ mới bắt đầu

6. Chương 5: Băng + Tuyết

Nó bước xuống nhà với chiếc áo pull màu trắng, quần Jean đùi, mái tóc xòa tự nhiên, chân đi đôi giày Jimmy Choo đính đá lấp lánh. Leo lên chiếc Roll- Royce màu đen và phóng đến trung tâm thương mại ALs (thuộc tập đoàn của nó).

Nó bước vào trung tâm thương mại trong ánh mắt ngưỡng mộ + ghen ghét của mọi người, nó quen với việc này rồi nên cũng chẳng để ý. Bước thẳng vào khu thời trang cao cấp. Nó ngắm nghía thật kĩ từng bộ. Chẳng có bộ nào vừa ý nó cho đến dây cuối cùng. Ở hàng cuối là một tủ kính lớn, trong đó có một bộ váy màu trắng tinh khiết, phần trên để hở vai, có những lớp ren tinh tế, phần chân váy đính những hạt đá Sirag nhỏ , ở bên lưng là một dải băng lụa thắt thành một chiếc nơ nhỏ, ở giữa của chiếc nơ là một viên đá Ruby màu trắng lấp lánh. Nó rất ưng ý với bộ này.

- Lấy tôi bộ váy đó - Nó cùng một người nữa cất giọng lạnh lùng

Hai ánh mắt nhìn nhau, xoáy sâu vào nhau. Nếu như ánh mắt màu tím của nó lạnh lẽo như băng thì ánh mắt màu tro của chàng trai đó lại giống như những hạt tuyết.

Băng + Tuyết = ?

1 bên là băng, bên là tuyết, dung hòa với nhau tạo nên một đợt không khí lạnh khắp trung tâm thương mại.

Rio thu hồi ánh mắt giá lạnh như tuyết đó lại:

- Tôi lấy bộ này trước .
- Tùy - Nó lại cất giọng băng giá lên

Nói rồi sải bước đi. Hắn cũng không để ý gì nhiều, ngắm nghía bộ áo và nghĩ ngợi: “thật thú vị ”

Nó chẳng có hứng mua sắm nữa nên xuống Lotteria ăn. Nhìn vào Menu, nó lười biếng cất tiếng:

- 1 phần gà này và một ly Pessi Kem

Còn về phần hần, sau khi mua xong thì vào Lotte để ăn, hần ngồi xuống bàn bên cạnh nó và gọi món.

2 người ngồi cạnh nhau, xoay lưng với nhau nhưng đều tỏa ra hàn khí làm người ta thấy lạnh.

1 bên là băng, bên là tuyết, lần nữa lại trung hòa với nhau.

Hần lấy điện thoại ra, bấm số 1 và gọi:

- Alo, Nana hả ?

-....

-....

..... (2 người họ tám qua điện thoại đấy)

Nó nghe giọng của hần gọi thì khẽ nhếch môi : ” Nana , tôi với cô có duyên thật đấy ”

Đợi hần kết thúc cuộc gọi, nó bước đến bàn hần và ngồi xuống.

- Chuyện gì ? - chất giọng âm lãnh của hần vang lên

Nó nhếch môi, điệu nói cười cợt:

- Tôi đổi ý ! Tôi muốn lấy lại bộ váy!

- xIN LỖI ! NHƯNG TÔI THÌ KHÔNG - hần gằn từng chữ

- Tốt nhất anh nên đưa lại nó cho tôi - nó cũng lạnh lùng ko kém

- ko

- đưa

- ko

- đưa

..... 1 tràng điệp khúc ” ko” và ” đưa ” bắt đầu

- Chúng ta sẽ còn gặp lại, khi đó tôi sẽ khiến anh phải đưa nó cho tôi - Nó nhếch môi rồi bỏ đi

Còn hần thì thắc mắc về câu nói của nó: ” còn gặp lại ư ? ”

((Đôi lời của tác giả ; chap này nó nhầm, ném đá Emi nhẹ tay thôi nha. Mọi người đọc truyện nhớ để lại lời nhận xét nhé)))

7. Chương 6: Nhập Học

6h30 am, nó bước xuống lầu trong bộ đồng phục trường KQ (thuộc tập đoàn của nó), chiếc áo sơmi ngắn tay màu trắng, viền caro đỏ trắng, thắt chiếc nơ caro đỏ trắng, chiếc váy ngang đầu gối xếp li màu caro đỏ trắng. Nó đi đôi guốc hiệu Ginter. Mái tóc màu tím xòa tự nhiên, đôi mắt màu tím lạnh lùng đến vô cảm. Leo lên chiếc xe Ferrari màu trắng, nó lao nhanh đến trường

×× Trường KQ ××

Trước sân trường là đám đông cả nam lẫn nữ khoát trên mình đồng phục trường KQ, ánh mắt hiện lên tia mong chờ. Một Porsche Carrera màu đen đỗ trước cổng trường. Một tên con trai bước xuống đầu tiên. Mái tóc màu xanh đen khẽ đung đưa trong gió, đôi mắt màu tro vô cảm khẽ nhú lại, từng chi tiết trên khuôn mặt đều hoàn hảo đến kì lạ. Cả sân trường vang lên tiếng hét của đám con gái.

- Anh Rio, Em yêu anh

- Đẹp trai quá đi

- I love you

- Cool thật đó

- Anh ơi

.....

Hắn chẳng để ý gì đến lũ con gái đó, nhẹ nhàng đi về phía bên kia xe và mở ra. Bàn chân thon thả khẽ bước ra, mái tóc màu hồng cánh sen cột lệch một bên, đôi mắt màu hồng phấn khẽ híp lại khi cười, đôi môi màu hồng anh đào vẽ lên nụ cười bán nguyệt. Lần này cả sân trường vang vọng tiếng nam sinh:

- Nana công chúa

- Công chúa của đời anh

- Anh yêu em

- I love you, Nana

- Sa rang hee yo

....

Cả sân trường đang náo loạn giờ lại bùng nổ hơn bởi chiếc Ferrari Benf đời mới chỉ có duy nhất một chiếc trên thế giới giờ đang đậu trước cổng trường. Cả sân trường đưa ánh mắt trông chờ về phía chiếc xe. Một bàn tay thon dài mở cửa xe bước ra. Mái tóc màu tím đung đưa theo làn gió. Nó làm ọi người đứng hình mất vài giây vì vẻ đẹp của nó. Nam sinh hét lên ầm ỹ:

- OMG

- Thiên thần giáng thế

- Đẹp hơn cả thiên thần nữa

.....

Bọn con gái ghen ghét nhưng thấy chiếc xe của nó đoán chắc địa vị của nó không nhỏ nên chẳng ai dám nói gì. Còn nhỏ thì tròn mắt ngạc nhiên:

- Chị... chị ...

Hắn cũng ngạc nhiên không kém: " Đây chẳng phải là con nhỏ ở TTTM hay sao ? "

Nó nhìn thấy khuôn mặt dần tái đi của Nana thì khẽ nhếch môi khinh bỉ. Nó cứ thế đi lướt qua nhỏ, chỉ để lại một lời nói nhẹ hẫng, tựa như chan hòa vào tiếng gió nhưng nhỏ vẫn nghe rõ ràng từng chữ một:

- Tôi đã nói rồi mà, mọi chuyện.... chỉ mới bắt đầu.

(Emi: mọi người cứ góp ý kiến thẳng thắn với Emi nhá :))

8. Chương 7: Nhập Học (2)

" Rầm "

Nó đá phăng cái cửa phòng hiệu trưởng. Ông HT mặt tái xanh vội cúi đầu

- Chủ tịch, người đến đây có việc gì ạ ?

- Học

- Hà ?

Ông HT há hốc miệng như không tin vào những gì mình nghe:

- Ngưng ... chẳng phải CT đã tốt nghiệp đại học rồi sao

- Thích

- Vâng ạ, người học lớp 10A1 ạ

Nó quay người bước ra khỏi phòng.

Lớp 10A1, nam sinh ngồi chơi game, cầm phone nghe nhạc, nữ sinh chải tóc, soi gương. Cô Trúc - chủ nhiệm của lớp gõ thước mạnh lên bàn, cắt chất giọng trong trẻo:

- Các em, chúng ta có bạn mới

Đám nam sinh nhao nhao:

- Tao cá là thiên thần lúc sáng

- OMG, thiên thần của đời anh

-.....

Hàng tá lời khen vang lên. Nó bước vào khiến đám nam sinh càng hét lên ầm ĩ hơn nữa.

Vẫn cái chất giọng trong trẻo và băng giá:

- Hoàng Kiều Linh, Yumi

Một nữ sinh tay cầm gương ỡng ẹo lên tiếng:

- Bạn là tiểu thư của tập đoàn nào

- Kinh doanh nhỏ thôi

Một tiếng ” ồ ” lớn vang lên, một con nhỏ khác cất giọng tò mò;

- Thế chiếc xe Ferrari Benf lúc sáng thì sao ?

- Hàng nhái - Nó nói giọng mỉa mai

Cả lớp đưa ánh mắt khinh bỉ nhìn nó.

- Chỗ ngồi ? - Nó xoay người hỏi cô giáo

Cô lia mắt nhìn quanh.

- Em ngồi bàn sau của Duy Khánh nha ?

Lời nói của cô làm toàn bộ nữ sinh hét lên om sòm:

- Cô nói giề ? Con nhỏ nghèo rách mồng tơi đó mà ngồi đó sao ?

- Không được, e phản đối

- Không được đâu cô

Chẳng qua chỗ nó ngồi được bao quanh bởi các hoàng tử của trường nên bọn họ phản đối đó

Vị trí chỗ ngồi hiện giờ như thế này nè:

—— Hấn, anh —— —————

—— nó ————— — cậu, cô ——

Nó khẽ nhếch môi và bước về phía bàn cuối.

(Emi: chap này chả có gì xảy ra nên hơi nhảm, mọi người thông cảm. Chap sau sẽ có những tình tiết mới lạ, xung đột xảy ra đó)

9. Chương 8: Nhập Học (3)

Nó bước về chỗ ngồi và xhaem chú vào laptop cho đến hết tiết. Nhìn quanh, căn phòng bây giờ chỉ còn lại mình nó... và một người nữa. Đó là mottj cô gái vô cùng xinh đẹp, mái tóc hung đỏ uốn xoắn, đôi mắt nâu đỏ nhìn chăm vào nó, hàng lông mi cong vút khê chớp, chiếc váy đồng phục ngắn cũn cỡn, áo sơmi cổ ý hở 2 nút lộ ra vòng 1 hoàn hảo. Cô ta nhìn nó rồi nhẹ nhàng nói:

- Nhận học bổng à ? Không tồn tại được trong ngôi trường này đâu

Nó nói giọng khinh bỉ:

- Hạng người lẳng lơ cũng không tồn tại lâu đâu.

Cô ta đứng phắt dậy và tiến về phía nó, trong giọng nói hằn rõ sự tức giận:

- Cô biết tôi là ai không ?

- Tại sao phải biết ?

- Hahahaha... Nhớ cho kĩ ... tôi là Tôi là Trương Bảo An, tiểu thư tập đoàn thứ 5 tg đấy.

Nó nhếch môi khinh bỉ:

- Thế à ? Sợ nhĩ ?

Cô ta vung tay định tát nó :

- Mày... mày

Tay cô ta ở trên không trung từ từ hạ xuống, khuôn miệng xinh xắn nở nụ cười nham hiểm. Cô ta khụy xuống đất. Đúng lúc đó, một tên con trai bước vào. Tên đó chạy vội vào đỡ cô ta dậy, hỏi han:

- Chuyện gì vậy Liss ?

Nó ngược lên nhìn. Đó là một chàng trai vô cùng handsome với mái tóc bạch kim đầy vẻ lãng tử, đôi mắt màu vàng nâu nhú lại vẻ lo lắng, trong đầu nó thầm nghĩ: " Con nhỏ này cũng khéo chọn trai nhĩ ? Tên này khá đẹp đấy "

Con nhỏ đó - Liss khê chớp đôi mắt xinh đẹp, ngón tay thon dài chỉ thẳng vào nó, chất giọng nhẹ nhàng, yếu ớt:

- Tớ ... tớ chỉ bảo bạn ấy nên cẩn thận khi học trường này ... thế mà ... thế mà ... bạn ấy đẩy ngã tớ... bạn ấy còn bảo tớ là hạng con gái lẳng lơ nữa

Vài giọt nước mắt trong suốt khê rơi trên gò má trangs hồng của Liss. Cậu ta - Kun đứng dậy nắm lấy cổ áo nó, tay tạo thành nắm đấm:

- Mày .. ba mẹ mày không dạy ày cách cuq xử thế nào cho đúng hả ?

Nó ngược lên, đôi mắt giờ đã vô cảm hoàn toàn, dùng tay đẩy cậu ra, đôi guốc sắc nhọn đập lên bụng cậu ta, nó lạnh lùng nói:

- Đừng bao giờ xúc phạm đến mẹ tôi

Từ đằng cửa, một tên con trai mái tóc xanh đen nhanh nhẹn chạy đến hất nó ra. Nó lia đôi mắt màu tím lạnh băng nhìn tên đó.

- Nguyễn thiếu gia, không ngờ ngài lại bạo lực như vậy.

Rio nói giọng cực lạnh:

- Hừ ... Kun nói không sai đâu ... ba mẹ cô không...

Không để hắn nói hết câu, nó nắm chặt cổ áo hắn hất mạnh vào tường. Đôi mắt màu tím giờ chẳng còn một tia sự sống.

- Đừng bao giờ nhắc đến mẹ tôi, vì đó... sẽ là ngày tàn của anh

Nó dùng tay siết chặt cổ hấn. Hấn vùng vẫy cố thoát ra. " Cái gì ? Mình đường đường là bang chủ của Evil ... tại sao lại bị con nhỏ này siết cổ dễ dàng như vậy chứ ? "

Liss và Kun ngạc nhiên. " Hấn - kẻ máu lạnh giết người không chớp mắt ... giờ lại bại trước tay một đứa con gái. Xem ra, cô ta không hề đơn giản "

Nó siết chặt cổ hấn. Một bóng dáng lao đến xô nó ra. Nó đưa mắt nhìn hình bóng đó.

- Hà Mi , cô đau lòng khi thấy bạn trai bại trận như vậy sao ?

- chị Yumi à - nhỏ lấp bắp

- Cô ... ko xứng gọi tôi là chị

- Chị à ... đừng như vậy

" Bốp " Tiếng động lớn vang lên, chiếc bàn gãy làm đôi dưới tay nó.

- Im miệng lại nếu không muốn khuôn mặt cô giống như cái bàn này.

10. Chương 9: Nhập Học (4)

Nhỏ sợ hãi nhìn nó. Nó đi lướt qua người nhỏ không quên để lại một câu:

- Các người sẽ phải trả giá

Bóng nó khuất sau cánh cổng thì cả bọn mới hoàn hồn trở lại. Liss run run đứng lên:

- Con nhỏ đó thật đáng sợ...

Cậu lồm cồm ngồi dậy, khuôn mặt tái mét. Con hấn thì miệng lăm bắm:

- Cô ta... không bình thường chút nào, phải điều tra mới được.

Liss bước về phía Nana và lay lay người nhỏ:

- Cậu quen cô ta hả Nana ?

Nhỏ run run nói nhẹ:

- Chị cùng cha khác mẹ của tớ đây

Cả bọn không hện mà cùng đồng thanh:

- Hả ? Thật à ?

Nhỏ gật đầu. Liss nhú mày:

- Lạ thật ! Gia thế như vậy tại sao lại bảo là nhận học bổng chứ ?

Cả bọn chìm trong im lặng. Bỗng, 1 tiếng nói cắt đứt dòng suy nghĩ của họ:

- Hello! Chuyện gì vui vậy ?

Cả bọn quay đầu nhìn tên phá đám. Đó là một tên con trai với mái tóc màu vàng chanh, đôi mắt nâu pha đà. Tên đó nở nụ cười tươi rói để lộ chiếc răng khểnh duyên dáng. Hấn nói giọng tức giận:

- Vui cái đầu mày á

Liss tiếp lời:

- Mới bị đánh xong nè

Kun giọng hậm hực:

- Con nhỏ đó đánh tao nè Bin.

Chàng trai vừa nãy - Bin ngạc nhiên:

- Con nhỏ nào ghê vậy
 - Nhỏ mới chuyển tới lớp mình a. Mà cậu cúp tiết nên chắc không biết. Nhỏ đó là chị của Nana á.
- Bin thốt lên ngạc nhiên:
- Oh, tên gì vậy ? Để tớ đi tìm hiểu
- Nana cười nhẹ:
- Chị ấy tên Nguyễn Hoàng Kiều Linh, hay gọi thường là Yumi
- chiếc điện thoại trên tay Bin rơi xuống đất, khuôn mặt sững sờ:
- Y...yu...yumi
- Nhỏ bước đến cạnh anh, hươ tay :
- Cậu sao vậy ?
- Anh chạy vội ra ngoài, cất tiếng gọi :
- Yumi !!!

11. Chương 10: Quá Khứ - Bin Và Yumi

3 năm trước, Anh quốc,

Nó và Bin gặp nhau trong một tối lạnh. Nó đi ngang qua đường mà không nhìn, trên khóe mắt trào ra một vài giọt nước mắt. Hôm đó là ngày giỗ mẹ nó, ngày mẹ nó rời xa nó vĩnh viễn. Một chiếc xe tải lao nhanh về phía nó, nó nhìn về phía chiếc xe, đôi chân nó tê cứng. Nó nhắm mắt đợi cái chết. Một bàn tay ấm áp kéo nó vào. Nó ngã vào lòng chàng trai đó. Đợi chiếc xe chạy qua, chàng trai đó mới thả tay nó ra. Nó sững sờ nhìn anh. Mái tóc màu vàng chanh của anh nổi bật trong màu trắng của tuyết, đôi mắt màu đà sẫm khẽ nhúu lại, anh lên giọng:

- Cô muốn chết à ?

Nó chẳng nói gì. Đôi mắt màu tím đượm buồn. Nó đẩy anh ra, giọng nhẹ nhàng:

- Cám ơn ... và tạm biệt.

Nó quay người bước đi. Anh nhìn theo bóng nó khuất sau màn tuyết. Hình bóng đó, trong thật cô đơn, thật lẻ loi trong dòng người tấp nập. Đôi chân anh cất bước theo nó lúc nào không hay. Anh đi theo nó đến một bờ sông. Nó ngồi xuống chiếc ghế đá. Anh chỉ lặng lẽ đứng phía sau. Nó nói giọng thật khẽ, thật buồn:

- Anh ngồi xuống đi

Anh ngồi ngay cạnh nó. Ánh mắt màu tím tuyệt đẹp nhìn xa về phía dòng sông. Nó khẽ lên tiếng:

- Hôm nay ... là sinh nhật của tôi ...

Anh nhìn nó khó hiểu:

- Nếu vậy .. cô nên vui mới đúng

Ánh mắt nó trông buồn đến kì lạ:

- và .. cũng là ngày giỗ của mẹ tôi

((Mẹ nó tự tử vào tối sn nó đầy m.n))

Anh khựng lại giây lát rôi nắm lấy bàn tay nó:

- Xin lỗi

Nó tựa đầu vào vai anh

- Để như thế này .. một chút nhé

Anh chẳng nói gì, ánh mắt nhìn lên bầu trời đầy sao. Anh chỉ về phía ngôi sao sáng nhất trên bầu trời:

- Mẹ em .. đang ở đó và dõi theo em

Nó nhìn theo phía anh chỉ và cười nhẹ - nụ cười đầu tiên từ ngày mẹ nó mất

Nó cứ dựa đầu vào anh như thế. Bờ vai anh khiến nó thấy ấm áp, cho nó cảm giác thật an toàn.

12. Chương Thông Báo: Lịch Post Truyện

Mỗi ngày mình sẽ viết 1 - 2 chương.

Thời gian: thường là buổi tối hoặc buổi chiều (mình học thêm rất nhiều =_ =)

Lời cuối là cảm ơn các bạn đã nhận xét truyện mình nha . Thank you nhiều lắm ạ ^^

13. Chương 11: Quá Khứ - Bin Và Yumi (2)

Nó và anh ngồi một lúc lâu. Lần đầu tiên nó cảm thấy hơi ấm từ người khác ngoài mẹ, lần đầu tiên nó chia sẻ nỗi buồn với một người khác ngoài mẹ, lần đầu tiên ... trái tim nó tan chảy. Anh bước vào cuộc đời nó, nhẹ nhàng làm tan chảy trái tim đã đóng băng của nó, làm nó biết nhớ, biết thương, biết lo lắng, biết hờn dỗi. Anh làm nó cười, nụ cười trong trẻo như ngày còn nhỏ. Anh làm nó ... biết được cảm giác yêu một người. Phải ! Nó lỡ yêu anh mất rồi. Mỗi lần đi bên cạnh anh, nó muốn ôm chặt lấy anh và nói : Em yêu anh. Nhưng, nó sợ ... nó sợ anh từ chối. Nó sợ cảm giác bị tổn thương. Nó sợ ... anh rời xa nó như mẹ nó vậy. Nó sợ ... rất sợ. Rồi cái ngày đó cũng đến, nó trằn trọc cả đêm, nó quyết định sẽ tỏ tình với anh. Sáng sớm, nó chạy sang nhà anh, nhấn chuông cửa, người giúp việc bước ra.

- Cậu chủ vừa ra sân bay ạ. Hình như sang nước ngoài thì phải.

Nó đứng hình. Nó phóng xe ra sân bay. Chạy thật nhanh như sợ sẽ vụt mất một thứ gì đó quan trọng. Người trong sân bay chỉ trở về nó. Một đứa con gái mang khuôn mặt thiên thần, giọt nước mắt lăn dài. Nó tìm mãi, tìm mãi. Rồi nó khụy xuống. Anh đã rời xa nó thật rồi. Giọt nước mắt vẫn cứ rơi, trên tay là bức thư màu hồng bị vò nát. Nó vò, xé tan cái gọi là " thư tỏ tình ". Nó vứt bỏ hết hình ảnh của anh trong đầu óc. Nó xóa hết mọi thứ về anh. Trái tim củ nó lại phủ thêm một lớp băng dày nữa.

Trở về Bin nhé

Anh yêu cô gái có đôi mắt tím đượm buồn, anh yêu cô gái có nụ cười trong trẻo, anh yêu cô gái tựa vào vai anh lúc buồn, anh yêu cô gái hay nghịch những lọn tóc tím dễ thương. Anh yêu nó ! Nhưng anh sợ... anh sợ cảm giác bị từ chối. Anh sợ ... trái tim bị tổn thương của nó vẫn chưa lành lại. Anh sợ ... sợ nó sẽ rời xa anh.

Hôm đó, chi nhánh ở Việt Nam của nhà anh có vấn đề, anh phải về đó gấp.... và có lẽ ... anh sẽ định cư ở bên đó.

Ngày hôm ấy, trên máy bay, một người con trai vô cùng handsome, khỏe mắt trào ra một giọt nước mắt:

- Tạm biệt em, yumi, người con gái anh yêu.

14. Chương 12: Tôi Không Quen Anh

Bin chạy ra khỏi phòng học. Trước mắt cậu là bóng lưng gầy gò của nó. Mái tóc tím khê bay trong gió. Cậu chạy đến, nắm chặt lấy tay nó, cất giọng ngọt ngào:

- Yumi!

Nó quay lại. Nhìn kĩ gương mặt người con trai đó. Người khiến nó biết cười, khiến nó biết khóc, khiến nó hạnh phúc. Người khiến nó khóc thầm mỗi đêm, người khiến nó trở nên lạnh lùng hơn. Người con trai đó - người nó yêu. Nó muốn chạy lại, ôm lấy anh thật chặt để cho vơi đi nỗi nhớ bao năm qua, nó muốn nói : Em yêu anh rất nhiều. Nó muốn nắm tay anh, cười nói với anh, tựa đầu vào vai anh, nhõng nhẽo đòi anh mua kem như ngày trước. Nhưng.... hình ảnh mẹ nó cười hiền từ nhìn nó, hình ảnh mẹ đang tay ôm bó vào lòng, hình ảnh mẹ và ông ta cãi nhau, hình ảnh mẹ nằm bất động trên giường, khóe mi đọng lại một giọt nước và cả hình cười của ông ta và người đàn bà kia. Tất cả như một cuốn phim tua chậm trong đầu nó. Trả thù ... nó phải trả thù ẹ nó. Những suy tính này đã có lúc nó quên đi, nó muốn sống hạnh phúc bên anh. Nhưng từ ngày anh đi, trái tim nó đóng băng mất rồi. Giờ trong đầu nó chỉ nghĩ đến việc trả thù mà thôi. Và rồi, nó lạnh lùng hất cẳng tay của anh ra, khuôn mặt nó vô cảm:

- Tôi không quen anh... tránh ra

Anh nhìn vào đôi mắt nó. Đôi mắt tím đượm buồn ngày xưa giờ dường như băng giá. Khuôn mặt dễ thương cùng nụ cười hồn nhiên ngày xưa giờ chỉ còn lại khuôn mặt vô cảm hoàn toàn. Anh nắm tay nó lại:

- Yumi, là anh đây mà, anh Bin đây, em không nhận ra sao ?

Nó muốn nắm chặt lấy bàn tay ấy, muốn hét lên rằng: Em nhận ra chứ !! Làm sao em quên anh được chứ !! Nhưng lí trí của nó không cho phép, nó đẩy mạnh anh ra. Nó gần từng chữ:

- Tôi không quen anh

Trên khóe mắt của nó lấp lánh một hạt nước nhỏ. Nhưng rất nhanh, giọt nước mắt đó biến mất như chưa từng xuất hiện .. và đương nhiên là chẳng ai thấy hết. Nó lạnh lùng quay bước đi.

15. Chương 13: Đi Bar - Sự Trở Lại Của Rose

~ tua đến buổi tối nha

~Nó bước xuống lầu với chiếc áo thun màu đen, chiếc quần bó màu đen nốt, mái tóc tím uốn xoắn phần đuôi, đôi mắt màu tím lạnh lùng đến vô cảm, chân đi đôi gót Rafe. Trên tay là chiếc nhẫn bạc có hình hoa hồng màu đen - chiếc nhẫn dành cho bang chủ bang Rose . Nó leo lên chiếc moto màu đen và lao đi vun vút. Chiếc xe dừng lại ở cửa bar LRose - địa bàn của bang nó. Nó đập cửa đi vào. 2 tên bảo vệ đứng sẵn trước mặt nó. Tên thứ nhất quát lớn vào mặt nó:

- Mày có biết đây là địa bàn của ai không con ranh kia ?

Nó vẫn giữ khuôn mặt lạnh tanh. Giờ bàn tay mang nhẫn lên. Cả 2 tên bảo vệ đồng loạt quỳ xuống:

- Đại tỉ... xin đại tỉ thứ lỗi

Nó lười biếng nói:

- Không sao ! Bảo vệ bar như vậy là tốt

Nó bước vào bên trong bar.

Nó chọn một bàn ở góc khuất, bên cạnh bàn bọn hân. Bọn hân thấy nó liền xì xào bàn tán:

- Hey , con nhỏ Yumi Yume gì gì đó kìa

Hân lên tiếng trước

- Con nhỏ đó ... dám vào nơi này ... quả là ko tầm thường - Liss vừa soi gương vừa nói

- Chị ấy .. lẽ nào là người của Rose - nhỏ lên tiếng

Bin hươ hươ tay:

- Ko phải đâu, cô ấy rất hiền, không biể đáng nhau gì đâu

- Ko biết á ? Cô ta đánh tao suýt chết đấy - Kun hét vào tai Bin

Tiến hét của Bin làm mọi người nhìn chăm chăm. Nhỏ cười tươi nói:

- Ko có gì đâu mọi người

Mọi người tròn bar trở lại với công việc của mình. Riêng nó, trên khóe môi nó nhếch lên thú vị:

- Không biết đánh nhau sao ? Tôi ư ? Hay đây.

Liss nhéo Kun:

- Anh yêu, nói nhỏ thôi

- Sorry bây bi - Kun cười tươi đến híp mắt.

Còn nó thì chỉ lăm bằm, lời nói nhỏ nhưng cũng đủ một nhười con trai ở bàn bên cạnh nghe thấy:

- Rose sẽ sớm trở lại thôi. Cứ chờ đi Evil và Angel .

16. Chương 14:

Nó trở về nhà. Ông Tuấn đang ngồi ở phòng khách dùng trà. Thấy nó bước vào, ông cười hiền nhìn nó:

- Con đi đâu về trễ vậy ?

- Không liên quan tới ông

Nó lạnh lùng lướt qua người ông . Ông nhìn theo bóng nó một lúc lâu, đôi môi ông thì thắm:

- Papa xin lỗi con

Cách đó không xa, đằng sau bức tường là người phụ nữ xinh đẹp, nước mắt rơi xuống ướt đầm gò má, bà Tú cắn chặt môi để khỏi bật ra tiếng nấc. " Mày vui chưa, Cẩm Tú ? Phá hoại gia đình của người khác rồi, mày vui chưa ? " Bà khụy xuống. " Lỗi là do mình, do mình tất cả " Nana ôm chầm lấy bà, nhỏ nói trong nước mắt:

- Mama à, đừng buồn mà

Bà ngược mắt nhìn đứa con gái nhỏ của mình:

- Là mama, lỗi là do mama tất cả tất cả là do mama hết

Nhỏ ôm chặt bà hơn:

- Ko... chúng ta ko có lỗi

Bà nhìn chăm chăm vào đứa con gái trước mặt:

- Lỗi là do ta... là do ta....

- Không ... mama ko biết gì hết... chị ta thì có gì tội nghiệp kia chứ ... là do chị ta cố chấp... là chị ta cố chấp mà thôi

" Chát "

- Mama tát con sao

Nhỏ nói trong hàng nước mắt. Bà Tú giận dữ:

- Con ... không được nói Yumi như vậy

Nhỏ gục xuống:

- Gì chứ ? Ít nhất chị ta còn có tuổi thơ hạnh phúc. Còn con thì sao chứ ? Tuổi thơ thiếu vắng tình thương của cha. Mỗi tháng chỉ gặp cha 1 2 lần. Có lần con lén đi theo cha ... Mẹ biết sao ko ? Con thấy cha vui vẻ với một người phụ nữ khác, cha xoa đầu, nâng niu đứa trẻ khác. Thấy ba vỗ về đứa trẻ đó và nói: Papa yêu Yumi. Mẹ làm sao biết chứ ? Đi học, bạn bè bảo con là đứa không cha, họ chửi rửa, cô lập con. Mẹ làm sao biết chứ ?

Bà ôm nhỏ vào lòng. Trước giờ bà quá vô tâm, đứa con yêu quý của bà .. cô đơn như vậy mà bà chẳng biết. Bà thật là một người mẹ tồi tệ. Bà nhữc nhàng nói:

- Mẹ xin lỗi con,

Hai người ôm chầm lấy nhau. Một giọng nói lạnh lùng cất lên:

- 2 người ... thôi cái màn khóc lóc ấy đi

Nhỏ đứng phắt dậy:

- Chị ... chị

Bà Tú kéo tay nhỏ lại, lau sơ nước mắt và cười hiền nhìn nó:

- Con ăn gì ko để dì nấu cho ?

Nhỏ tức tối xoay người bỏ đi. Nó lạnh giọng:

- Mì ý

Bà đẩy ghế cho nó ngồi, nó chỉ nhêcgs môi khinh bỉ:

- Bà .. trông giống giúp việc nhỉ ?

Bà sưng sờ nhìn nó:

- Con thật nhẫn tâm

Nói rồi bà đi vào bếp. lát sau bà đem ra cho nó một suất mì ý. Nó ngồi ăn ngon lành. Bà chợt nhận ra, von bà vẫn chưa ăn gì hết. Bà bước vào bếp một lần nữa, đem ra một to cháo chuẩn bị đem lên cho nhỏ thì bị giọng nói của nó cắt ngang:

- Đem lên cho nhỏ đó à ?

Bà cười hiền nhìn nó:

- Ủ, nó đang bệnh nên dì nấu cháo cho nó

Nó chẳng nói gì nữa nên bà cũng quay đi. Đợi bà đi khuất thì một giọng nói đượm buồn vang lên:

- Mẹ tôi ... cũng từng như vậy

Nó nhớ cái lần ní bị ốm, mẹ nó tận tay nấu cho nó một tô cháo như vậy, một li sữa và đem lên phòng cho nó. Đôi mắt tím vô cảm có một giọt nước mắt lăn dài.

17. Chương 15:

Hôm nay nó tới trường sớm nên chưa có ai cả. Nó bước vào khu vực vườn trường. Ngồi xuống khóm hoa hồng trắng - loài hoa mẹ nó thích nhất. Nó ngửi mùi thơm nhẹ nhàng của hoa, đưa tay mân mê khóm hoa trắng tinh khiết đó. Khóe môi vẽ lên một nụ cười đẹp tuyệt. Một chàng trai với mái tóc xanh đen, đôi mắt màu tro nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, khẽ cất tiếng:

- Cô .. cười đẹp hơn đây

Nó thu hồi lại nụ cười, trưng ra khuôn mặt lạnh tanh vốn có, giọng hững hờ xen một chút tức giận:

- Đây là khu vực cấm

Hắn nhún vai:

- Cô cũng vào được còn gì ?

Nó đứng dậy, lách qua người hắn và đi vào trong. Có 1 điều hắn không biết: đi kèm với nụ cười thuần khiết vừa rồi có thêm một giọt nước mắt trong veo nữa.

Nó bước vào căn - tin, chọn một chiếc bàn khuất để ngồi. Đang giải quyết một số công việc ở công ti, booong cái gì lạnh lạnh ở sau lưng nó. Nó đưa tay lên chạm vào, một mảnh áo đã ướt nhẹp. Một người con gái với mái tóc hung đỏ, giọng nói mĩa mai:

- Xin lỗi nhé, Hoàng đại tiểu thư, tôi cứ tưởng là thùng rác nên mới đổ nước thừa vào thôi

Nó nhếch môi thú vị:

- Mới sáng sớm chó nhà ai sủa lẩm thế nhỉ ?

Liss tức giận hất đổ cái laptop của nó

- Không sao, chó hư thường gặm đồ lung tung

Đôi mắt màu nâu đỏ của Liss ánh lên tia tức giận:

- Mày ... mày ... tao sẽ không tha ày đâu.

Nó nói giọng giễu cợt:

- Không tha thì làm gì được tôi

Liss vung tay định tát nó thì bị nó chặn lại:

- Chắc cô biết thân thế thật của tôi nhỉ ? Tôi nghĩ với gia thế đó tôi có thể làm gia đình cô phá sản đấy - nó lạnh lùng nói

- Mày mơ đấy à ? Người thừa kế tập đoàn Hoàng Gia chính là Nana .. là Nana chứ không phải mày ... haha

Liss cười giễu cợt

Nó lạnh lùng quay đi:

- Tôi sẽ cho cô thấy ... ai mới chính là người thừa kế.

- Được thôi .. tao sẽ chống mắt coi mày làm được gì .

- Tùy

Nó bước đi khỏi căn - tin. Đúng lúc đó, Nana bước vào:

- Chuyện gì vậy Liss ?

Liss nhảy lên ôm chầm lấy Nana:

- Hello !!! Cậu thấy anh yêu của tớ đâu không ?

- Cậu gây ra chuyện gì với chị Yumi thế ?

Liss gãi đầu đáng yêu:

- Ủm thì ... tớ chỉ bảo cậu là người thừa kế tập đoàn Hoàng Gia thôi

- Ủ, cậu nói đúng đấy

Nhỏ cười tươi. Liss bày ra bộ mặt cún con:

- Hihi ... mà nhỏ đó nói là sẽ cho tớ biết ai mới thật sự là người thừa kế

- Chị ta nói vậy à ? - Đôi mắt hồng phấn khẽ nhú lại

- Ủ ... tớ nghe rõ ràng mà - cô gật đầu lia lịa

- Hừ ... chị ta đang ảo tưởng chắc

- Hừm ... vậy bây giờ ... anh yêu của tớ đâu cậu thấy không ?

- À ... tớ thấy cậu ta ôm nhỏ chân dài nào đó á

Liss giận dữ, hét ầm lên:

- Cái gì ? Cậu ta dám

Nhỏ cười tươi, giọng giễu cợt:

- Haha ... tớ giỡn thôi

Liss lia ánh mắt nâu đỏ sang nhỏ, giơ tay đánh vào cái vào lưng nhỏ:

- Con quỷ này !!!!

Hai người vui vẻ giỡn nhau mà không hề biết : trước một cơn bão lớn luôn luôn thật bình yên

18. Chương 16:

Nó vào nhà vệ sinh để rửa mặt. Một giọng nói trong trẻo cất lên:

- Chị bảo với Liss chị là người kế tập đoàn Hoàng Gia đúng không ?

Đập vào mắt nó là một thân ảnh xinh đẹp. Mái tóc hồng sen cột lệch một bên, đôi mắt màu hồng phấn hiện lên vẻ ngạo mạn. Nó nhíu môi:

- Sao ? Không đúng à ?

- Gì chứ ? Tôi nhắc lại cho chị biết: tôi moqis chính là người thừa kế tập đoàn của papa

- Tùy cô thôi - Nó nhún vai bước về phía cửa.

Lúc gần ra đến cửa, nó quay người lại nhìn nhỏ, đôi môi nở nụ cười khinh bỉ:

- Bộ mặt giả tạo thường ngày của cô ... làm tôi thấy kinh tởm.

Nói rồi nó bước ra ngoài để lại nhỏ với cái đầu bốc khói.

Còn nó thì nhớn nhoe bước vào lớp. Nó định về phía chỗ ngồi thì ... " ào " một xô nước đổ ập lên đầu nó. Ánh mắt màu tím dường như phủ một lớp băng. Nó cất giọng lạnh lùng:

- Ai làm ?

Nhỏ từ ngoài cửa bước vào thấy vậy thì chạy đến phía nó. Tay chạm vào khuôn mặt nó, lo lắng hỏi:

- Chị .. có sao không ạ ?

((Đùng thắc mắc vì sao Nana ở lớp này nha ... nhỏ nhảy lớp đấy))

Nó nhìn gương mặt giả tạo của nhỏ, lòng khinh bỉ: " nếu cô muốn, tôi sẽ diễn cùng " Nó cười nhẹ nhìn nhỏ, giọng hơi lạnh:

- À, có ai chơi khăm chị thôi

- Chị vào phòng vệ sinh để em lau người cho.

Nói rồi, nhỏ cầm tay nó bước đi. Khi vừa ra khỏi cửa lớp không xa thì nó gạt tay nhỏ ra:

- Cô bỏ tay ra nếu không muốn chết

- Chị ...

- Khuôn mặt đó .. thật giả tạo

Nó bước đi. Nhỏ nhìn theo bóng dáng nó, khóe mắt bỗng xuất hiện một vết nước mắt tinh khiết.

- Chị không biết đâu ... quả thật... lúc đó em đã lo cho chị lắm đấy.

tua nhanh 2x

Nó ngồi ở ghế đá sân trường. Tay nó mân mê chiếc dây chuyền. Trên mặt của chiếc dây chuyền là hình ảnh của một gia đình, có 3 người, trông rất hạnh phúc. Người đàn ông trung niên mỉm cười hiền hậu, người phụ

nữ xinh đẹp kiều diễm nở nụ cười rạng rỡ, ở chính giữa là một bé gái dễ thương vô cùng. Nước mắt nó khẽ rơi:

- Mẹ à !!!! Đừng cười như vậy chứ... mẹ bỏ con gái của mẹ ở lại và ra đi mà vẫn cười như vậy sao ... mẹ đáng ghét quá !!!

Một chàng trai ngồi xuống cạnh nó, lấy khăn giấy đưa cho nó:

- Nè ! Lau đi !

Nó ngước lên nhìn hắn rồi cúi đầu xuống, giọng lí nhí:

- Cám ... cám ơn

Hắn cười nhẹ:

- Chà ! Tôi thích cô thế này hơn lúc cô lạnh lùng đấy

Nó nhìn sững vào hắn. Trái tim nó trật đi một nhịp. Cảm giác này ... như lúc nó ở với Bin vậy. Rất nhanh, khuôn mặt thoáng đỏ và trở về trạng thái lạnh lùng ban đầu. Nó đứng dậy và bước đi. Hắn ngạc nhiên nhìn nó rồi cũng đứng dậy và bước về phía ngược lại. Có một điều cả hai đều không biết: vừa rồi, trái tim của đối phương đã đập nhanh mất một nhịp.

Cách đó không xa, có một người con gái khuôn mặt đầm nước mắt nhưng đôi mắt hồng phấn lại ánh lên tia thù hận:

- Chị ấy với anh Rio ...

Nhỏ nắm chặt hai lòng bàn tay lại.

- Tôi ... đã từng nghĩ sẽ rút lui... và trở thành đứa em ngoan của chị ... nhưng .. bây giờ thì không.

Nhỏ tức giận lấy điện thoại điện cho papa nhỏ:

- Papa à !! Con muốn đính hôn với anh Rio

-.....

- Dạ , pipi pa

Nhỏ tắt máy, trề khuôn miệng xinh xắn hiện rõ nụ cười ngọt ngào.

~Lớp học, nhỏ bước vào lớp, thấy hắn đang nhìn chăm chăm vào nó . Nhỏ liền chạy tới bên cạnh hắn, giọng nũng nịu:

- Anh mới đi đâu vậy ?

Hắn cười nhẹ:

- À, đi vào sân sau thôi

Nhỏ cười tươi:

- Anh nè ! Chiều nay papa bảo đến nhà hàng RafegQ để bàn chuyện đính hôn đấy anh.

Nhỏ cố tình nói to để cả lớp cùng nghe. Cả lớp nhao nhao bàn tán, không ít lời khen ngợi và chúc phúc vang lên:

- Wow, chúc mừng

- Hoàng tử và công chúa kếp hôn

- Họ hợp nhau mà

- Trai tài gái sắc

.....

Nhỏ cười nhẹ, khuôn mặt ngượng ngùng đáng yêu cực. Hắn giọng lúng túng:

- À .. ừ

Nó ngồi đó, khuôn mặt không biểu hiện một cảm xúc nào, nhưng có ai biết dc, trong lòng nó đang rất đau. Tại sao ? Nó cũng chẳng biết. Chỉ là một chút khó chịu khi hắt bên nhỏ, một chút ngượng ngịu khi ở bên hắt, một chút lúng túng khi nói chuyện với hắt và một chút đau khi biết hắt sẽ đánh hôn với nhỏ.

19. Chương 17

Hắt quay xuống nhìn nó. Chẳng hiểu sao, khi đó hắt muốn nó ghen, dù một ít thôi cũng được. À ! Đúng rồi ! Nó và hắt có là gì của nhau đâu nhỉ ? Chỉ là, hắt thích cái ánh mắt lạnh lùng của nó, thích nhìn gương mặt ngại ngùng đáng yêu của nó, thích là người ở bên lau nước mắt cho nó và thích ngắm nụ cười nhẹ nhàng của nó. Hắt thích nó rồi ư ? Không, không đâu !!! Dù luôn phủ định điều đó nhưng ... quả thật, hình ảnh của nó luôn hiện diện trong đầu hắt ... Hắt cố lắc mạnh đầu để xua tan hình ảnh của nó trong hắt. Nhỏ hươ hươ tay:

- Anh sao vậy ?

- À ... ko sao

Nhỏ cười hiền nhìn hắt.

~~ Giờ giải lao

~~Nó ngồi ở một góc khuất của căn - tin, trên bàn chỉ vờn vẹn một ly capuchino. Một chàng trai đi lại và ngồi xuống ngay bên cạnh nó. Anh cất tiếng:

- Em không đói à ?

Nó khựng lại vài giây nhìn người con trai đó rồi cũng tiếp tục thưởng thức ly nước, xem như ko có anh ở đó. Anh vẫn kiên trì noia tiếp:

- Anh là Gia Bảo, gọi là Bin. Em không nhớ ra anh cũng được. Nhưng .. chúng ta làm bạn nhé

Nó nhìn anh đúng 1s rồi cất giọng lạnh lùng:

- Không

- Ừm .. chúng ta là bạn cùng lớp mà

Nó đứng phắt dậy và bước ra cửa. Anh nhìn theo hình bóng nó, lắc đầu:

- Yumi , em không nhớ ra anh thật sao ?

Nó bước ra khỏi căn - tin thì va phải một người. Nó định xin lỗi thì một giọng nói ngọt ngào cất lên:

- Mà không có mắt nhìn đường à ?

Nó ngược nhìn người con gái trước mặt. Nó nói giọng khinh bỉ:

- Mắt của tôi chỉ nhìn được người chứ không nhìn được các động vật

Liss trừng mắt nhìn nó. Kun lên tiếng thay cho Liss:

- Cô ăn nói cho đàng hoàng chứ ? Cô đừng phải Liss không xin lỗi mà còn lớn tiếng nữa chứ ... bla ... bla ...

- Stop được rồi đấy

Nó lạnh lùng lên tiếng và đi lướt qua người cậu. Cậu tức giận nhìn theo nó. Liss kéo cậu tới bàn của bọn hắt.

- Thật không thể chịu được - Kun đập bàn

- Con nhỏ đó ... em không thể nhịn được nữa - Liss trừng mắt

- Thôi mà ... đó là chị của tớ đấy - Nana bày ra bộ mặt cún con đáng

- Chị ư ? Cô ta đâu coi cậu là em gái đâu chứ ... - Liss nói giọng bực
 - Các cậu .. tớ thấy cô ấy đâu có gì đâu chứ - Bin nói giọng nhẹ nhàng
 - Như vậy mà bảo không có gì á - Kun nói như hét
 - Tao thấy cô ta tốt mà - hấn lên tiếng
- Cả bọn trở mắt nhìn hấn
- Mà .. mà bị sao vậy Rio ?? - Kun lay lay người hấn
 - Cậu có bị sao không vậy ??? - Liss đưa tay sờ trán hấn và nói tiếp - Có nóng đâu !!!!

Hấn đứng dậy đi thẳng về phía cửa.

- Cậu ... ra tớ bảo nè - Liss chỉ tay về phía Nana
- Ừ

Bước ra vườn hoa, Liss hỏi giọng lo lắng:

- Rio .. cậu ta và Yumi ... có gì sao ??

Nana cúi gầm mặt. Liss tiếp:

- Cậu không coi tớ là bạn thân à ?

Nana lắc mạnh đầu, ngập ngừng một chút, nhỏ kể cho Liss về việc nhỏ thấy bữa trước. Liss nói như hét:

- Cậu ngốc thật !!! Theo tớ, Rio có ý với con nhỏ đó rồi. Cậu nên giữ chồng cho tốt
- Ừm

- Mà chiều nay các cậu bàn chuyện đính hôn hả ?

- Ừm ... tớ muốn đính hôn để chị ta biêta điều mà tránh xa Rio của tớ đi. Hừ ... - Khuôn mặt nhỏ hiện rõ sự hiếu thắng

tua tiếp

Ra về, tại nhà hàng RafgQ, trong một căn phòng sang trọng đang có 6 con người ngồi vui vẻ nói chuyện. Pama của nhỏ vsf hấn ngồi tám đủ thứ chuyện. Hấn ngồi yên nhìn xa xăm ra cửa sổ. Nhỏ ngồi nhìn hấn, lòng đau nhói. " Anh không vui khi đính hôn với em sao ?? " Nhỏ không biết, hiện giờ, trong tâm trí hấn toàn là hình ảnh của nó.

Cũng tại thời điểm đó, tại một căn phòng rộng lớn màu trắng - đen, có một người con gái xinh đẹp, đang ngồi tựa lưng vào cửa sổ. Và, trong tâm trí của người con gái đó, toàn là hình ảnh của hấn.

20. Chương 18:

Sáng, nhỏ và hấn cùng bước xuống chiếc xe BMW khiến sân trường bàn tán không ngừng:

- Họ sẽ đính hôn đấy
- Wow !!!! Họ đẹp đôi thật

.....

Hấn dường như chẳng quan tâm đến những lời đó, con nhỏ thì cười tươi vô cùng. Nó đi bộ vào sân trường, thấy cảnh 2 người họ đi với nhau như thế, tim nó ... có một chút nhói. Một bàn tay vỗ vào lưng nó. Là Bin:

- Hi !!! Yumi !! Cùng vào nhé
- Tùy

Nó thấy thật lạ, bây giờ ở bên cạnh Bin, nó chẳng thấy hồi hộp, chẳng ngượng ngùng như trước nữa . Phải chăng Bin chẳng còn chỗ đứng trong trái tim nó nữa ...bởi chỗ đó đang dần được chiếm trọn bởi một tên con trai khác ...

Bước vào lớp, nó ngồi vào chỗ và ngược nhìn hần. Liss tiến tới phía nó, cười mỉa mai:

- Định cướp chồng của em gái hả ???? Thừa hoàng đại tiểu thư.

Cô vừa dứt câu thì lập tức tiếng bàn tán vang lên:

- Hoàng đại tiểu thư ? Con nhỏ kia ư ?

- Cướp chồng của em gái ? Thật đáng khinh bỉ

.....

Nó lạnh lùng nhìn cô:

- Tại sao phải cướp ? Tôi ... không dùng hàng đã qua sử dụng

Tim hần đau lắm khi nghe nó nói vậy. Hần nhìn nó, đôi mắt màu tro nhìn sao thật buồn. Nó thì sao ? Nó cũng đau lắm chứ ... tìm nó quặn thắt lại nhưng nó cố kiềm chế để vẫn trưng ra khuôn mặt vô cảm. Bởi, nó muốn trả thù nó không thể yêu ... Vì , khi yêu con người ta sẽ có điểm yếu !! Nó không thể ... yêu hần được.

” Chát ”

Cả lớp sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt. Nhỏ tát nó. Giọng nhỏ run run:

- Em ... em ... xin lỗi chị ... em quá tức giận ... nên ... nên ...

Liss đứng bên, giọng điệu cười cợt:

- Cậu không cần xin lỗi !!! Loại người như cô ta ... bị thế cũng đáng.

Nó nhếch môi:

- Loại người như tôi ? Xin lỗi , ít ra thì tôi cũng không giả tạo và nham hiểm như mấy người.

Liss nắm chặt cổ áo nó, gần từng chữ:

- Mà ... động vào ổ kiến lửa rồi

Nó cười khê, ghé sát vào tai cô:

- Bang phó Angel, nóng tính thế !

Liss sững sờ nhìn nó

- Mà, sao mà biết tao là bang phó Angel ?

Nhỏ đứng bên nghiêng đầu nghĩ ngợi: ” Chị ta .. không tầm thường chút nào ”

Liss nói gần như hét:

- Nói !!! Mà là ai ???

- Nói ra ... thì còn gì thú vị nữa chứ!!!!

Nó nói chỉ đủ cho nhỏ và Liss nghe:

- Trò vui chỉ mới bắt đầu

21. Chương 19:

Tối, bar Rose

Nó đập cửa bước vào bar, mọi người trong bar ngất ngây nhìn nó. Nó trông rất bí ẩn với chiếc áo màu đen có mũ trùm đầu nhưng vẫn để lộ một bên mắt màu tím xinh đẹp, nó mang chiếc quần bó màu đen trông vô cùng cá tính.

Nó chẳng quan tâm, cứ thế tiến về phía phòng VIP 1. Nó đập cửa bước vào thì thấy một tên con trai đang ôm hai tay hai đứa chân dài. Nhìn thấy nó, tên đó buông vội hai nhỏ kia ra. Đứa con gái thứ nhất - Miu nũng nịu:

- Anh Gun !!!!

Nhỏ còn lại - Lia vênh mặt nhìn nó :

- Con kia !!! Không thấy bọn tao đang làm gì mà còn đứng đó nữa hả ?

Nó cười thú vị:

- Thì sao ?

Tên con trai đó - Gun thấy điệu cười của nó cũng dễ yên, trên mặt hiện rõ chữ: " Sắp có trò vui rồi "

Miu trừng mắt nhìn nó:

- Bọn tao là người của Rose đây ! Tốt nhất mày đừng nên động vào bọn tao

Nó khoanh tay lại, giọng mỉa mai:

- Thì sao ?

Nhỏ Lia xông đến nó, tay giơ thành nắm đấm. Rất nhanh, nó né người và dùng chân đá vào đầu gối của Lia. Vì lực đá của nó rất mạnh cộng thêm đôi gót nhọn hoắt nó đang mang khiến chân của nhỏ ta tứa máu ra không ngừng. Nhỏ Miu tuy sợ nhưng vẫn lao đến nó, nhỏ dùng chân đá vào bụng nó. Nhưng, bang chủ bang Rose không chỉ là một cái tên. Nó đứng đó chờ, bàn tay đưa lên không trung như đang chờ cái gì đó. Gun nheo mắt khó hiểu:

- Chị ấy không định tráng hay làm gì hết hả ?

Nhỏ Miu giơ chân đá thẳng vào bụng nó và bị bàn tay của nó giữ lại. Hai ngón tay của nó kẹp trúng gót giày của cô ta. Nó hất văng cô ta đi và dùng chân đập đập nơi bụng của cô ta. Rất nhàn nhã, nó dùng chân đá nhỏ ta lại bên cạnh nhỏ Lia. Rút cây súng ra và bắn hai phát gần trúng tim của cả hai. Gun gọi đàn em vào xử lý hai cái xác.

Giờ trong phòng chỉ còn lại nó và Gun. Gun đưa ly nhấp một ngụm rượu:

- Chị đến đây có chuyện gì ạ ???

Bàn tay đang mân mê ly cà phê (dù là bang chủ nhưng nó không uống được rượu nhé) khựng lại. Nó đưa đôi mắt lạnh lùng về phía Gun:

- Chị muốn tiêu diệt Angel

Gun hơi ngạc nhiên:

- Tại sao ?

- Thích

- Angel và Evil là một khối liên kết ... E rằng ... chúng ta không thể.

- Tỷ lệ thắng là bao nhiêu ?

- Theo em thì chưa đến 50%

Nó ngáp ngừng:

- Gửi thư thách đấu đi. Bảo rằng ... đánh 1 chọi 1 không có sự tham gia bởi bất kì ai cả.

- Dạ

Nó ngồi nhìn xa xăm. Nó tự hỏi: " Liệu có quá vội vàng không ?" Ban đầu, nó chỉ muốn trả thù mẹ của Nana nhưng.... vì hấn, nó muốn tiêu diệt cả nhỏ. Nó thiết nghĩ: " Nếu như Nana không còn trên thế giới này... liệu nó và hấn có thể ? "

22. Chương 20:

Ở quán bar EA, Kun tiến vào phòng vip số 1, tay giữ một phong bì màu đen có in hình bông hoa hồng đỏ chính giữa, cậu tiến về phía Nana:

- Nè !

Nhỏ ngạc nhiên:

- Đây ... là thư của Rose

Lis ngồi kế bên giật phong bì lại phía mình, mở ra, giọng hoảng hốt:

- Là ... thư thách đấu... Rose thách đấu với Angel của chúng ta vào tối mai

Bin cười đắc thắng:

- Evil bọn anh sẽ giúp, các em đừng lo

Nana lắc đầu:

- Ko được... trong thư bảo 1 chọi 1 mà

Kun ra vẻ đăm chiêu:

- Nhưng .. bang chủ của Rose chắc hẳn phải biết Evil và Angel từ lâu đã liên kết vs nhau mà ??

Rio lạnh giọng:

- Các em cứ đấu vs Rose, bọn anh sẽ là khán giả, nếu tình hình nguy hiểm, bọn anh sẽ giúp.

Nana cười hiền:

- Cám ơn anh !!!!!

Tối mai - ngày thách đấu

Nó đến bãi đất trống với một cây đen: áo thun đen, quần bó màu đen, đôi giày bata màu đen nốt, nó mang chiếc maqtj nà màu đen, phía trên chiếc mặt nạ là hình ảnh goa hồng cách điệu, dưới hoa là dòng chữ Rose. Đôi mắt màu tím được giấu trong chiếc kính áp tròng màu xanh ngọc.

Nó đứng đó một lát thì một toán người khác bước đến. Dẫn đầu là Gun. Tất cả thấy nó thì đồng loạt cúi đầu:

- Kính chào đại tỷ ạ

Nó phẩy tay, ra ý bảo đứng lên.

Vừa lúc đó, một đám người khác bước vào. Dẫn đầu là một cô gái có mái tóc hồng sen, đôi mắt màu hồng phấn rất ư là dễ thương. Đó chính là bang chủ Angel - Nana. Bên cạnh là một cô gái ăn mặc hở hang, quyến rũ với mái tóc màu hung đỏ và đôi mắt màu nâu đỏ. Bang phó của Angel - Liss. Phía sau là chàng trai mang đôi mắt màu tro lạnh - bang chủ Evil - Rio. Bên phải là chàng trai có mái tóc màu bạch kim - Bang phó Evil - Kun. Bên trái là chàng trai có mái tóc màu vàng chanh - bang phó Evil - Bin

Nó cất giọng lạnh lùng:

- Tôi không nghĩ Angel lại hèn nhác như vậy

Nana nhíu mày:

- Cô .. có ý gì ?

Nó nhếch môi:

- Tôi chỉ thắc mắt: người của Evil sao lại ở đây ?

Liss giọng mỉa mai:

- Rose sợ Evil sao !!!

Nó nhìn Liss bằng ánh mắt vô cảm. Gun lên tiếng thay:

- Đại tỷ ! Ta nên bắt đầu thôi

Nó cười nhẹ:

- Game Star !!

23. Chương 21:

Sau câu nói của nó, hai bên xông lên đánh nhau, khung cảnh vô cùng hỗn loạn. Liss lao về phía Gun, hai người cân sức nhau nên đánh mãi mà không phân được thắng bại. Người đánh, người né khiến cả hai đều thấm mệt. Trên người của cả hai có vô số vết thương khiến Kun đứng ngoài vô cùng lo lắng cho Liss, Gun cầm cây gậy chuẩn bị đánh vào đầu Liss, Liss đã thấm mệt nên không thể đỡ được đòn đó. Rất nhanh một bóng người lao tới hất văng cây gậy kia ra. Liss nhìn người đó ngạc nhiên:

- K... kun

Kun đỡ được đòn của Gun nhưng vẫn bị thương khá là nặng, vết thương trên lưng thấm dần ra áo. Liss nhìn mà không khỏi đau lòng. Đôi mắt nâu đỏ của cô nhìn về phía Gun đầy hận thù. Cô lao đến rất nhanh khiến Gun không kịp trở tay, anh lãnh trọn cú đánh đó của cô. Hơi thở anh dồn dập. Cô vẫn chưa chịu buông tha, cô dùng những cú đá chuẩn xác đá mạnh vào bụng anh. Khóe môi anh tuôn ra một dòng máu đỏ tươi. Cô dùng đôi chân dẫm lên tay anh, dẫm thật chặt khiến bàn tay anh rướm máu. Cô phun từng chữ lạnh lùng:

- Bàn tay này ... đã làm anh ấy bị thương

Bàn tay Gun đau đến nỗi tưởng chừng như các đốt tay đang tách rời ra. Liss buông tha cánh tay của anh ra, cô vội chạy đến chỗ Kun. Khuôn mặt ác quỷ vừa nãy đã biến mất thay vào đó là khuôn mặt lo lắng:

- Anh ... có sao không ??

Kun đưa đôi mắt yếu ớt nhìn cô:

- Khỏe ...lắm ... có ... s.... sao ... đâu ... c... chứ .. chứ !!!

Nước mắt cô lăn dài, đôi mắt của Kun vô thức nhắm lại khiến cô hoảng hốt vô cùng. Giọng cô gấp gáp:

- Rai, RB (2 tên đàn em) giúp tôi đưa Kun đến bệnh viện ... MAU !!!

Cô hét lên trong nước mắt.

Ở giữa trận đấu, có 2 cô gái vẫn đang mãi miết đánh nhau. Cô gái tóc hồng có hơi khựng lại bởi tiếng hét của Liss. Cô gái còn lại mang chiếc mặt nạ nhanh chóng dùng tay dấn mạnh vào bụng cô gái đó. Đôi môi không tự chủ nhếch lên :

- Trong trận đấu, không dc phân tâm vì bức cứ chuyện gì

Cô gái đang ôm bụng nằm dưới đất - Nana nhìn người con gái trước mặt, khuôn miệng vang lên giọng nói yếu ớt:

- Yumi ... em biết là chị .. phải không ?

Nó khựng lại vài giây, sau đó cúi sát người xuống tai của nhỏ, giọng nói lạnh lùng pha nét mỉa mai:

- Bingo ! Em gái của chị thông minh thật

Nhỏ giương ánh mắt yếu ớt nhìn nó:

- Chị ... dừng lại đi .. trước khi quá muộn

Nó nhếch môi :

- Muộn rồi

Nói rồi nó rút bên hông ra một con dao nhỏ, bàn tay đưa lên không trung định đâm nhỏ.

" Pằng " - Tiếng nổ sảng vang lên xé toát không khí hỗn độn lúc này. Thời gian như dừng lại. Mọi người nhìn về phía nó và nhỏ. Một con người gục xuống, ở bụng tuôn ra rất nhiều máu, rất nhiều. Người đó không ai khác chính là

24. Chương 22:

Người trúng phát đạn đó là ... nó . Nó ngã xuống, đôi mắt yếu ớt nhìn người bắn. Nó đau ... tim nó đau lắm khi hắn là người bắn nó. Một giọt nước mắt khẽ rơi. Nó tự cười chính bản thân mình. Mù quáng ? Phải , nó yêu hắn mù quáng để rồi ra tay định giết nhỏ . Nhưng, hắn ... bắn nó. Là hắn giết nó. Người nó yêu đã bắn nó. Là nó ngu ngốc, là nó dại khờ. Nó nhìn trân trân vào hắn. Hắn nhìn vào ánh mắt nó, hắn thấy đôi mắt màu xanh ngọc ấy thật lạ mà thật quen. Bất giác hắn nhớ đến đôi mắt màu tím bí ẩn của nó. Đôi mắt tím đỏ và đôi mắt xanh ngọc này (nó đeo kính áp tròng màu xanh ngọc) dường như có một điểm chung: thật lạnh, thật vô cảm, nhưng cũng thật buồn, thật bi thương. Một giọng nói trong vút cất lên:

- Chị Yumi !!!!

Nhỏ vừa hét vừa chạy đến bên nó. Nước mắt lăn dài. Hắn đứng bất động, đôi môi mấp máy : " Yumi " hắn từng nhìn người con gái nằm bệt dưới đất. Người con gái đó ... người xuất hiện trong giấc mơ của hắn, người luôn xuất hiện trong tâm trí hắn, người hắn luôn nhớ đến mỗi ngày là người ... làm hắn rung động. Đôi chân mất hết sức lực, hắn khuỵu xuống. Nếu nhìn kĩ, sẽ thấy trên gương mặt đẹp tuyệt vời ấy, có một giọt nước trong veo khẽ rơi.

Nhỏ lay lay người nó, miệng rên rĩ:

- Chị ... chị à ... dừng mà .. dừng mà

Nhỏ không ghét nó... chỉ là sự ghen tức nhất thời khi nó ở bên hắn mà thôi ... khi thấy nó nằm trên vũng máu bất động, trái tim nhỏ như vỡ tan, nó đau ... rất đau . Phải chăng, đây là tình chị em ?

Bin nhìn người con gái trước mặt, khuôn mặt sưng sờ. Nhưng, rất nhanh, anh lấy lại bình tĩnh, hét thật to:

- Gọi cấp cứu !!!! NHANHNNNNNN !

Trước cửa phòng cấp cứu, ba con người tuyệt đẹp đang ngồi bất động, hắn giương đôi mắt lo lắng về phía cửa phòng cấp cứu ... nơi ấy .. người con gái hắn yêu đang ở đó. Nhỏ cũng lo lắng không kém, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng đó của hắn... nhỏ thật không can tâm .. nhỏ nhìn chằm chằm vào phòng cấp cứu. Nếu như lúc này, nhỏ lo lắng cho nó thì bây giờ ... nhỏ chỉ muốn nó biến mất khỏi thế giới này. Có thể nói, lòng ghen tuông đã che mờ mắt nhỏ. Trong tâm trí nhỏ không còn sự lo lắng nữa, giờ nó đã nhường chỗ cho sự ghen tuông xâm chiếm. Còn Bin ? Người con gái ấy ... người anh yêu và chờ đợi biết bao năm ... giờ đang nằm bất động ở trong đó

Ba con người, ba suy nghĩ nhưng đều hướng về phía nó - người đang ở giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Ở bên trong căn phòng, khuôn mặt xinh đẹp tái xanh thiếu sức sống. Các bác sĩ khẽ lau mồ hôi. Vị trưởng khoa lên tiếng mệt nhọc:

- Máu, cần truyền máu gấp.

Y tá bước vội khỏi phòng, cất tiếng hỏi:

- Bệnh nhân cần máu gấp, nhóm máu O

Ba con người tỉnh khỏi những suy nghĩ riêng của mình. Hấn hoang mang:

- Nhóm máu O ???? Ai ??? Có ai nhóm máu O không ???

Bin lắc nhẹ đầu. Nhỏ giương ánh mắt nhìn hấn. Nhỏ cười chua xót. Nhỏ nhìn vẻ mặt lo lắng của hấn, nhỏ ... muốn ích kỉ một lần này . Nhỏ cũng nhóm máu AB, nhưng nhỏ muốn nó biến mất khỏi thế giới này . Nói nhỏ ích kỉ ? Ừ, cũng đúng thôi. Nhỏ muốn hấn là của nhỏ, mãi mãi là của nhỏ. Bin bỗng cười tươi hết lớn:

- Bác Tuấn !!!!

Hấn vui mừng lấy điện thoại gọi cho ông Tuấn - ba của nó.

Ở một phòng họp lớn, ông Tuấn ngồi ở vị trí cao nhất. Khuôn mặt ai nấy đều hiện lên nét lo lắng. Một người đàn ông mặc bộ vest đen lên tiếng:

- Nếu cứ đà này e rằng Hoàng Gia sẽ phá sản.

Ông Tuấn khuôn mặt nghiêm nghị lật từng trang trong bản kế hoạch. Khuôn mặt hấn lên những nếp nhăn của tuổi tác. Bỗng một người thanh niên bước vào. Khuôn mặt hốt hoảng bước nhanh về phía ông Tuấn. Giọng nói có phần gấp gáp:

- Chủ tịch !!! Đại tiểu thư tình hình đang rất nguy kịch !!! Hiện giờ đang ở bệnh viện KOB

Ông Tuấn như không tin vào tai mình. Ông chạy nhanh ra khỏi phòng họp. Anh thư kí vừa nãy i ới gọi theo:

- Chủ tịch .. để tôi gọi tài xế.

Ông Tuấn bước nhanh vào gara, lấy chiếc Ferrari màu đen chạy nhanh đến bệnh viện. Nhưng, khi đến ngã tư, maqej dù đèn đỏ nhưng ông vẫn chạy qua. Một chiếc xe tải lớn bỗng lao tới. Xe ông đâm sầm vào chiếc xe tải đó. Một vụ tai nạn kinh hoàng, nửa đầu xe của ông dường như nát hết. Trong xe, một người đàn ông trung niên đầu be bét máu, đôi mắt nhắm nghiền và lấm tẩm vài giọt nước mắt, khuôn miệng khẽ mấp máy:

- Không được rồi ... xin lỗi con... Yumi

Câu nói vừa dứt, hơi thở của ông cũng ngừng. Một con người đã vĩnh viễn ra đi.

25. Chương 23:

Trong cơn mê, nó đang ở một nơi thật tăm tối. Một bóng trắng tiến nhẹ về phía nó. Cái bóng đó cứ ẩn rồi hiện, mờ ảo như hư vô. Cứ thế, cái bóng đó tiến lại gần nó, nó hoảng sợ lùi lại, định bỏ chạy .. nhưng ... một giọng nói cất lên:

- Yumi

Giọng nói ấy ... đã lâu rồi nó chưa được nghe. Giọng nói ấy .. nó nhớ lắm. Giọng nói ... của mẹ nó. Nó nhắm mắt nhìn cái bóng trắng. Khuôn mặt đó .. mái tóc màu đỏ rượu quý phai xòa dài, đôi mắt màu tím biếc nhẹ nhàng, bí ẩn. Khóe môi nó lẩm bẫm:

- M.. mẹ

Từng giọt nước mắt khẽ rơi. Hạnh phúc như vỡ òa, nó hét lên trong niềm vui sướng:

- MẸ

Nó với đôi tay ôm lấy mẹ. Nhưng càng cố với càng vụt đi. Đôi tay nó đưa lên không trung, cố với lấy hình bóng ấy. Nhưng sao, mẹ nó cứ xa dần. Nó chạy theo, nó vấp ngã, nó vẫn đứng lên và chạy theo... nó cứ chạy, chạy mãi,... nhưng chẳng thể đến được với mẹ nó. Giọng nói nhẹ nhàng của mẹ nó vẫn trầm bổng vang lên:

- Mẹ xin lỗi con

Nó òa khóc nức nở:

- Không, mẹ đừng bỏ con, mẹ đưa con theo với... ĐỪNG BỎ CON

Nó gục xuống khóc trong tuyệt vọng. Giọng mẹ nó lại vang lên:

- Không được... con phải sống

Nó đưa ánh mắt bi thương:

- Không .. con không muốn sống nữa ... không có mẹ ... không có ai cần con trên thế giới này nữa ... Không ai cả ...

Bóng mẹ nó tiến lại gần nó, ngồi xuống bên cạnh nó:

- Con ngoan, lắng nghe đi ... để biết rằng có người vẫn cần con

Nó ngừng khóc và cố lắng nghe, một giọng nói truyền đến tai nó: " Tỉnh lại đi, làm ơn, Yumi !!!! Là do tôi !!! Tất cả là do tôi !!!! Xin lỗi cậu Yumi !! Làm ơn tỉnh dậy và cười với tôi đi !! Cậu phải tỉnh dậy để nghe tôi nói lời yêu chứ !! Tôi yêu cậu, tỉnh dậy đi !!! Làm ơn "

Giọng nói đó là của hắn, nó hạnh phúc khôn cùng. Nó cười nhẹ nhìn mẹ nó ... nhưng .. bà đã biến mất rồi. Giọt nước mắt lại lăn dài, đôi môi yếu ớt lên tiếng:

- Mẹ ... bỏ con đi rồi

Trên hành lang bệnh viện, một cuộc gọi đến, nhỏ bắt máy. Khuôn mặt nhỏ bỗng tái xanh, ánh mắt màu hồng phấn sững sờ đến vô cảm.

" Bộp " - Chiếc điện thoại rơi xuống đất. Bin lo lắng hỏi:

- Nana... cậu bị sao vậy ???

Đôi môi nhỏ khê mấp máy:

- Ba ... mất rồi

Bin khụy xuống. Hắn chồm đến, lay lay người nhỏ:

- Cái gì ??? Thật sao ????

Từng giọt nước mắt rơi xuống. Nhỏ sững người. Là tại nhỏ sao ??? Tại nhỏ không áu nên ba nhỏ phải chạy nhanh đến đây rồi bị tai nạn sao ?? Là tại nhỏ ... Trái tim nhỏ vỡ vụn, mất rồi ... ba nhỏ ... qua đời rồi.

Bin và Hắn cũng đang buồn cho ông Tuấn và cũng có chút tuyệt vọng bởi không có ai truyền máu cho nó đc nữa. Nó ... cũng sẽ ... ra đi sao ?

Nhỏ lấy tay đâm vào ngực mình. Là tại nhỏ... là tại nhỏ.... Nhỏ đứng phất dậy và chạy đi. Tới phòng xét nghiệm máu, giọng gấp gáp:

- Tôi muốn truyền máu cho bệnh nhân Hoàng Kiều Nhi đang cấp cứu.

Các bác sĩ, y tá nhanh chóng xét nghiệm và đưa toqis phòng cấp cứu. Hắn và Bin thì vô cùng nhẹ nhõm. Nhỏ ngồi bệt xuôxuônngs hành lang, khuôn mặt xanh xao vì cho quá nhiều máu. Nhỏ cho nó máu bởi ... nhỏ không muốn trong một ngày .. cả ba và chị nhỏ cùng ra đi. Nhỏ ghen ghét với nó, nhưng cho cùng, nhỏ vẫn chưa mù quáng, nhỏ vẫn còn cái gọi là .. tình người.

Ca phẫu thuật khá thành công. Nhưng, các bác sĩ bảo, khả năng tỉnh lại sẽ không cao, có thể nó sẽ thành người thực vật.

26. Chương 24:

Hắn bước đến bên giường bệnh, hắn nhìn vào khuôn mặt xanh xao của nó, giọng nói có chút bi thương:

- 3 ngày rồi đấy... cậu cứ ngủ hoài .. mở mắt nhìn tớ đi này

Hắn nhẹ nhàng lấy khăn lau mặt cho nó. Tivi đưa tin: " Sáng nay, tang lễ của ông Hoàng Anh Tuấn - chủ tịch tập đoàn Hoàng Gia đã được tiến hành. Được biết ông qua đời trong một vụ tai nạn kinh hoàng khi đang trên đường đến bệnh viện thăm đứa con gái đầu lòng "

Ngón tay nó khẽ cử động, hàng mi rung nhẹ. Từ đáy mắt chảy xuống một hàng nước mắt. Máy đo nhịp tim vang lên tiếng Pip... pip. Nhịp tim của nó tăng không ổn định. Hắn hốt hoảng gọi bác sĩ. Đến khi hắn cùng bác sĩ chạy vào phòng bệnh của nó, nó ngồi đấy, ánh mắt thẫn thờ nhìn vào tivi, đáy mắt mang nét bi thương khó tả. Ba nó.. đã ra đi mất rồi.

Hắn đến gần bên nó, nhẹ nhàng ôm lấy nó.

- Không sao đâu, đừng buồn

Đôi mắt tím vô hồn không quan tâm đến thứ gì khác nữa. Đôi môi mấp máy yếu ớt:

- Đưa tôi đến tang lễ

Hắn chỉ thờ dãi nhìn nó.

Tại tang lễ, ngồi bên cạnh di ảnh của ông Tuấn là một người đàn bà trung niên, mái tóc màu hạt dẻ xõa dài, đôi mắt màu nâu ướt đầm nước mắt. Nước mắt cứ đua nhau rơi trên khuôn mặt xinh đẹp của bà Tú. Người đến viếng nhìn thấy cảnh đó mà không khỏi thương xót. Khuôn miệng đỏ hồng khẽ run rẩy:

- Mình ... à

Ngồi bên cạnh bà là một người con gái với mái tóc màu hồng sen hơi rối, đôi mắt màu hồng phấn vô hồn, khuôn mặt hốc hác. Nhìn vào, khó ai nhận ra đó chính là cô công chúa hotgirl Nana đáng yêu thường ngày. Nhỏ cứ ngồi đó, từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má, bàn tay run run, duy chỉ có ánh mắt vẫn vô hồn tỉnh lặng đến lạ thường.

Bỗng, một hình dáng xinh đẹp bước vào trong bộ đồ bệnh nhân. Đôi mắt màu tím nhìn trân trân vào di ảnh ông Tuấn. Nó bàng hoàng, đôi chân vô lực khuỵu xuống sàn nhà, đôi vai bé nhỏ khẽ run lên. Ánh maqns vẫn hướng về phía di ảnh. Nó hét lên trong đau khổ:

- KHÔNG !!!!!!!

Bà Tú chạy đến ôm chầm lấy nó, bà khóc mỗi lúc một nhiều hơn. Bà ôm chặt lấy nó, nói trong nước mắt:

- Yumi..... đừng buồn ... đừng ... buồn

Nó cảm nhận được sự ấm áp từ bà - một hơi ấm không hề giả tạo. Đôi tay nó vô thức ôm lấy bà. Nó không thể tin được có ngày nó lại ôm bà ấy - người đàn bà hại chết mẹ nó.

27. Chương 25:

Nó nhìn di ảnh của ba nó. Người đàn ông đó, người nó hận vô cùng. Nhưng càng hận lại càng thương. Tận sâu trong trái tim nó vẫn còn len lỏi một cảm giác thiêng liêng ... tình phụ tử. Nó bước chậm, từng bước chân run rẩy. Nó đưa đôi bàn tay yếu ớt chạm vào di ảnh của ba nó. Khuôn miệng phát ra giọng nói .. thật khẽ ... thật nhẹ như chẳng còn sức sống :

- Cả ba .. cả mẹ đều bỏ con lại một mình sao ... Tại sao ???... ba mẹ không cần con nữa sao ????

Những người đến viếng đều bắt đầu rơi lệ. Hấn đến bên khẽ chạm nhẹ vào lưng nó. Hấn muốn ôm nó vào lòng, muốn an ủi vỗ về nó, muốn che chở cho nó. Nhưng .. điều hấn làm được chỉ là .. đứng bên cạnh... nhìn nó khóc mà chẳng thể làm gì . Bởi, hấn và nó ... đâu là gì của nhau

Dường như sức chịu đựng đã hết, nó ngã đi trong sự lo lắng của mọi người.

Ở một góc khuất của căn phòng, người con gái với đôi mắt màu hồng phấn đượm buồn, ánh mắt đó hướng về phía hấn và nó. Nhỏ siết chặt tay, đôi mắt buồn bã xen chút tức giận. Nhỏ hận con người nhỏ gọi bằng chị, nhỏ hận nó. Ánh mắt nhỏ tối sầm lại. Nhưng, rất nhanh, nhỏ thu hồi lại vẻ mặt đó và chạy đến phía nó. Giọng nói lo lắng:

- Chị ... chị

Mọi người đưa nó trong lại bệnh viện.

Bác sĩ bảo nó chỉ bị sốc nhẹ, một lát nữa sẽ tỉnh. Hấn ngồi bên nó, khuôn mặt lo lắng. Nhỏ chỉ đứng một bên và nhìn, khuôn mặt nhỏ vẫn không có một tia cảm giác khó ai biết rằng trong tim nhỏ đang vỡ ra từng mảnh. Nhỏ đau lắm khi thấy hấn lo lắng cho nhỏ. Lời nói vô thức tuôn ra:

- Anh .. thân mật với người con gái khác trước mặt bạn gái của mình sao

Hấn ngược lên nhìn nhỏ. Hấn cũng tự cười chính mình, đã có lúc .. hấn quên mất nhỏ là bạn gái của hấn. Nhưng ... nhìn thấy gương mặt buồn bã của nhỏ, hấn ngập ngừng nói:

- Đó là chị gái của em đấy

Một giọt nước chảy dài trên mặt nhỏ, giọng nhỏ trong trẻo nhưng mang đầy nỗi bi thương:

- Anh ... thích chị ấy đúng không ?

Hấn bối rối. Ừ .. hấn thích nó đấy. Hấn muốn đồng ý nói rằng: " Anh yêu Yumi mất rồi " Lời nói định phát ra bỗng dừng nghẹn lại. Hấn nhìn gương mặt đó của nhỏ, hấn không muốn thấy nhỏ khóc. Là hấn tham lam .. hay .. hấn thương hại nhỏ. Giọng nói trong trẻo của nhỏ lại vang lên:

- Anh .. là đang thương hại em sao ...

Nhỏ vừa dứt lời thì chạy vụt ra khỏi phòng bệnh. Hấn ngồi nhìn theo bóng nhỏ và tự cười chính bản thân. Người con gái đó, cách đây không lâu chính là người quan trọng nhất đối với hấn. Người ta nói không sai chút nào phải không : Bản tính con người vốn rất dễ thay đổi.

28. Chương 26:

Ánh nắng xuyên qua ô cửa sổ chiếu vào khuôn mặt nhợt nhạt của nó. Hàng mi rung nhẹ rồi từ từ mở ra. Đôi mắt màu tím nhìn vào khoảng không vô định, bờ môi yếu ớt lên tiếng:

- Ba

Ở phía cửa ra vào, một cô gái với mái tóc màu xanh ngọc cắt ngắn, đôi mắt màu hồng phấn nhìn trân vào nó. Nó đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn người con gái đó:

- Nana .. tóc cô

Nhỏ đứng khoanh tay, đưa đôi mắt đượm buồn nhìn sang chỗ khác:

- Cắt ngắn và nhuộm màu lại thôi

Hai người im lặng hồi lâu, nó là người lên tiếng trước:

- Tại sao ?

Nhỏ nhìn nó rồi nhếch môi:

- Anh Rio từng bảo .. anh ấy thích những người con gái tóc dài, anh ấy cũng thích những người con gái nữ tính, đáng yêu nữa. Tôi đã cố, trở nên nữ tính, dễ thương, tôi để cả mái tóc dài nữa. Nhưng ... giờ thì còn ích gì nữa đâu

Nó có hơi thắc mắc:

- Tại sao ?

Nhỏ cười nhẹ nhưng không ngăn được dòng nước mắt trào ra:

- Chia tay rồi

Nhỏ nói mà như hét:

- Là tại cô ... tại cô tôi hận cô

Nó nhìn nhỏ thật lâu, nhìn gương mặt xinh đẹp ấy đang đầm đìa nước mắt.... nhưng ... nó thấy vui. Có lẽ nó thật độc ác .. nó cũng đâu khác gì bà ta .. cũng đang phá hoại hạnh phúc của người khác mà thôi. Nó có tư cách gì để hận bà ta nữa chứ ???

Nhỏ bước từng bước thật chậm đến nó, trên tay là chiếc dao gọt trái cây nhỏ. Giọng nhỏ không nhanh không chậm vang lên:

- Cô .. vui rồi chứ ? Cô trở về phá hoại hạnh phúc gia đình của tôi, hại chết ba ... và còn ... cướp mất anh Rio của tôi nữa Cô thật độc ác ... nhẫn tâm ... giờ cô vui chưa ... tôi mất hết rồi .. mất tất cả rồi cô hài lòng chưa

Nó hoảng loạn nói:

- Cô định làm gì ? Cô điên rồi ... tránh xa tôi ra tránh ra

Nhỏ siết chặt cổ nó:

- Điên sao ? ... Phải ... tôi điên rồi ... tôi điên mất rồi.

Nó yếu ớt nói:

- Đừng cô ... d..... đừng ... l... l... lại đi

Nhỏ giờ chiếc dao rọc giấy lên cao, khuôn mặt nhỏ bây giờ thật lạnh lùng, tàn nhẫn. Nhỏ hét lên:

- Cô ... chết đi.

” Phập ” - chiếc dao cắm trúng ngay ngực trái (ngay tim luôn) của

29. Chương 27:

Nó hốt hoảng, đôi mắt sưng sỡ nhìn cảnh tượng trước mặt:

- B b... bin

Ở trên nền đất lạnh lẽo, có một người con trai nằm trên vũng màu loang lổ. Đôi mắt màu đã sẫm nhìn nó hiên từ, giọng nói run run:

- Anh ... đã giữ đc lời hứa rồi.... nhé

———— 2 năm trước, tại Anh Quốc ————

Nó đang đi dạo với Bin quanh công viên, một quả bóng từ đâu đang rơi vào nó. Có lẽ lực sút của quả bóng khá mạnh nên trúng quả này sẽ đau lắm đấy. Bin ôm nó né quả bóng đó đi. Anh cười tươi:

- Đã nói rồi, đi đâu cũng phải cẩn thận mà

Nó bĩu môi giận dỗi:

- Thế ai đó nói với em là sẽ mãi bảo vệ em cơ đấy. Giờ mới giúp né một quả bóng mà đã

Bin nhéo má nó:

- Được rồi, so rỳ bây by nè

Nó ngoảnh mặt đi chỗ khác :

- Ừ tin đâu

Anh nắm lấy tay nó, dịu dàng nói:

- Anh xin hứa ... Hàn Gia Bảo sẽ luôn bảo vệ Hoàng Kiều Linh.... cho dù có bất chấp cả mạng sống của mình ... cũng sẽ

Nó vội đưa tay bịt miệng anh lại, giọng lo lắng:

- Anh này ... hứa gì kì vậy

Anh chỉ cười tươi đáp lại. Nó đánh vào ngực anh:

- Anh này ... hứa vậy .. lỡ có chuyện gì ... huhuhuhu

Anh xoa đầu nó nhẹ nhàng:

- Nhóc là đang lo lắng cho anh hả ???

Nói xong anh vùng chạy.... nó cũng đứng dậy đuổi theo:

- Anh ... gọi ai là nhóc hả ???? ... Còn dám xoa đầu em nữa Anh chết chắc rồi....

Dưới ánh nắng vàng buổi chiều, có hai con người ... đang chìm đắm trong hạnh phúc.

————— Trở về hiện tại —————

Nó ngồi xuống bên cạnh anh, đôi tay run run chạm nhẹ vào vết thương đang chảy máu:

- Anh .. gốc thật ... chỉ vì lời hứa đó ... mà anh

Nước mắt tua ra không ngừng. Bàn tay anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho nó, giọng nói dịu dàng chứa chan tình cảm:

- Đừng khóc ... xấu lắm

Nó òa khóc to hơn. Anh yếu ớt nói tiếp:

- Anh ... y.... y.... yêu .. em

Anh vừa dứt lời cũng là lúc bàn tay đặt trên mí mắt nó rơi xuống đất, hơi thở anh tắt hẳn. Nó hoảng sợ lay người anh:

- Không ... mở mắt ra đi ... anh còn chưa nghe câu trả lời nữa mà .. anh .. mở mắt ra đi anh không biết lãng mạn hả ... mở mắt ra và tỏ tình lại cho đảng hoàng đi mở mắt ra và nhìn em này... xin anh đấy ...

Nhỏ đứng một bên với khuôn mặt tái xanh, miệng lắp bắp:

- Không .. không ... tôi ko cố ý, không phải tôi ... không phải .. tôi không có lỗi KHÔNGGGGG !!!

Nhỏ chạy vụt ra khỏi phòng, để lại mình nó thẫn thờ nhìn theo, ánh mắt vô hồn nhìn vào cái xác trước mặt, đôi tay run run chạm vào khuôn mặt điển trai kia, miệng không ngừng van xin anh tỉnh dậy.

30. Chương 28:

Liss và Kun bước vào phòng bệnh của nó. Đập vào mắt họ chính là hình ảnh một đứa con trai nằm trên một vũng máu, bên cạnh là nó đang không ngừng khóc lóc. Kun chạy đến bên Bin, cố lay người anh. Liss thì bước đến chỗ nó, cô nắm lấy cổ nó, nói trong nước mắt:

- Chuyện gì ?? Tại sao Bin lại .. như vậy ??? Chuyện gì đã xảy ra ??????

Nó vô thức lên tiếng:

- Là .. N.....a... n.....a

Lời nói nhỏ dừng rồi ngưng hẳn tựa như chẳng ai có thể nghe thấy. Nó chợt nhớ đến khuôn mặt sợ hãi của nhỏ khi đó, nó đành nói:

- Là .. một kẻ thù của Rose thôi

Kun bỗng tắt nó một cái thật mạnh:

- Ra vậy ... thì ra là tại cô ... tại cô ... cô là một đứa xui xẻo ... cô .. làm ba cô chết ... làm Rio và Nana chia tay .. bây giờ ... bây giờ ... cũng tại cô mà Bin ... Bin đã

Nó thẫn thờ nhìn cậu. Đáy mắt hiện lên nét đau khổ tột cùng. Nó là một đứa xui xẻo ? Giọt nước mắt lăn dài, nó tự trách mình. Cả mẹ nó, ba nó và Bin đều ra đi, là tại nó sao ??? Gương mặt nó giờ như cái xác không hồn, đôi mắt màu tím tựa như màn gương phẳng lặng, không một tia cảm giác, duy chỉ có nước mắt vẫn không ngừng rơi trên khuôn mặt đó. Liss dùng tay đẩy mạnh Bin ra:

- Anh ... không phải lỗi tại cô ấy mà

Liss nhìn nó, cô đã nghe thấy lời nói vừa rồi của nó. Cô biết Nana là người đã hại Bin. Nhưng cô không hiểu, tại sao nó lại bao che cho Nana ? Điều đó khiến cô tin: nó là một người tốt. Còn Nana, người bạn thân thiết của cô ... đã thay đổi thật rồi.

Kun nhìn Liss như không tin:

- Liss ... em .. em ... anh nói gì sai sao ... là tại cô ta .. cô ta đã

Lời nói chưa hết đã bị một tiếng động chói tai cắt ngang. " Chát " Cậu sững sờ nhìn cô, là ... cô tát cậu sao. Liss nhận thức được hành động vừa rồi của mình, cô thu đôi tay run run của mình lại, giọng yếu ớt:

- E ... em ... xin lỗi

Cậu cười chua xót:

- Tát tôi sao .. haha .. tốt thôi

Cậu nói rồi bỏ ra khỏi phòng, để lại nó và nhỏ ngồi bất động như cái xác không hồn.

Lát sau, có người đến và xử lí cái xác.

Ngày đưa tan Bin là một ngày nắng đẹp, nó đưa bàn tay hướng lên phía mặt trời, đôi môi cong lên thành nụ cười buồn:

- Nụ cười của anh .. cũng đẹp như ánh nắng này vậy

Ở trong tim nó cảm thấy một cái gì đó đang vỡ vụn. Nó ... nhớ anh. Nó đặt bàn tay lên tim mình, đôi môi mấp máy:

- Anh vẫn ở đây, vẫn luôn sống ở đây... chưa hề ra đi....

Trên bầu trời hiện lên hình ảnh người con trai mang khuôn mặt của thiên sứ.... người ấy đang nhìn nó và nở nụ cười ấm áp

31. Chương 29:

Nó ngồi trên chiếc xích đu trong vườn, ánh mắt màu tím buồn bã nhìn xa xăm. Nó khẽ thở dài. Một bóng người phụ nữ ngồi xuống bên cạnh nó, khoát cho nó một chiếc áo mỏng, giọng bà dịu dàng:

- Trời về đêm rất lạnh, khoát vào không sẽ bị cảm đấy

Nó khẽ chớp mắt nhìn bà Tú, đôi môi không tự chủ mà phát ra tiếng:

- Cám ơn

Bà nhìn nó trều mếu, giọng nói nhẹ nhàng vang lên lần nữa:

- Không có gì

Nó dựa đầu vào vai bà, hàng mi nhẹ nhắm lại, giọng nói yếu ớt vang lên:

- Để như thế này .. một lát thôi

Dưới bầu trời đêm đầy sao, có một người con gái xinh đẹp đang nằm ngủ trên vai một người đàn bà hạnh phúc. Trên môi của họ, phẳng phức nụ cười hạnh phúc .

Thế nhưng, họ không hề biết rằng, ở đó còn có sự xuất hiện của một người thứ ba nữa. Có một cô gái trông rất đáng yêu với mái tóc màu xanh ngọc cắt ngắn, đôi mắt màu hồng phấn. Gương mặt vô cùng dễ thương nhưng đôi mắt lại toát lên sự hận thù khôn cùng, bàn tay người con gái ấy siết chặt thành nắm đấm:

- Tôi sẽ không để yên cho chị đâu

Nói rồi nhỏ quay người bước đi. Bà Cẩm Tú neho mắt nhìn bóng hình đang bước đi ấy, bờ môi khẽ lên tiếng:

- Nana ?

Một hàng dài vệ sĩ đang đứng ở sân của ngôi biệt thự họ Hoàng, bà Tú với khuôn mặt lo lắng đang căn dặn bọn người đó. Nó lạnh lùng cất tiếng hỏi:

- Chuyện gì ?

Bà Tú giọng hơi run run trả lời nó:

- Yumi Nana mất tích rồi

Nó thoáng ngạc nhiên nhưng vẫn giữ khuôn mặt băng lãnh hỏi lại:

- Thật ư ?

Bà Tú khẽ gật đầu, đáy mắt chảy ra một hàng nước mắt. Nó cũng lo lắng không kém: " Tinh thần cô ta đang không ổn, cô ta đi đâu dc chứ ? "

Về phần nhỏ, tối qua sau khi thấy mẹ nhỏ và nó ngồi cạnh nhau như thế, nhỏ cứ đi mãi, đi mãi. Nhỏ kiệt sức rồi ngất xỉu bên đường. Khi nhỏ tỉnh dậy, nhỏ thấy mình đang ở trong một căn phòng lớn, màu chủ đạo là màu hồng trắng. Bên cạnh là một người phụ nữ sang trọng với mái tóc màu xanh rêu và đôi mắt màu bạch kim đang nhìn nhỏ lo lắng:

- Con không sao chứ ??

Nhỏ nhìn bà ấy một hồi, nhỏ hỏi:

- Tại sao tôi lại ở đây

- Tối qua ta thấy con ngất ở bên đường nên đưa về đây

Nhỏ nhìn quanh căn phòng rồi hỏi khẽ:

- Đây là đâu ... và ... bà là ai ?

Bà mỉm cười nhìn nhỏ:

- Ta là Dương Mỹ Quỳnh Thi, chủ tịch của tập đoàn Dương Mỹ

- Tập đoàn Dương Mỹ ... đứng thứ 8 tg sao ??

- Ủ .. còn con ... con tên gì ?

Nhỏ nhìn bà ta, không hiểu sao nhỏ lại trả lời là:

- Đặng Thùy Trâm

Đó là tên nhân vật chính của bộ truyện nhỏ thích. Bà Thi gật gù rồi nói tiếp:

- Tên con hay thật! Mà gia đình con đâu ?

Nhỏ nhìn xa xăm rồi cất tiếng:

- Tôi ... mồ côi cha ... và bị mẹ ... bỏ ... rơi

Lời nói của nhỏ hơi ngập ngừng. Bị mẹ bỏ rơi ? Ủ .. nhỏ thấy cũng đúng mà, từ nhỏ đến lớn, lúc nào mẹ nhỏ cũng : con phải hiểu cho yumi, con phải thông cảm cho Yumi, yumi rất đáng thương Vậy, còn nhỏ thì sao ? Nhỏ luôn tự hỏi như vậy. Thế nên .. nhỏ mới nói rằng nhỏ bị mẹ bỏ rơi.

Bà Thi khẽ vỗ vai nó, giọng dịu dàng:

- Không sao .. ta không có chồng con ... ta nhận con làm con nuôi nhé

Nhỏ không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Nhưng không ai biết rằng, đằng sau bộ dạng đáng yêu đó .. đang toan tính những kế hoạch trả thù độc ác.

32. Chương 30:

Nó và hấn đang đi dạo trong công viên. Thời gian gần đây, tình cảm của cả hai rất tốt .. nhưng ... vẫn chỉ là bạn bè thôi. Họ ngồi trên ghế đá. Nó vẫn giương mắt nhìn xa xăm, đôi mắt màu tím huyền bí ánh lên nỗi buồn bi thương. Hấn nhìn nó một lúc rồi nói khẽ:

- Tôi đang thích một người

Nó ... cảm thấy nhói. Trái tim nó như vỡ vụn ra từng mảnh. Lời nói của hấn như con dao đang cứa sâu vào tim nó, làm tim nó chảy máu ... nó đang rất đau. Nhưng nó vẫn cố kiềm chế, nó cười nhẹ - một nụ cười thật buồn:

- Chắc cô ấy rất tốt nhỉ ?

Hấn cười rạng rỡ:

- Cô ấy rất xinh đẹp, tốt bụng, hiền lành nữa. Cô ấy có đôi mắt thật buồn và lạnh, nụ cười dù rất nhẹ nhưng vẫn đẹp vô cùng. Cô ấy ... mang trái tim của một thiên sứ: trong veo và không một chút vấy bẩn Tôi yêu cô ấy rất nhiều

Nó đau lòng vô cùng khi thấy vẻ mặt tự hào đầy của hấn: “Cô ấy làm anh vui vẻ đến vậy sao ?”

Nó cố ngăn dòng nước mắt sắp trào ra mà hỏi:

- Anh ... không yêu Nana nữa à ?

Hấn hơi khựng lại rồi nói:

- Ở bên Nana ... tôi không cảm nhận được gì cả . Nhưng .. với cô ấy ... tôi thấy tim mình đập rộn ràng. Khi cô ấy buồn, tôi muốn dang rộng vòng tay ôm cô ấy vào lòng, khi cô ấy vui, tôi còn mừng hơn cả cô ấy

Nó cúi gầm xuống đất. Tim nó vỡ tan. Người con trai nó yêu .. đã yêu một cô gái khác mất rồi. Nó lí nhí hỏi:

- Đó là ai ?

Một giọt nước trong veo chảy ra từ khóe mắt nó. Hấn đưa tay lau nước mắt cho nó, đôi mắt màu tro lạnh ánh lên tia dịu dàng:

- Là em đó, ngốc à

Nó nhìn hấn đầy ngạc nhiên. Hạnh phúc trong nó như vỡ òa. Nước mắt lại một lần nữa trào ra - những giọt nước mắt chất chứa niềm hạnh phúc. Hấn thủ thỉ vào tai nó:

- Anh yêu em

Nó nhìn hần và nở nụ cười rạng rỡ:

- Em cũng yêu anh

Hai người họ ôm chầm lấy nhau trong hạnh phúc.

” Tách ” - Tiếng chụp ảnh vang lên. Một người đàn ông ở trong bụi cây gần đó cầm máy ảnh và rời đi.

33. Chương 31:

Ở trong một căn biệt thự màu xanh dương, một cô gái với mái tóc ngắn màu xanh ngọc cùng đôi mắt màu hồng phấn đáng yêu đang đi dạo trong vườn. Nhỏ ngước lên trời cao và tự nhủ: ” Hoàng Hà Mi đã chết rồi ... từ bây giờ mày là Đặng Thùy Trâm ”

“” Và em sẽ mãi yêu anh thôi....

Đếm đếm ...đong đong... thương là thương.... nhớ là nhớ...

Có biết bao nhiêu nhớ thương nhịp đập nhịp yêu của 2 trái tim...hứ ư ừ...

Em là người con gái của nắng mai mang niềm vui hạnh phúc đến bên anh...

Hỡi chàng trai có đôi mắt cười

Chở che em suốt những ngày giông tố

Nhẹ hôn em chốn đông người trên phố

Có anh hứa dành cái ôm ngọt ngào...cho em suốt đời ” - Tiếng nhạc chuông của nhỏ vang lên.

- Alo

Đầu giây bên kia vang lên chấ giọng khàn đặc của người đàn ông.

- Tôi vừa chụp được một cảnh rất thú vị của người mà cô nhờ tôi theo dõi.

Nhỏ hỏi lại:

- Thú vị ? Gởi qua tôi đi.

- Bức ảnh này tuyệt lắm đấy ! Cô trả tôi bao nhiêu ?

- Ngày mai tôi sẽ chuyển khoản cho ông . Giờ gửi tấm hình qua đi - Trong giọng nói của nhỏ đan xen sự giận dữ

Lát sau, một hình ảnh dc chuyển tới điện thoại của nhỏ. Trong bức hình là một đôi trai gái đang ôm nhau, khuôn mặt cả hai đẹp như tuyết tác ... và ... trên môi cả hai đang nở nụ cười vô cùng hạnh phúc. Đó là hần và nó. Nhỏ sững sờ làm rơi chiếc điện thoại xuống đất. Đôi mắt hồng phấn nhìn xa xăm vào khoảng không vô định. Trái tim nhỏ đau đến ngừng đập. Nhưng .. tuyệt nhiên không có giọt nước mắt nào rơi xuống trên gương mặt xinh đẹp hết. Bởi, nhỏ khóc quá nhiều rồi. Có lẽ ... tại nước mắt đã cạn rồi hay... tại ... nhỏ đang quá đau. Đau đến nỗi không còn cảm giác dc sự mát mát ấy nữa. Chẳng phải, mọi người hay bảo: Không đau vì quá đau sao ?

Ở căn biệt thự màu trắng, một người phụ nữ với mái tóc màu hạt dẻ đang đi lui đi tới, vẻ mặt ánh lên sự mệt mỏi tột độ nhưng vẫn không che dấu dc sự lo lắng. Bà Tú ánh mắt không ngừng nhìn về phía cửa, miệng không ngừng lầm bầm:” Nana, con đang ở đâu ? ”

Nó bước vào nhà, khẽ chạm vào vai bà:

- Nana .. vẫn chưa về hả ?

Bà khẽ lắc đầu, đẩy mắt ánh lên tia đau lòng. Nó muốn ôm lấy bà và an ủi nhưng bàn tay ở trên không trung khẽ thu về, nó cất bước lên lầu. Có lẽ ... nó vẫn chưa quên được mối hận trả thù ẹ nó.

>>>> 2 con người mang trong mình 2 mối thù khác nhau. Họ sẽ thù lẫn nhau hay sẽ buông tay ? Câu chuyện dừng như mới thật sự bắt đầu .

34. Chương 32:

Tập đoàn Dương Mỹ là tập đoàn đứng thứ 8 về mọi mặt, tập đoàn này được đánh giá là một đối thủ đáng gờm, nó có thể tiến xa hơn con số 8 đó, nhưng có vẻ như bà Quỳnh Thi là một người khôn có tham vọng trong kinh doanh. Chính vì thế, mọi người thường bảo: tập đoàn Dương Mỹ là một trái bom nổ chậm.

Vào khoảng thời gian này, bà Quỳnh Thi mở cuộc họp báo và công bố: Người thừa kế của tập đoàn Dương Mỹ chính là đứa con gái của bà Dương Mỹ Thùy Trâm (là nana đó mấy bn)

Dương Mỹ Thùy Trâm đang liên kết các công ti nhỏ với nhau, sáp nhập thêm vào tập đoàn Dương Mỹ. Chỉ trong một thời gian ngắn, tập đoàn này đã lên đến vị trí thứ 3 trên tg. Thùy Trâm được biết đến như một bộ óc thiên tài, sắc bén. Nhỏ còn được biết đến ở thế giới ngầm với cái tên Sarina, cái tên này hiện rất nổi tiếng, Sarina hiện đang xếp gần như ngang hàng với Yumi - nữ hoàng thế giới đêm.

Ở trong một bệnh viện thẩm mỹ nổi tiếng ở Mỹ, một cô gái xinh đẹp bước vào. Y tá lên tiếng hỏi:

- Cô là ?

- Dương Mỹ Thùy Trâm . Đã hẹn trước.

Y tá lật cuốn sổ, lát sau nói:

- Trưởng khoa đang chờ cô ở phòng kia

Y tá chỉ tay vào một căn phòng. Nhỏ bước đi. Quanh đó bắt đầu có tiếng xì xào, nhưng tất cả đều có chung một câu hỏi:” Cô ta đẹp vậy đi phẫu thuật thẩm mỹ làm gì vậy nhỉ ?”

Ở trong căn phòng bệnh, nhỏ bước vào đó. Khí chất cao sang tỏa ra, ông bác sĩ đẩy gọng kính, khẽ hỏi:

- Cô muốn phẫu thuật như thế nào ?

Nhỏ nói giọng lạnh:

- Làm cho khuôn mặt tôi thật khác với bây giờ.

- Cuộc phẫu thuật tiến hành———

Lát sau, nhỏ bước ra trong sự ghen tị của mọi người. Nếu ban đầu nhỏ đáng yêu như một vị công chúa thì bây giờ, nhỏ mang khuôn mặt của một vị thiên sứ.

Điểm đến tiếp theo của nhỏ chính là salon tóc, sau một hồi tỉ mỉ, mái tóc ngắn màu xanh ngọc của nhỏ đã được thay bằng mái tóc dài màu đỏ đo uốn lượn sóng. Nhỏ ngược nhìn lên phía bầu trời, nở nụ cười nham hiểm:

- Từ giờ ... sẽ bắt đầu cuộc chiến thật sự. Tôi ... sẽ bắt các người trả giá.

P/s: các bn đọc truyện tại có thể sang để dc cho đầy đủ hơn nhé. Vì mình thường vào chỉnh sửa lại đôi chút nên bên đó không cập nhập lại dc bản chỉnh sửa của mình. Thêm nữa là cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình nha. Thanks all.

35. Chương 33:

Lớp 11A1 đang trong tình trạng hỗn loạn. Người thì phi mảy bay giấy khắp phòng, người thì nhảy cả lên bàn ghế ngồi, những đứa con gái đang soi gương cũng không quên góp vui vài câu,... Nhìn vào khó ai nghĩ

rằng, đây là những người thừa kế tương lai của các tập đoàn lớn. Bởi họ là người thừa kế nên họ không được tự do, luôn bị ràng buộc bởi những quy tắc, khuôn phép. Nó biết và hiểu điều đó, và chính nó là người đã tạo nên cấu chợ hỗn loạn này. Nó bảo:

- Ở ngoài, các cậu là những người thừa kế, luôn phải kiêu ngạo một chút, ra vẻ thanh cao quý phái, nhưng ở cái lớp này, hãy sống thật với bản thân mình. Tự do và làm những gì mình thích.

Tất cả mọi người suy nghĩ về câu nói của nó. Họ dần mở rộng lòng mình hơn. Họ cũng chỉ là những người bình thường, họ muốn sống bình thường, muốn trải qua quãng thời gian đi học vui vẻ, hồn nhiên như bao người khác.

Đó chính là lí do cái lớp này trở thành cái chợ như vậy.

Cô Trúc bước vào lớp. Giọng cô vang lên đầy sự vui mừng:

- Hôm nay chúng ta có một hs mới !!!!!

Cả lớp Oh một tiếng. Cô chỉ tay ra phía cửa:

- Vào đi em

Một hình dáng cực chuẩn bước vào. Một cô gái với mái tóc dài màu đỏ đô uốn xoăn lượn sóng, đôi mắt màu hồng phấn dễ thương dưới hàng lông mi cong vút, làn da trắng hồng như em bé. Vẻ đẹp tuyệt hảo khó tin được. Nhỏ nở nụ cười nhẹ nhàng làm bao con tim ở dưới thổn thức:

- Xin chào !! Mình là Dương Mỹ Thùy Trâm

Yumi nhĩn nhỏ với đôi mắt đượm buồn: " Đôi mắt đó thật giống Nana " Hắn thấy nó như vậy liền lên tiếng trêu:

- Em là đang sợ cô ta lấy mất danh hiệu hotgirl sao ??

Nó lấy tay nhéo má hắn, hắn liền chu môi lên rất đáng yêu. Nhìn hắn bây h ai dám tin đùa là hoàng tử lạnh lùng của ngày xưa chứ. Nhỏ đang nhìn noa và hắn voiva đôi mắt giận dữ. Nhưng khuôn mặt nhỏ vẫn bình thản bước xuống ngồi chiếc bàn phía dưới hắn. Nhỏ đã đọc rất nhiều truyện ngôn tình. Nhỏ rút đc một kinh nghiệm: Nhân vật nữ thường ngó lơ nhân vật nam, điều đó khiến nhân vật nam cảm thấy thú vị, nv nam sẽ tìm mọi cách làm quen vs nv nữ... và họ sẽ thành một đôi.

Nhỏ đang tự ình là nhân vật nữ chính trong câu chuyện này. Và điều nhỏ sẽ làm chính là bơ hắn đi. Vậy thôi ?

Cứ như vậy, 1 tuần trôi qua. Nhỏ và hắn như 2 đường thẳng song song. Nhỏ vẫn cứ lơ hắn đi. Hắn vsf nó vẫn vui vẻ, hạnh phúc như bình thường. Nhỏ rất tức giận: " Phải xuất chiêu khác thôi. " - Nhỏ thầm nghĩ.

——- Liệu nhỏ sẽ làm gì ??? Các bn chờ những chương sau nhé ^^ ——

36. Chương 34:

Nhỏ lục lại trí nhớ các truyện ngôn tình đã đọc. Đôi mắt hồng phấn lóe lên tia nham hiểm.

Nhỏ ngồi trên chiếc mui trần màu đỏ. Nhỏ đang xác định mục tiêu ở phía trước. Khi thấy chiếc Ferrari màu đen của hắn tiến tới. Nhỏ chậm chậm lại xe và vào bên phải xe của hắn. Nhỏ đã đọc trong một cuốn tiểu thuyết nào đó. Nhân vật nữ chính và nam chính đụng xe, đó được coi như duyên phận của hai người. Nhỏ biết tình huống này hơi nguy hiểm, nhưng .. nhỏ vẫn ngoan cố thử cách này.

Trên chiếc Ferrari của hắn xuất hiện một vết xước dài và sâu . Xem ra vụ va chạm này không hề nhỏ. Hắn đưa khuôn mặt tức giận nhìn kẻ đã gây ra chuyện này. Hắn quát lớn:

- Cô .. đang làm cái quái gì thế ?

Nhỏ run bắn người. Nhỏ muốn phóng xe đi ngay và luôn, nhưng lí trí nhỏ vang lên: " Nữ chính phải lạnh lùng, ngạo mạn xem như chả có vụ tai nạn nào... phải lạnh lùng ... phải ngạo mạn ... không ... run rẩy "

Gương mặt sợ sệt của nhỏ ngay lập tức trở nên lạnh lùng. Nhỏ bước xuống xe, khoe môi nhếch lên đầy ngạo nghễ:

- Gì ?

Hắn tức giận quát lớn hơn và chỉ về chiếc xe:

- Cái gì ? Cô .. cô gây ra chuyện mà còn hỏi tôi là chuyện gì sao ?

Nhỏ nhớ lại cảnh trong truyện, lòng thầm vui mừng : " Thành công rồi"

Nhỏ bày ra khuôn mặt chán chường (((giả tạo quá))) , tay rút từ túi xách ra một xấp tiền:

- Muốn tiền chứ gì ? Đây ... tôi boa cho đấy .

Nhỏ cười nhếch mép rồi quay bước đi. Trên môi nhỏ ẩn hiện nụ cười nham hiểm.

Khuôn mặt hắn từ màu trắng hồng chuyển qua màu xanh rồi chuyển qua màu đỏ tức giận như con tắc kè, hằn quất lớn:

- Cô sẽ không yên với tôi đâu

Nhỏ bước lên xe và nở nụ cười tươi như hoa, lòng thầm nghĩ ngợi đến một kế hoạch khác.

37. Chương 35:

Hắn bước vào trường với khuôn mặt tức giận khiến không một ai dám đến gần. Mọi người đều có chung một suy nghĩ: " Ác quỷ trở lại rồi ". Nó từ cổng bước vào như một vầng hào quang chói lọi. Mái tóc tím xóa tự nhiên, đôi mắt tím huyền bí ẩn hiện dưới hàng lông mi dài cong vút, chiếc mũi cao thanh tú, đôi môi mang màu đỏ tươi tự nhiên, làn da trắng hồng mịn màng như em bé. Tất cả tạo nên một con người hoàn mĩ đến kì lạ. Đi sau nó là một người con gái xinh đẹp tuyệt trần. Nhỏ bước từng bước uyển chuyển. Khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương của nhỏ khẽ nghiêng đầu lắc lư khi nghe nhạc trên tai phone, mái tóc màu đỏ đô cột lệch một bên, đôi mắt màu hồng phần to tròn trông iu vô cùng, khuôn miệng nhỏ nhắn phớt hồng khẽ chu môi rất dễ thương. Có thể nói, vẻ đẹp của nhỏ vô cùng tuyệt mĩ như một tác phẩm nghệ thuật khó ai sánh bằng. Nhưng vẻ đẹp đó lại như một con dao 2 lưỡi. Nhỏ đẹp như một thiên sứ nhưng điều đó lại khiến cho người ngoài nhìn vào thấy có đôi chút giả tạo. Trong khi đó, nét đẹp của nó tuy không sánh bằng nhỏ nhưng rất tự nhiên, thuần khiết như một thiên thần thực thụ, nét đẹp đó không một chút giả tạo, vẫn giản dị, mộc mạc mà thôi. Chính vì thế, nó vẫn dc nhiều người hâm mộ hơn nhỏ.

Nhỏ hơi tức giận xen lẫn bất ngờ khi mọi ánh nhìn đều tập trung vào nó. Nhỏ tự hỏi nó có gì hơn nhỏ chứ. Nhỏ tự tin rằng vẻ đẹp của nhỏ hơn hẳn nó, tự tin rằng IQ của nhỏ cũng hơn nó nhiều, tin rằng gia thế của nhỏ cũng không thua gì nó. Vậy tại sao, nó có được mọi thứ còn nhỏ thì không?

Nó chạy đến nắm lấy tay hắn và nở nụ cười tuyệt đẹp. Hắn đứng gương mặt khó chịu nhìn người nắm tay hắn, nhưng khi vừa thấy nó, mặt hắn liền dịu lại và nở nụ cười hiền:

- Good morning

Nó chu môi lên đáng yêu vô cùng:

- Bày đặt nói tiếng anh nữa

Cứ thế hai người họ đùa giỡn vui vẻ. Nhỏ đứng đằng sau nở nụ cười nham hiểm nhìn nó và hắn. Nhỏ đi đến gần người nó, cố ý đụng vào người nó và ngã xuống, nó chìa tay mỉm cười thân thiện:

- Bạn không sao chứ ?

Nhỏ ngược khuôn mặt xinh đẹp nhìn nó, đôi mắt khẽ chớp, riêng khuôn mặt vẫn lạnh và vô cảm:

- Không có gì

Hắn bỗng hét lên:

- Là cô

Nhỏ không nói gì chỉ khẽ nhếch mép cười đắc thắng. Trong lòng nhỏ thì vô cùng vui mừng: " Đúng rồi, giống y đúc cảnh trong truyện ". Hắn nắm lấy cổ áo nhỏ, khuôn mặt giận dữ:

- Tôi không đánh con gái nên tôi sẽ chỉ cảnh cáo cô. Lần sau nếu còn có chuyện như ngày hôm nay, cô ... chết chắc rồi.

Nhỏ nhún vai tỏ vẻ không quan tâm:

- Tùy

Nói rồi nhỏ đứng dậy đi vào trong lớp mà chẳng thèm qua ntaam cái đầu của hắn đang bốc cháy. Nó khẽ siết chặt tay hắn, giọng nói trở nên băng lãnh:

- Đi thôi

Hắn hơi ngạc nhiên khi thấy nó như vậy, nhưng cũng lẻo đẻo theo nó vào trong. Nó vừa đi vừa lẩm bẩm: " Trình độ của cô ... còn kém lắm " Nó nhìn nhỏ đang đùa giỡn với đám con trai mà khẽ nhếch môi khinh bỉ.

38. Chương 36:

Nó bước về phía nhỏ, mỉm cười thân thiện:

- Bạn học mới, xin chào !

Nhỏ ngược nhìn nó rồi cười tươi đáp trả:

- Hân hạnh, gọi mình là Thùy Trâm được rồi

Nó bỗng cúi xuống sát người nó, thì thầm:

- Bộ mặt giả tạo của cô ... còn kém lắm.

Nhỏ chớp mi mắt nhìn nó, bày ra bộ mặt cún con:

- Bạn nói gì vậy Kiều Linh ? Mình .. không hiểu ...

Nhỏ cố tình nói lớn cho cả lớp nghe. Trên đôi mắt màu hồng phấn đáng yêu phảng phất tia đắc thắng. Nó không nói gì chỉ cười nhẹ và quay về chỗ ngồi. Nhỏ ngơ ngác nhìn nó, nhưng rồi cũng vẫn tươi cười nói chuyện với đám con trai. Hắn nhéo má nó:

- Em nói gì với nhỏ đáng ghét kia vậy ?

nó nhếch môi, khuôn mặt ngùn ngụt sát khí:

- Kịch vui sắp bắt đầu rồi.

Cả lớp đột nhiên im lặng khi cô giáo dạy Toán bước vào lớp. Giọng cô nghiêm nghị:

- Kiểm tra bài cũ

Nhỏ đột nhiên hào hứng nói lớn:

- Em xung phong

Nét mặt cô giãn ra hiền từ:

- Tốt, lên đây

Nhỏ đi lên bảng, khi đi ngang qua chỗ nó, nhỏ nở nụ cười nham hiểm, nhỏ bỗng ngã xuống. Cả lớp ngạc nhiên nhìn nhỏ. Bà cô hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Nhỏ nhìn bà với ánh mắt đáng thương, giọng yếu ớt:

- Dạ, chỉ là.....

Nhỏ ái ngại nhìn nó. Nó cũng hơi ngạc nhiên nhưng vẫn lấy lại sự lạnh lùng vốn có, lòng thầm khinh bỉ: ” không ngờ cô ta dùng đến cách tệ hại này ”

Khi thấy nhỏ nhìn nó bằng ánh mắt xen chút sợ sệt như vậy, mọi người cũng hiểu được chuyện. Bà cô quát lớn:

- Kiều Linh, em gạt chân bạn ấy hả ?

Cả lớp nhìn nó như muốn hỏi có phải nó làm không thì nó nhún vai ra vẻ không quan tâm. Cả lớp thấy vậy liền ném cho nhỏ ánh nhìn khinh bỉ. Bởi họ biết, nó không bao giờ nói dối làm những việc như vậy.

Riêng bà cô vẫn cứ quát lớn:

- KIỀU LINH

Nó vẫn cúi xuống bàn lướt web như chả có chuyện gì xảy ra.

Nhỏ tức giận nhìn nó: ” Tại sao cô ta lại được cả lớp tin tưởng vậy chứ ? Thật đáng ghét mà !!!!!”

Bà cô tức giận xuống chỗ nó ngồi. Bà quát lớn:

- Em ko coi tôi ra gì sao?

Nó bây giờ mới ngược lên nhìn bà, đôi mắt khê chớp ra vẻ vô tội, khuôn miệng khê nhếch lên:

- Bingo

Bà cô tức xì khói:

- Em ... em ... em

Nhỏ đứng dậy vỗ vai bà cô, nở nụ cười hiền:

- Em không sao mà cô, cô bớt giận nhé !

Nhỏ bày ra khuôn mặt cún con ngây thơ. Bà cô xoa đầu nhỏ như một đứa trẻ rồi trừng mắt nhìn nó:

- Em thật là không bằng 1 phần của Thùy Trâm

Nó nhún vai bình thản:

- Sao cũng được

Hắn ngồi bên cạnh ra sức nín cười vì khuôn mặt đỏ lè của bà cô.

39. Chương 37:

Tối, nó bước xuống nhà với chiếc quần bó màu đen bóng, áo thun đơn giản màu trắng, mang đôi giày Vans màu trắng. Bà Tú cười hiền nhìn nó:

- Con đi đâu vậy ?

Nó lạnh lùng đáp:

- Liên quan ?

Nó rất muốn vất bỏ tất cả hận thù để mở rộng lòng với bà. Nhưng ... nhìn thấy bà nó lại nghĩ đến mẹ nó, nó nghĩ đến cái chết của mẹ nó. Tất cả hận thù trong nó như trời dậy. Nó ghét người đàn bà đứng trước mặt nó, người khiến gia đình nó tan vỡ, khiến mẹ nó tự tử. Nó hận.

Hơi ngập ngừng, nó hỏi:

- Vẫn chưa tìm dc cô ta sao ?

Bà Tú nở nụ cười buồn:

- Vẫn chưa

Nó im lặng quay bước đi. Nhìn nó có vẻ thờ ơ và vô tâm. Nhưng, không ai biết rằng, sâu trong lòng nó cũng đang rất lo cho nhỏ.

Bar Rose,

Nó đập cửa bước vào bar. Nó hướng thẳng vào phòng VIP 1. Khi vừa bước vào, đập vào mắt nó là hấn đang ngồi một góc uống rượu, còn Kun thì ngồi ôm eo một nhỏ chân dài nào đó. Nó giơ điện thoại lên, nói:

- Chắc phải gọi Liss tới đây gấp mới được.

Kun vừa nghe nhắc tới tên Liss thì tay liền thả nhỏ đó ra. Cậu ném cho nhỏ đó một xấp tiền rồi nói nhanh:

- Đi đi, nhanh

Nhỏ ta ông ẹo đứng dậy bước ra, không quên lườm nó đầy tức giận.

Nó cười nhẹ rồi ngồi xuống bên hấn, giọng nhẹ nhàng:

- Sao vậy?

Hấn chuyển từ trạng thái tức giận sang vui vẻ:

- Có gì đâu

Nó nhìn trân trân vào hấn một lúc rồi khẽ thở dài:

- Nói đi, tập đoàn Wind nhà anh đang gặp rắc rối chứ gì ?

Hấn gật đầu. Nó đưa ánh mắt nhìn xa xăm:

- Tập đoàn Hoàng Gia cũng đang gặp rắc rối.

Nó hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Tập đoàn Dương Mỹ, là Dương Mỹ Thùy Trâm.

Hấn hơi ngạc nhiên:

- Sao em biết ?

- Tài liệu công ti anh bị lấy mất ấy, em đã đột nhập vào web và biết đc là tập đoàn Dương Mỹ làm.

Hấn hơi thắc mắc:

- Tại sao cô ta lại làm vậy ?

Nó nhún vai, lắc đầu tỏ vẻ không biết. Hai người rơi vào khoảng lặng trong phút chốc. Bỗng, một tên đàn em hốt hải chạy vào, giọng gấp gáp:

- Bang chủ (gọi nó) !!!!! Bang Black Snow (bang của nhỏ) đang dẫn đến ngoài kia!!! Có cả Sarina (nhỏ) nữa !

Nó hơi ngạc nhiên: " Sarina hành tung vô cùng bí ẩn, sao hôm nay cô ta lại đến đây ?"

Nó biết, nó và Sarina xét về địa vị ở thế giới ngầm gần như bằng nhau, có khi Sarina còn hơn nữa. Nó nghĩ Sarina muốn khiêu chiến với nó để giành chức nữ hoàng sao.

Hấn ngồi bên cạnh có hơi hoảng hốt: " Sarina không tầm thường chút nào "

Nó nói vô cảm:

- Đi thôi

Nói xong, nó cùng tên đàn em đi ra ngoài, trước khi đi không quên để lại một câu nói:

- 2 anh ở yên đó

Nó bước ra ngoài. Ở đó, một đám người đang hung hăng đập phá đồ trong bar. Ở chính giữa nổi bật lên hình dáng một người con gái có thân hình cực chuẩn. Làn da trắng mịn như da em bé, đôi môi đỏ mọng quyến rũ, mái tóc màu đỏ đô túm gọn sau cổ, đôi mắt màu xanh rêu (đeo kính áp tròng) ẩn hiện dưới chiếc mặt nạ màu đen huyền bí. Dù chiếc mặt nạ che đi hết nửa khuôn mặt nhưng người ngoài nhìn vào cũng biết được đây là một tuyệt sắc giai nhân.

Nó đứng khoanh tay ngạo nghễ:

- Cô là Sarina ?

Người con gái đó không nói gì. Rất nhanh, một phi tiêu hình bông tuyết màu đen bay thẳng về tìm nó.

40. Chương 38:

Chiếc phi tiêu bay thẳng về phía nó. Nó nhanh chóng né người sang một bên. Chiếc phi tiêu bay sượt qua người nó. Rất may chỉ là một vết thương nhẹ.

Nó nhếch môi khinh bỉ:

- Đánh lén là không tốt đâu ?

Sarina lạnh lùng đáp trả:

- Với loại người như cô, như thế mới đáng

Nó thoáng tức giận nhưng trở lại trạng thái băng lãnh ban đầu:

- Loại người như tôi ? Ý cô là gì ?

Nhỏ nhún vai tỏ vẻ không biết. Nó nói giọng vô cảm:

- Vào vấn đề chính.... cô tới đây làm gì ?

- Gianh chức nữ hoàng thôi

- Cô nghĩ cái danh nữ hoàng của tôi là hư vô à ?

Sarina không nói gì, quay người bước đi. " Phập " là tiếng động duy nhất còn sót lại. Một con dao nhỏ bay sượt qua mặt nó để lại một vết thương nhỏ, con dao cắm vào bức tường sau lưng nó. Nó có hơi hoảng sợ: " Thân thủ của cô ta ... quả thật rất nhanh "

Hắn đứng gần đó, mặt hiện rõ sự lo lắng: " Cô ta phóng cây dao đó đi lúc nào ... mình không nhìn thấy "

Sarina vừa bước ra đến cửa, nhỏ ta xoay đầu lại nhìn nó, ánh mắt màu xanh rêu phảng phất sự đắc thắng khi thấy gương mặt hoảng sợ đó của nó, khuôn miệng đỏ hồng nhếch lên thành nụ cười ngạo nghễ. Đám đàn em của nhỏ lần lượt rút về.

Trong quán bar giờ vắng tanh, mấy tên đàn em của nó nằm dưới sàn nhà xem chừng bị thương không nhẹ. Nó nhìn cây dao ở trên bức tường, nó đưa tay rút mạnh con dao ra và lấy tờ giấy cầm trên đó xuống đọc. Nó lia mắt nhìn những dòng chữ trên tờ giấy. Bàn tay run run vô thức làm rơi tờ giấy. Nó lẩm bẩm:

- Ngày này tuần sau ... 6h chiều tại bãi đất trống xyz

Nói nó đang sợ ? Đúng , nó thật sự rất sợ. Nhìn vào hôm nay cũng đủ biết Sarina và bang Black Snow không hề tầm thường chút nào. Nó biết, cuộc chiến lần này không hề dễ dàng chút nào.

41. Chương 39:

Sáng hôm sau, nó đến trường với tâm trạng bất ổn. Khuôn mặt xinh đẹp lại trở về trạng thái lạnh lùng như trước khi quen hắn. Nhỏ thấy nó như vậy thì vô cùng vui mừng. Nhỏ đi ngang qua người nó cố tình đụng

phải nó. Vốn tâm trạng không được tốt nên nó cầm tay nhỏ lại, bẻ ngược cánh tay ra phía sau. Nhỏ hơi bất ngờ khi nó phản ứng như vậy. Nhỏ gồng mạnh cánh tay lại khiến nó hơi sững lại: " Thân thủ của cô ta không hề tầm thường " Nó đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn nhỏ làm nhỏ hơi chột dạ. Nhỏ biết hành động vừa rồi làm nó nghi ngờ nên liền giả vờ ôm cánh tay, khuôn mặt nhăn lại giống như đang rất đau. Người ngoài nhìn vào thì thấy thương cảm nhỏ vô cùng còn nó thì nhìn thấy hiện rõ trên gương mặt nhỏ 2 chữ " giả tạo ".

Nó cười khinh:

- Bộ mặt giả tạo đó của cô ko lừa đc tôi đâu

Nhỏ thoáng ngạc nhiên nhưng gương mặt lập tức lấm tấm vài giọt nước mắt. Nhỏ giả vờ khóc như thể oan ức lắm. Nó cảm thấy thật khinh bỉ loại người này. Nhưng, khi nhìn Thùy Trâm, nó lại nhớ đến nana. Nana hiện giờ vẫn đang mất tích. Thùy Trâm lại chỉ là con nuôi của bà Quỳnh Thi. Có khi nào ? Nó tự lắc đầu cho cái suy nghĩ viển vông của mình: " Nana sao lại là Thùy Trâm được chứ?"

Thùy Trâm đang bày ra bộ mặt thương cảm thì nhận ra nó chẳng hề chú ý đến mình. Nhỏ tức giận đi vào lớp. Nhỏ lẩm bẩm:

- Đợi đến cuộc chiến tuần sau, tôi sẽ trả thù.

Lời nói của nhỏ tựa như thoáng qua nhưng nó vẫn nghe rõ. Nó đã trải qua rất nhiều cuộc huấn luyện sát thủ cơ mà, thính giác là một trong những điểm quan trọng của sát thủ, nó đã được học rất nhiều về việc nghe, chính vì thế, lời nói của Thùy Trâm tuy rất nhỏ nhưng nó vẫn nghe rõ mồn một. Nó cười khẩy: " Serina là cô sao ? Thú vị rồi đây !! "

42. Chương 40:

Nó bỏ đi theo sau nhỏ. Khi đi ngang qua nhà vs, nó hơi khựng lại khi nghe tiếng ns của nhỏ vang lên:

- Mẹ à ?

-

- Vụ tập đoàn Hoàng Gia và Wind ấy hả ?

- ...

- Vâng ... Là con làm

-

- Mẹ biết vụ thách đấu vs bang Rose rồi sao ?

- ...

Khuôn mặt nhỏ tối sầm lại đầy vẻ tức giận. Nhỏ hậm hực ns vs bà Thi - mẹ nuôi của nhỏ:

- Mẹ đừng can thiệp vào chuyện của con

- ...

- Thưa ư ? Từ đó ko có trong từ điển của Sarina con.

Nhỏ vừa ns vừa cười đắc thắng, nhỏ ns tiếp:

- Mẹ ko bk đâu ? Hôm ủa con chỉ ms gỡ vài chiêu là khuôn mặt cô ta đã tái mét rồi. Hahahaaa ... Mẹ chờ chiến thắng oanh liệt của con gái mẹ đi.

Ns rồi nhỏ cúp máy, khuôn miệng khẽ cười:

- Yumi ... Cô tiêu rồi.

Nhỏ bước đi ko quên để lại nụ cười nhạo nhẽ.

Nó đứng sau bức tường khẽ nhếch môi khinh bỉ:

- Sợ sao ? Tôi ư ? Haha ...cô .. lắm to rồi.

Hôm đó, nó chỉ hơi giật mình mà thôi. Sợ ? Nó ko hề sợ nhỏ. Nó tự khinh bỉ cái tính ảo tưởng của nhỏ :

- Chiến thắng oanh liệt sao ? ... Haha chờ đi , ngày tàn của cô sắp đến rồi.

Nó cười nhẹ rồi quay bước vào lớp.

43. Chương 41:

Nó vừa bước vào lớp, Liss chạy lại kéo tay nó trở ra. Cô kéo nó đến khu vườn trường. Cô hỏi:

- Chuyện thách đấu là thật sao ?

Nó không trả lời, chỉ khẽ gật đầu. Cô nói tiếp về lo lắng:

- Sarina không phải hạng tầm thường, chỉ trong vòng 1 năm cô ta đã lên đến vị trí rất cao, chỉ xếp sau cậu thôi.

Nó không nói gì, ánh mắt ra ý bảo cô nói tiếp:

- Sarina còn được một số người gọi là tân nữ hoàng nữa.

Nó nhếch môi:

- Không sao

Cô hơi ngạc nhiên bởi thái độ bình tĩnh đó của nó:

- Không sao ư ? Cô ta ko hề dễ đối phó đâu đó

Nó cười nhẹ:

- Cô ta .. vẫn còn rất kém

Cô chưa kịp nói gì thì nó nói tiếp:

- Tôi sẽ cho cậu thấy .. sức mạnh thực sự của một nữ hoàng tg đêm

Khuôn mặt của nó trở nên đầy sát khí, đôi mắt màu tím ánh lên tia chết chóc. Liss hơi bất ngờ vì vẻ mặt này của nó. Kể từ khi gặp nó, mặc dù nó có hơi lạnh lùng nhưng khuôn mặt vẫn ánh lên nét lương thiện và hiền lành. Còn bây giờ, cô có thể chắc chắn rằng: " Nữ hoàng của tg đêm đã thực sự lộ diện "

Nó trông thấy gương mặt hoảng sợ của cô thì vội mỉm cười thân thiện:

- Cậu không cần lo, giờ thì về lớp thôi.

Cô lặng lẽ đi theo sau nó. Bây giờ thì cô đã chắc chắn phần thắng thuộc về ai rồi. Nhưng cô vẫn không quên nhacws nhở:

- Phải cẩn thận, Sarina là một con rắn độc ... không hề đơn giản đâu.

Nó quay lại véo má Liss, khuôn miệng chu chu lên dễ thương vô cùng:

- Biết rồi, bà cụ non.

Nhìn nó bây giờ thật đáng yêu, hiền lành, khác hẳn với bộ mặt sát khí hồi nãy. Cô tự hỏi Đầu mới là khuôn mặt thật của nó. Cô đưa tay lên véo lại má nó, giọng mang nét giận dữ:

- Ai là bà cụ non hả, cậu chết với tôi ?

Nó cười xòa buông tay và chạy đi, không quên để lại câu nói:

- Á, sư tử hà đông xuất hiện

Cô rượt theo nó, miệng ko ngừng la hét + chửi mắng nó. Hai người cứ đùa vui vẻ mà không biết rằng, ở một góc khuất gần đó, nhỏ đưa ánh mắt buồn rầu nhìn họ. Bàn tay nhỏ siết chặt lại:

- Cô cướp ba mẹ tôi, anh Rio, giờ còn lấy đi cả người bạn thân thiết nhất của tôi sao.

Từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp, đôi bàn tay nhỏ khẽ lau đi những giọt nước đó, ánh mắt nhỏ hiện lên sự căm phẫn:

- Cô muốn đầu ? Tôi chiều.

44. Chương 42:

Những ngày tiếp theo, ngày nào nhỏ cũng tìm mọi cách gây sự chú ý vs hần. Nhỏ lao vào nghiên cứu những cuốn ngôn tình và đọc những cách nữ chính gặp nam chính. Nhỏ áp dụng những điều nhỏ đọc được vào việc tiếp cận hần. Nhỏ giả vờ đụng trúng hần, có lần còn thuê một đám người đánh nhỏ trước mặt hần, nhỏ giả vờ cãi nhau với hần, nhỏ hay cố ý đụng mặt hần..... Nhuqwnq, dù cho nhỏ làm đủ mọi cách, mọi thủ đoạn thì hần vẫn cứ vậy, hần vẫn lạnh lùng đi lướt qua người nhỏ như chưa hề quen biết nhau. Phải chăng nhỏ và hần chỉ như hai đường thẳng chỉ một lần cắt nhau rồi lại xa nhau mãi mãi.

Mỗi lần nhỏ thấy hần và nó nắm tay nhau cùng đùa vui, nhỏ thấy ánh mắt dịu dàng của hần nhìn nó, nhỏ thấy nụ cười ngọt ngào hần cười với nó, nhỏ thấy cử chỉ ân cần của hần đối vs nó. Tất cả mọi thứ, hần đều dành cho nó.

Nhỏ đứng ở một góc khuất, lặng nhìn cặp tình nhân kia hạnh phúc bên nhau. Trái tim nhỏ vụn vỡ, lòng nhỏ đau thắt lại. Những mảnh kí ức cứ tiếp nối nhau ùa về trong tâm trí nhỏ, khuôn mặt lạnh lùng của hần xuất hiện, đôi môi khẽ ừ một tiếng khi nhỏ nói lời yêu với hần, hình ảnh nhỏ và hần lần đầu tiên hẹn hò, khi hai người cùng ăn kem trên một quán nhỏ, khi hai người ngồi lại cùng nhau trên cánh đồng oải hương, tất cả như một cuốn phim tua cchaamj trong đầu nhỏ. Nhỏ nở nụ cười buồn, nhỏ chợt nhận ra, những ngày tháng yêu nhau ấy .. hần chưa hề nở một nụ cười. Là nhỏ quá mù quáng nên bây giờ mới nhận ra sao ? Là tại nhỏ sao ? Nhỏ siết chặt đôi bàn tay trắng trẻo, nhỏ không can tâm. Đôi mắt hồng phấn ánh lên tia hận thù nhìn cặp uyên ương đang hạnh phúc đàng kia. Nhỏ ngước lên trời cao, dấy mắt lấp lánh một giọt nước mắt lăn dài, khuôn miệng nhỏ mấp máy:

- Một ngày nào đó, anh lại trở về bên em, có phải không ?

+-+-+ -+-+-+ -+-+-+ -+-+-+ -+-+-+ -+-+-+ -+-+-+

Thấm thoát cũng đã đến ngày quyết đấu,.

Nhỏ xuất hiện ở bãi đất trống xyz. Nhỏ khoát trên mình chiếc áo sơ mi màu đen, bên ngoài là chiếc áo khoát da sang trọng, chiếc quần bó màu đen làm tôn thêm đôi chân thon dài của nhỏ. Mái tóc màu đỏ đô xoa dài tự nhiên, đôi mắt màu hồng phấn to tròn ánh lên tia hận thù cùng một chút u sầu. Khuôn mặt nhỏ nhẩn ần dưới chiếc mặt nạ màu đen che hết nửa mặt. Dù không nhìn thấy được dung mạo của nhỏ nhưng ai cũng có thể khẳng định rằng: đây chính là một mỹ nhân vô cùng xinh đẹp.

Nhỏ đứng chính giữa một đám người xã hội đen. Về mặt ngạo nghễ nhìn về đám người đứng đối diện.

Ở phe đối diện với nhỏ là một toán người xã hội đen khác. Dẫn đầu chính là nó. Mái tóc màu tím dc nó cột cao gọn gàng để lộ cái cổ nhỏ nhẩn trắng ngần, đôi mắt màu tím bí ẩn ánh lên tia lạnh lùng rợn người. Nó đứng ở đó, phong thái bình tĩnh, không đắc thắng như nhỏ, không nhu nhược, càng không một chút sợ hãi. Từ người nó toát ra hàn khí lạnh lẽo, nó giống như một bậc đế vương khiến người người kinh sợ.

Nhỏ hơi bất ngờ trước khí thế của nó. Còn nó thì khẽ nhếch môi thú vị:

- Sợ à ?

Nhỏ lấy lại phong thái, đưa ánh mắt giễu cợt nhìn nó:

- Tôi ư ? Tôi nghĩ cô mới là người phải sợ đấy.

Nó hừ lạnh:

- Tùy cô nghĩ thôi, Thùy Trâm.

Nhỏ hơi lúng túng, đưa về mặt ngạc nhiên nhìn nó. Nó không nói gì chỉ khẽ nở nụ cười khinh bỉ. Nhỏ nói tiếp:

- Bingo, chị thông minh thật đấy.

Nó hơi khựng lại, nghiêng đầu hỏi:

- Chị ?

Nhỏ nở một nụ cười nham hiểm:

- Game Star.....

45. Chương 43:

Nhỏ vừa dứt lời thì cả hai bên cùng xông vào đánh nhau. Nhỏ thì lao về phía nó đánh tới tấp không ngừng nghỉ. Cú đánh nào của nhỏ cũng rất nhanh và mạnh. Nhưng, nó là ai kia chứ ? Là nữ hoàng huyền thoại của tg ngầm kia mà. Đối vs nó, những cú đánh của nhỏ chỉ như .. kiến cắn mà thôi.

Sau khi đỡ dc những đòn của nhỏ thì nó khẽ xoay người và dồn hết lực vào chân phải. Nó đá thẳng vào bụng nhỏ. Nhỏ bị bật ra sau, khuôn miệng chảy ra một dòng máu tươi. Nhỏ hơi kinh ngạc con người trước mặt, nó không những đỡ dc đòn ra tay của nhỏ mà còn không mất một tí sức lực nào và còn phản công lại một lực mạnh đến vậy . Quả thực, nhỏ ã đánh gia thấp về nó rồi. Đây .. mới là cuộc chiến thực thụ.

Lợi dụng lúc nhỏ đang suy nghĩ, nó đưa tay phóng chiếc phi tiêu hình hoa hồng về phía nhỏ. Vốn dĩ định đâm thẳng vào tim nh nhưng một tiếng hét đã làm nó mất tập trung và chiếc phi tiêu bị lệch qua bả vai nhỏ. Một người đang đứng dựa vào sau lưng nó. Thứ chất lỏng chảy ướt cả áo nó. Người đó quay lại và đưa tay ôm nó vào lòng, giọng nói thủ thỉ:

- K...k.. Ko ... Sao ..m nữa ... Rồi

————— Tua lại vài giây trước nhé —————

Nó đang định phóng phi tiêu về phía nhỏ thì một tên đàn em của nhỏ giương khẩu súng lên ngắm bắn nó. Hắn thấy vậy thì hét lớn:

- Cẩn thận.

Đôi chân hắn tự động chạy nhanh về phía nó. Hắn lấy thân hình vạm vỡ của mình đỡ phát súng đó cho nó.

————— quay về hiện tại —————

Nó sững người nhìn hắn ngã xuống. Máu từ lưng hắn chảy ra lênh láng. Đôi mắt tím vô cảm của nó hiện, lên một tia cảm xúc: là ngạc nhiên, là hoang mang, là sợ hãi, nhưng trên cùng vẫn l cảm giác đau thương cùng sự mất mát. Nó khụy xuống bên cạnh hắn. Bàn tay run run chạm vào khuôn mặt tuyệt mỹ. Vẫn gượng mặt ấy, cười vs nó mỗi ngày, làm trò chọc tức nó, trêu ghẹo nó, ân cần quan tâm nó và nói yêu nó. Tại sao giờ đây khuôn mặt ấy trông khác quá, tiêu tụy hơn trước, tái nhợt thiếu sức sống.

Khóe mắt nó cay cay, những hàng nước mắt chảy dài trên gương mặt nó. Nó đau, trái tim nó vỡ vụn, nó không cảm giác dc nỗi đau nữa. Phải chăng, vì nó đã quá đau ?

Hắn nhìn nó vs đôi mắt màu tro thương. Đôi tay hắn khẽ đưa lên không trung để nắm lấy tay nó.

” Đoànğ ”

Lại một lần nữa tiếng súng đó lại vang lên. Tiếng súng tách nó và hắn tưởng chừng như mãi mãi chia li lại khiến nó quay trở về bên hắn. Phải, phát súng đó trúng lưng nó và người bắn chính là nhỏ. Nhỏ đứng đó nở nụ cười chua xót:

- Thế này .. Các người sẽ mãi mãi bên nhau

Nó ngã khụy xuống bên canho hấn. Bàn tay nó vươn tới nắm lấy tay hấn. Khuôn miệng nó nở nụ cười hạnh phúc:

- Đến chết ... Ta vẫn sẽ yêu nhau.

Hấn cười nhẹ nhìn nó.

Ở trên bãi cỏ hoang, có một đôi trai gái nằm trên một vũng máu đỏ tươi, bàn tay họ nắm chặt lấy nhau và hơn hết ..., cả hai đều giữ trên môi nụ cười hạnh phúc cho tình yên lâu bền của họ.

Lát sau, một chiếc xe cứu thương tới đưa họ đi.

Trong khi đó, ở trên một góc phố tấp nập. Một người con gái xinh đẹp đang bước đi. Mái tóc màu đỏ đô được tô thêm màu đỏ tươi của máu. Đôi mắt màu hồng phấn chứa sự đau khổ tột cùng. Mặc cho nước mắt tuôn rơi ướt đầm khuôn mặt, người con gái đó nở nụ cười điên loạn. Đó chính là nhỏ. Nhỏ cười dài trong nước mắt. Khi đi qua một ngôi nhà có cửa kính. Nhỏ đứng lại nhìn khuôn mặt mình trong gương. Nhỏ đưa tay dờ vào gương mặt mình. Miệng nhỏ lắm bầm:

- Ko .. Kophải ... Đây không phải là tôi ... khôngggggggggg

Nhỏ hét lên rồi đưa tay lấy con dao bên hông ra ((con dao chuẩn bị cho trận đấu))

Nhỏ đưa con dao rạch từng nhát trên khuôn mặt xinh đẹp. Từng đường dao cứa sâu vào da thịt khiến máu túa ra khắp khuôn mặt. Mỗi nhát cứa nhỏ đều hét lên:

- Giả tạo ... Là giả tạo.

Nhỏ cứ như vậy ch đến khi soi vào mặt kính, nhỏ thấy hiện lên gương mặt như ác quỷ. Nhỏ gục xuống trên nền đất lạnh. Đôi môi khế lắm bầm:

- Em yêu anh ... Mãi mãi

Nhỏ rơi vò hôn mê sau cú hoảng loạn vừa rồi.

Người đi đường gọi xe cứu thương đến ngay đau đó. Một vài người đứng chỉ trỏ:

- Tự rạch mặt mình, cô ta điên sao ?

- Khuôn mặt xinh,thư thế mà ...

- Tội nghiệp ... Chắc con bé có vấn đề về thần kinh.

.....

46. Chương 44:

Nó và hấn dc đưa nhanh vào phòng cấp cứu. Ở bên ngoài, Liss ngồi trên ghế khóc sụt sướt. Tuy mới quen nó không lâu nhưng cô rất thân với nó. Nó như là một người bạn tri kỷ của cô vậy. Nó Là một phần quan trọng trong cuộc sống của cô.

Kun ngồi bên vổ nhẹ vào vai cô ra ý dỗ dành cô. Nhưng lúc này tâm trí cô đang đặt hết cả vào hai căn phòng cấp cứu đang đổ đên kia.

Từ xa, một chiếc xe đẩy một người con gái với khuôn mặt đầm máu đi lướt qua người cô. Cô nhìn vào khuôn mặt đáng sợ kia, cảm giác quen thuộc vô cùng.

Người con gái đó dc đưa vào căn phòng gần đó.

Vừa lúc ấy, một y tá bước nhanh ra khỏi phòng cấp cứu của hấn, lời nói có phần gấp gáp:

- Bệnh nhân cần truyền máu gấp, là nhóm AB.

Cô đứng phắt dậy:

- Tôi cũng là AB.

Cô toan đứng dậy đi vào thì một y tá khác bước ra từ phòng nó:

- Bệnh nhân cần máu .. Là nhóm máu O

Cô và Kun hơi khựng lại. Hai người có nhóm máu O mà họ biết là Ông Tuấn đã qua đời và Nana đã mất tích. Hai khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên nét lo lắng tột cùng.

Bỗng, một thanh âm vang lên:

- Tôi cũng nhóm máu O

Mọi người đồng loạt nhìn về nơi phát ra âm thanh. Là Gun (có ai còn nhớ nv này ko ??? “. Gun bước đến phía bác sĩ và lặp lại lời nói ban nãy. Liss hơi sững lại trong giây lát rồi nở nụ cười rạng rỡ nhìn anh (từ nay sẽ gọi Gun là anh nhé). Sau đó cô bước vào phòng xét nghiệm máu gần đó. Nụ cười đó không biết vô tình hay cố ý mà khắc lên trái tim Gun hai chữ ” rung động ” . Liệu, đây chính là khởi đầu của một mối tình tay ba khác chăng ?

Trong khi đó, tên gốc Kun vẫn ngu ngơ không hay biết về những sóng gió sau này. Tên gốc ấy không hề biết rằng: Tình yêu mà không biết giữ, thoáng chốc, nó sẽ vụt tan.

— Trở lại vs 3 nv chính của câu chuyện nhé. —

** Nó thấy mình lạc lõng vào một khoảng không màu đen. Xung quanh nó bao trùm một màu đen u tối. Nó ngồi co lại, đôi tay run rẩy tự ôm lấy bản thân. Trước mắt nó bỗng hiện lên hình ảnh hằn nằm bất động trên một vũng máu. Nó đưa đôi tay khẽ chạm vào hằn. Nhưng hằn chợt biến mất như chưa hề tồn tại. Nó hét lên : Khôngggggggg. Là nó, do nó. Hằn đỡ cho nó nên mới chết. Nó chợt nhớ đến mẹ nó, ba nó, Bin và cả hằn. Tất cả những người nó thương yêu đều bỏ nó ra đi. Nó hận chính bản thân mình. Nó tự trách mình là đứa xui xẻo. Nó tự nhện tất cả là lỗi của nó. Nó hét lên trong tuyệt vọng rồi gục đi trong khoảng không tối tăm ấy.

** Hằn thấy mình đang ở bãi đất trống hời này. Hằn đưa mắt nhìn về một thân ảnh nằm trên vũng máu gần đó. Người con gái ấy nằm bất động. Hằn nhìn người hằn yêu đang nằm đó mà không khỏi đau lòng, chỉ tại hằn không bảo vệ dc cho nó. Từ khóe mắt hằn tuôn ra một hàng nước mắt. Người ta nói: con trai ít khi khóc nhưng một khi đã khóc thì trái tim hằn đã tổn thương rất nhiều.

** Nhỏ thấy mình đang ở trong một căn biệt thự nguy nga màu trắng thanh khiết. Đó chính là nơi in dấu những kí ức đẹp khi nhỏ còn một gia đình 3 ng hạnh phúc Nhỏ đứng ngoài cửa sổ nhìn vào trong. Ở đó hiện lên hình ảnh mẹ nhỏ ngồi ăn trái cây. Ba nhỏ xem tv, thỉnh thoảng nhìn nhỏ cười hiền. Còn nhỏ thì chạy chơi tung tăng. Nhỏ nghịch mấy con gấu bông nữa. Khung cảnh đó trông hạnh phúc biết bao. Thoáng chốc, một luồng gió kéo nhỏ đến công viên. Ở đây vô cùng nhộn nhịp. Nhưng nổi bật nhất trên dòng người này chính là một đôi trai tài gái sắc đang nắm tay nhau. Người con gái cười cười nói nói. Còn người con trai nét mặt lạnh lùng, có vẻ thờ ơ. Đó là hằn và nhỏ. Nước mắt nhỏ chợt rơi. Phải chăng là nhỏ quá mù quáng khi yêu. Nhỏ nở nụ cười chua xót nhìn đôi tình nhân kia lần cuối rồi quay lưng biến mất trong gió.

P/s: Chap sau định dành cho chuyện tình của Gun, Kun và Liss. Ai ủng hộ không ??? ((Nhiều ng ủng hộ sẽ làm còn ít ng ủng hộ ủa thì đi tiếp câu chuyện vậy =_ =))

47. Chương 45:

Nó mở mắt nhìn xung quanh, đập vào mắt nó là hàng chữ :” Hosgar ” to đùng trên tường. Khuôn miệng nó lẩm bẩm:

- Bệnh viện Hosgar ?

Đầu nó đau buốt, nó cố gắng chấp vá những đoạn kí ức mờ nhạt về cuộc chiến hôm trước. Nhưng, một thứ khác đã làm nó phen tâm. Nó nhìn trên nền đất lạnh lẽo của bệnh viện. Nơi,đó hiện lên hình ảnh của một người con trai có đôi mắt màu nâu sẫm. Người con trai đó nằm trên vũng máu vs sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn nở nụ cười hiền lành nhúnho. Từng giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt nó, đôi mắt vô hồn nhìn hình ảnh

trước mắt mờ dần đi. Người con trai ấy ... đỡ cho nó nhát dao của Nana. Ng con trai ấy ... đến khi chết vẫn nhìn nó vs ánh mắt đầy yêu thương. Hơn hết, ng con trai ấy ... đến cuối cùng vẫn luôn tồn tại trong tim nó, ko bao giờ phai nhòa. Người con trai ấy .. Là Bin. Năm ấy, cũng tại bệnh viện này, Bin đã mãi rời xa nó. Nó đưa ánh mắt phức tạp nhìn ra cửa sổ. Trên bầu trời xanh hiện ra khuôn mặt điển trai của Bin cùng nụ cười tỏa nắng như thường ngày. Nó chợt nhớ, nó còn nợ Bin một lời Xin lỗi vì nó không thể đáp lại tc của cậu. Trong tim nó giờ đây chỉ vụn vụn hình ảnh của một người con trai lạnh lùng nhưng mang trái tim ấm áp vô cùng. Là hắn - Rio. Chợt một đoạn kí ức vụt qua trong đầu nó. Rio nằm đó, trên một vũng máu lớn. Hắn đã đỡ cho nó. Nó lao nhanh ra cửa phòng.

Liss đang ngồi ngoài hành lang trước phòng nó, chợt thấy nó bước ra vs vẻ mặt hốt hoảng. Cô chạy lại phía nó:

- Cậu

Chưa để cô nói hết câu, nó đã chen ngang:

- Rio đâu ?

Cô khẽ cụp mắt xuống, khuôn mặt lộ vẻ buồn rầu:

- Cậu ấy

Nó ngồi thụp xuống, bàn tay rón lên nắm lấy tay cô, đôi mắt ánh lên vẻ tuyệt vọng:

- Làm ơn ... Cậu ấy ko sao đúng không ... Ns đi ... Cậu ns đi ... Cậu ấy ko sao đúng ko ...

Cô khẽ lắc đầu:

- Bác sĩ bảo ... Cơ hội cậu ấy tỉnh lại ch là 30% thôi .. Nếu có kì tích thì may ra

Nó buông bàn tay xuống, nước mắt ngừng rơi nhưng có ai biết trong tim nó giờ đã vl ra hàng nghìn mảnh, có làm cách nào cũng ko thể hàn gắn dc cũng như, ko ai có thể thay thế Rio dc. Nó đứng lên, đôi mắt màu tím tím lạng lạng đến vô hồn. Cô hơi ngạc nhiên vì khuôn mặt bình thản của nó. Nó hỏi:

- Phòng ?

Cô hơi ngạc nhiên trước giọng nói lạnh lùng của nó, lắp bắp trả lời:

- À .. B ... Bên cạnh .. Phòng ... C ... Cậu

Nó không nói gì chỉ bước vào phòng bệnh của hắn. Nó vừa bước vào thì một giọng nói nam tánh vang lên bên tai Liss:

- Ác quỷ đã trở lại rồi

Liss xoay người lại nhìn người con trai đó, ánh mắt đầy ngạc nhiên:

- Gun, ác quỷ là sao ?

Gun cười bí hiểm:

- Cô chưa từng nghe sao, Yumi còn dc mệnh danh là Ác quỷ khát máu.

Liss ngạc nhiên đến tột độ, Gun nói tiếp:

- Khi con ng ta quá đau lòng, điều họ làm là gì ?

- Khóc - cô tl sau một lúc đắn đo

- Đúng, khi đau lòng mn sẽ khóc để vơi đi nỗi buồn ấy. Còn Yumi, cô ấy chọn cách đóng băng trái tim mình lại, cô lập hoàn toàn nó vs mọi người. Ngayqua ngày, từng nỗi đau mất cha mẹ, Bin từng bước một phủ lên tim cô ấy lớp băng. Cô ấy biết như vậy cũng chỉ là tự làm đau bản thân mình nhưng vẫn cứ làm. Cô ấy thực ngốc, đúng ko ?

Gun hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Cô ấy có thói quen giết ng vào những lúc ấy. Có lần cô ấy giết một lúc 50 ng. Bởi vậy, họ gọi Yumi là ác quỷ khát máu. Họ bảo đừng nên để cô ấy tức giận, nếu ko, chỉ có ... CHẾT.

Anh nhấn mạnh từ chết khiến cô rùng mình.

— Quay trở lại đôi bạn trẻ trong phòng bệnh nào —

Nó nhìn chăm chăm vào ng con trai trên giường bệnh. Ở đó, ng nó yêu đang nằm đó. Thế mà ánh mắt nó vẫn tĩnh lặng như ng nằm đó chỉ là một ng đứng. Nó cứ đứng đó, rất lâu, chân nó mỏi vô cùng nhưng vẫn đứng. Lời nói phát ra từ miệng nghẹn lại:

- Rio,...,...

48. Chương 46:

Nó đưa bàn tay khẽ chạm vào khuôn mặt tái nhợt của hắn. Tim nó khẽ nhói lên. Hắn sẽ rời xa nó .. Thật sao ? Nó lắc mạnh đầu để phủ nhận điều đó. Giọng nói nó nhẹ nhàng:

- Anh ... đã ns sẽ luôn ở cạnh e, sẽ luôn bên em mãi mãi... tại sao bây giờ anh nằm bất động vậy. Anh thất hứa là xấu lắm Dậy đi anh. Em ... Nhớ anh Nhớ rất nhiều....

Lời nói nhẹ hẫng, mỏng manh nhưng, tuyệt nhiên khuôn mặt nó vẫn lạnh tanh, vô cảm. Nó đưa tay lên ngực trái, nơi này, đã từng đập liên hồi vì hắn, giờ lại đập nhẹ nhàng lắm. Chỗ này yếu lắm, mỏng manh lắm nên dễ tổn thương lắm. Phải làm sao khi tim nó đang rỉ máu mất rồi, tim nó nức từng chút một rồi chợt vỡ tan. Có cố gắng hàn gắn lại nh mảnh vỡ nhưng kết quả chỉ là những vết sẹo hằn sâu mà thôi.

Nó quả thực ... đau lắm. Cảm giác này, tê buốt, lạnh giá đến vô cảm, len lỏi vào tim nó. Nó khóa tim nó lại, khóa ng con trai tên Rio mãi mãi ở trong tim nó. Giờ đây, tim nó nguội lạnh rồi. Nó đưa ánh mắt bi thương nhìn hắn:

- Làm sao e sống dc .. Khi thiếu anh đây.

Nó cứ ngồi bên cạnh hắn lúc lâu, khuôn mặt vô định chẳng đoán dc đang nghĩ gì. Chỉ thấy, khuôn mặt đó dù bao phủ bởi vẻ vô cảm nhưng vẫn ko giấu dc nét đau đớn, tuyệt vọng trong đó.

Chợt nhớ ra điều gì đó, nó đưa tay lướt trên bàn phím điện thoại. Giọng nó vang lên không nhanh không chậm nhưng tỏa ra sự chết chóc vô định:

- Thư Kí Minh, điều tra cho tôi Dương Mỹ Thùy Trâm , cô ta đang ở đâu. Anh có 10'.

Nó cúp máy. Bàn tay nó siết chặt tay hắn, giọng nói tỏa ra sát khí ngùn ngụt:

- Cô ta sẽ không yên đâu.

Đúng 10' sau, tiếng chuông điện thoại nhỏ vang lên, báo có tn. Nội dung tn như sau:

" Tên : Dương Mỹ Thùy Trâm

Thân thế: ng thừa kế tập đoàn Dương Mỹ, là con nuôi của bà Quỳnh Thi.

IQ: nghe nói là một thiên tài vs đầu óc sắc bén, thông minh và không kém phần mưu mô. Phải cẩn thận vs con ng này. Nhiều thủ đoạn lắm đấy.

*** Note: dc nhận nuôi vào ngày 16/8, đã từng pttm.

*** Hiện giờ cô ta đang ở bệnh viện của Chủ tịch đang ở, phòng 301, nghe ns là tự rạch mặt mình đấy.

— The end rồi chủ tịch — "

((công nhận anh thư kí nhấn tin teen quá đi))

Khóe miệng nó khẽ nhếch lên : " Tự rạch mặt sao ??? " Bỗng một dòng chữ đập vào mắt nó: " Dc nhận nuôi vào ngày 16/8 sao ? " Nó hoang mang. Bởi .. Đó là ngày Nana mất tích mà. " Chẳng lẽ "

Nó ra khỏi phòng, chạy nhanh đến phòng 301. Khẽ lắc đầu: " Mình nghĩ lung tung gì vậy? Sarina sao có thể là Nana kia chứ "

Novđáp cửa bước vào phòng. Ở trên giường bệnh, một cô gái đang ngồi nhìn ra cửa sổ. Mái tóc đỏ đỏ xòa hững hờ khơ bay trong gió, đôi mắt màu hồng phần thần thờ và u buồn. Khuôn mặt người con gái ấy quần bằng trắng kín mít. Nó cất giọng:

- Sarina

Nhỏ chẳng buồn nhìn nó một cái, khoe miệng hơi cong lên tạo thành nụ cười đẹp tuyệt mỹ:

- Chưa chết à ?

Nó cười khẩy:

- Tôi sống rất dai, ko dễ chết vậy đâu

Nhỏ xoay người, nhìn thẳng vào ánh mắt tím lạnh giá của nó, chất giọng trong trẻo vẫn cất lên đều đều:

- Đến làm gì ?

Nó bước đến gần nhỏ, đưa tay nghịch ngợm lộn tóc màu đỏ đỏ của nhỏ, nở nụ cười chết chóc:

- Hỏi thăm sức khỏe thôi

Nó bất ngờ giật mạnh tóc nhỏ, kéo mạnh ra sau:

- Giữ gìn sức khỏe cho tốt, khi nào hồi phục ... sẽ có trò chơi dành cho cậu .. Bạn hiền à

Nó quay gót bước đi. Khi nó vừa rời khỏi, nhỏ đưa tay mở từng lớp băng trên mặt ra. Trên chiếc gương phản chiếu một hình ảnh quen thuộc đã lâu ko xuất hiện. Một khuôn mặt phẳng phất nét ngây thơ, hiền lành. Nhỏ nở nụ cười xảo quyệt:

- Nana ... Đã trở lại.....

49. Chương 47:

Nana đưa tay sờ vào khuôn mặt mình, đôi mắt ánh lên nét ngây thơ, nhỏ cười khẩy:

- Giả tạo quá.....

Chính nhỏ cũng đang tự khinh bỉ bản thân mình. Tất cả ... đều là lỗi của nhỏ sao. Cả ba nhỏ, Bin và Rio đều là nhỏ làm hại.

Khóe mắt nhỏ trào ra một hàng nước mắt, nhẹ nhàng nhưng đậm chất bi thương. Nhỏ không gào thét, khóc lớn như tối qua nữa. Chỉ khẽ khóc rồi im lặng như chưa có gì xảy ra. Có ai biết, trong tim nhỏ cũng đau lắm. Khoảnh khắc hấn ngã gục xuống, nhỏ tưởng chừng như cả thế giới đang tan vỡ. Mất mát và đau thương....

Nhỏ cứ ngồi đó, ánh mắt thần thờ nhìn chính mình trong gương. Tự khinh bỉ mình: " Một phù thủy độc ác mang khuôn mặt hiền lành của công chúa..... "

Nó bước đi trên hành lang bệnh viện, đưa ánh mắt nhìn xa xăm vào khoảng không vô định, tay mân mê chiếc nhẫn tinh xảo trên tay. Nó xoay chiếc nhẫn, nhìn vào dòng chữ khắc trên đó: " R yêu Y " Mặt trong của chiếc nhẫn là dòng chữ hơi mờ nhạt: " Love, forever " Nó cất giọng nhẹ, đức quăng:

- A ... Đã từng nói .. Yêu mãi mãi ... Đến suốt đời kia mà.

(((Emi: anh ấy đã chết đâu mà chị làm như chết rồi ấy !!!! — Yumi: Tỉ lệ sống sót rất thấp đây con tác giả đáng ghét kia — Emi: So sorry * chuồn lẹ *))))

Nó dừng lại trước cửa phòng của hắn, đưa tay định mở cửa bước vào, bàn tay khựng lại trên không trung, vô thức hạ xuống. Nó cứ đứng đó, đôi mắt màu tím bí ẩn không biết đang nghĩ gì. Nó ... Là không có can đảm bước vào. Nó sợ... Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của hắn, sợ.... nhìn thấy hắn nằm đó bất động.... Nó sợ ... nhìn thấy hắn đang dần rời xa nó. Nó sợ, sợ lắm !!!;;

Khoảng cách giữa 2 người họ, chỉ cách nhau một cánh cửa mà sao vẫn cảm thấy xa quá. Cảm giác này ... Thật khó chịu làm sao. Nó đưa tay chạm vào ngực trái, để lắng nghe trái tim đang đập. Để thấy, ko có hắn, trái tim nó chơi vơi không có sức sống. Con tim nó từng nhịp đập nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, yếu ớt như chỉ một chút nữa thôi nó sẽ ngừng đập vậy. Khuôn miệng nó mấp máy:

- Cuộc sống không a ... E ko thể tồn tại dc.... Xin a ... Quay về vs e ... E Yêu ... Anh.....

Ở sau một góc tường, một người con gái xinh đẹp vs mái tóc màu đỏ đô, đôi mắt hồng phấn thơ ngây không che giấu dc tia hiềm ác, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên tạo thành nụ cười hoàn mỹ.

” Thứ gì, ko sở hữu được sẽ phải tiêu diệt ”

Bóng dáng đó quay đi, khuôn mặt nhăm hiềm nhưng vẫn toát lên vẻ đáng thương cùng cô độc.

Tối, phòng bệnh 250,

Một dáng người con gái mở cửa bước vào. Dưới ánh trăng mờ ảo, khuôn mặt người con gái ấy, mang nét thơ ngây, lương thiện, yếu ớt và sự nhàm chán. Đôi mắt màu hồng phấn quét qua khuôn mặt của một hotboy thực thụ đang nằm trên giường bệnh. Nhỏ cười nhẹ - một nụ cười mang đầy đau thương:

- Xin lỗi a, Rio

Nhỏ đưa tay rút dây thở của hắn ra. Khuôn mặt vẫn lạnh lùng. Khẽ đưa tay nắm chặt tay hắn:

- Nếu có kiếp sau, chúng ta sẽ yêu nhau chứ ?

Hơi ngập ngừng khi nhìn khuôn mặt trắng bạch của hắn. Nhìn ng mk yêu như vậy, thử hỏi, có ai không đau lòng chứ?

Nhỏ vẫn đứng đó, tiếng ” tit ... Tít ” vang đều bên tai, nhịp tim đang giảm xuống nhanh. Khuôn mặt nhỏ vẫn lạnh lùng nhìn hắn. Ánh mắt màu hồng phấn vô cảm nhìn vào máy đo nhịp tim.

50. Chương 48:

Từng tiếng ” Tít .. Tít ...” vang đều bên tai nhỏ. Nhỏ nhìn vào khuôn mặt ng nhỏ yêu đang ở giữa ranh giới của sự sống và cái chết. Nhỏ run run nhìn đôi bàn tay mình. Chính nhỏ ... Đã hại hắn. Người hắn đang co giật liên hồi. Nhỏ hoảng sợ chạy vụt đi.

Bóng nhỏ vừa khuất sau bức tường. Nó đang từng bước tiến về phòng hắn. Dừng chân ở cửa, tiếng ” tit ... tit ... ” của máy đo nhịp tim vang lên dồn dập, vội vã. Nó mở cửa, hơi sững lại nhìn hình ảnh trước mặt, bằng đầu óc sắc bén, nó phân tích tình hình chỉ mất 1s và 1s để cảm nhận nỗi đau tiến vào trong tim. Nó quay ng chạy đi vs tốc độ ánh sáng, đập cửa phòng bác sĩ, hét lớn:

- Bác sĩ !!!!

Đèn phòng cấp cứu sáng lên. Nó ngồi trên ghế hành lang, đôi mắt nhắm hờ tỏ rõ sự mệt mỏi. Nó cứ vậy, khuôn mặt bình tĩnh đến lạ thường, dường như chẳng đau lòng chút nào. Đâu có ai biết, nó đang gồng gượng, nuốt nước mắt vào trong.

Nana ngồi trên hàng ghế đá. Nhỏ run run nhìn bàn tay của mình. Nước mắt trào ra không ngừng, khóe môi mấp máy:

- Đôi tay này ... đã hại anh.....

Nhỏ gục mặt xuống nức nở. Chưa bao giờ nhỏ thấy ân hận như thế này. Nhỏ cất tiếng cười mang rợ. Nhỏ trả thù được rồi mà, làm cho Yumi đau khổ. Nhỏ trả thù được rồi. Nhưng sao ... Đau quá. Tim nhỏ đau quá. Không vui chút nào, không thỏa mãn chút nào. Bỏ .. Nhỏ ở đã giết chết người nhỏ yêu, người đã từng là cả thế giới của nhỏ. Ân hận à .. Ân hận thì hẳn có sống lại không. Đau lòng à ... Có thay đổi được gì không.

Tội lỗi của nhỏ đã quá lớn ... không thể nào quay đầu lại được nữa rồi.

Thời gian trôi qua nặng nề, đã 4 tiếng hẳn ở trong phòng cấp cứu rồi. 4 tiếng vs nó như cả 4 thế kỉ. Một mỗi lần, nhưng nó vẫn cố chịu. Nó hướng đôi mắt màu tím bí ẩn mang đậm nét bi thương về phía phòng cấp cứu. Nơi đó .. Người con trai nó yêu đang phải đối diện với cái chết. Khuôn mặt nó ánh lên tia bi thương. Nó đau ... tựa như trái tim đang bị ai bóp vụn. Rất ... đau.

Đèn phòng cấp cứu vụt tắt. Nó lao đến ông bác sĩ, khuôn mặt đầy hốt hoảng:

- Anh ấy ... không sao phải không ???????

Ông bác sĩ khẽ gật gù, giọng nói khàn khàn:

- Tạm thời bệnh nhân đang hôn mê. Chuyển biến khá tốt.... Nhưng, không chắc bệnh nhân có tỉnh lại hay không ...

Ánh mắt nó trống rỗng, khuôn miệng mấp máy:

- Rio ... sẽ tỉnh lại thôi.

Hắn sẽ tỉnh lại, sẽ ân cần hỏi thăm nó, sẽ nói nhớ nó, sẽ ôm nó vào lòng như ngày trước. Sớm thôi, hắn sẽ tỉnh lại. Nó tin là vậy. Nó đưa ánh mắt bi thương nhìn hắn, khóe miệng cong lên thành một nụ cười buồn:

- Nhanh thôi ... phải không anh ?

Hắn vẫn vậy, nằm bất động ở đó, khuôn mặt nhợt nhạt thiếu sức sống. Duy chỉ có ngón tay khẽ cử động. Có lẽ .. sâu thẳm trong hắn, vẫn nghe thấy lời nói của nó.

Nó loạng choạng bước vào nhà. Bà Cẩm Tú ngồi đẩy đàn lên, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe môi chợt cười:

- Trời vào đông rồi đấy, mẹ đan áo cho con nhé ... Nana

Nó bước về phía bà, lạnh lùng lên tiếng:

- Chưa quên dc sao ???

Bà ngược nhìn nó, vội vã đứng dậy:

- Con về rồi à ?? Dì nấu chút gì cho con ăn nhé !!!!

Bà đi về bếp, bỗng, một bàn tay nắm tay bà lại. Bàn tay ấy, lạnh như băng, nhưng sâu trong đó, vẫn có sự ấm áp vô định. Bà khẽ nhìn nó. Nó vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng, ôm bà từ sau lưng, giọng nói có phần ấm áp hơn:

- Giữ như thế này .. một chút thôi

Nó tựa vào người bà, cố tìm lấy hơi ấm để sưởi trái tim lạnh giá của mình. Nó ... mệt mỏi rồi. Dù lạnh lùng, tàn nhẫn đến đâu, nó ... cũng là một đứa con gái. Vẫn biết buồn, biết mệt. Và ... cũng cần một chỗ dựa.

Nó cứ ôm chặt lấy bà, khuôn miệng phát ra giọng nói nhẹ nhàng, yếu ớt:

- mẹ

Một giọt nước mắt tuôn rơi trên gò má nó. Từ ” mẹ ” thiêng liêng này, đã lâu rồi, nó chưa dc gọi.

Bà Cẩm Tú xoay người, ôm nó vào lòng, bàn tay vỗ về nó như vỗ về đứa con nhỏ. Khuôn mặt hiền từ nhìn nó âu yếm.

Trong căn biệt thự màu trắng lạnh giá phủ trong màn tuyết, hai người phụ nữ tạo nên một khung cảnh ... hạnh phúc.

Cũng trong màn tuyết trắng xóa, ẩn hiện bóng lưng nhỏ bé của một cô gái đang quay lưng rời khỏi căn biệt thự. Mái tóc màu đỏ đô buông hờ, đôi môi đỏ tươi cắn chặt đến ứa máu, đôi mắt hồng phẫn trào nước mắt. Nhỏ cứ thế, ra khỏi căn biệt thự đã từng là của nhỏ. Nhỏ ... mất hết rồi. Tình bạn, tình yêu ... gia đình. Nhỏ chẳng còn gì nữa. Lẻ loi, cô độc trên quãng đường đời còn lại. Nhỏ chỉ còn một mình mà thôi...

51. Chương 49:

Từng ngón tay khẽ cử động, đôi lông mày nhíu lại, đôi mắt từ từ mở ra. Người con trai đưa ánh mắt màu tro lạnh nhìn quanh căn phòng.

” Cách ... ” - tiếng mở cửa vang lên.

Nó bước vào phòng. Khuôn mặt xen lẫn ngạc nhiên cùng hạnh phúc nhìn người con trai trên giường bệnh. Đôi mắt màu tím vô cảm khẽ dao động:

- Rio ... anh tỉnh rồi.

Người con trai đó - hắn nhìn nó lạnh lùng. Nó hơi bất ngờ. Người con trai ấy, vẫn khuôn mặt đó, vẫn ánh mắt màu tro ấy ... nhưng sao ... khác quá... đôi mắt ấy đã không còn ấm áp như xưa. Đôi mắt tro lạnh ấy .. vô cảm, lạnh khốc. Nó hơi ngạc nhiên:

- Rio ...

Hắn lạnh lùng nhìn nó, hờ hững nói:

- Cô là ai ?

Lời nói ấy vừa truyền đồn rai nó, cả thế giới trước mắt nó như sụp đổ. Nó bước lên bên hắn, nước mắt trào ra, nó nắm tay hắn, ánh mắt như van xin:

- Em là Yumi .. Yumi Anh ko nhận ra em sao... Chúng ta .. Là người yêu mà

Hắn hất tay nó ra:

- Tôi chưa hề gặp cô. Người yêu của tôi là Nana

Nó ngã khụy xuống nền đất lạnh. Câu nói của hắn như con dao cứa sâu vào tim nó .. từng nhát .. từng nhát dài và sâu... để lại những vết sẹo ko thể nào chữa lành.

Nó đứng dậy, lưng thưng đi ra, khi đến trước cửa, nó xoay đầu lại nhìn hắn, cười nhẹ - một nụ cười bi ai:

- Anh ko nhớ ra em cũng được ... Nhưng hãy nhớ ... Em yêu anh ...mãi mãi.

Nó bước khỏi đó. Hắn ngồi trên chiếc giường bệnh, đôi mắt sụp xuống buồn rầu.

- Xin lỗi em, Yumi. Anh cần phải làm vậy, vì em.

Hắn ngược nhìn phía cánh cửa đã biến mất hình ảnh của nó - người con gái duy nhất vmaf hắn yêu .. mãi mãi.

- Anh yêu em .. mãi mãi.....

Nhỏ nằm trên chiếc giường lớn. Căn phòng màu hồng dễ thương vô cùng. Nhỏ nằm đó, mắt nhắm hờ ra về một mối. Hình ảnh của hắn lại hiện lên trong tâm trí nhỏ. Hắn bây giờ sao rồi ??? - nhỏ hồi hận vô cùng. Tiếng chuông điện thoại nhỏ vang lên:

Em buông tay, anh nhé!

Quá khứ đó anh hãy xóa hết đi.

Thôi không nắm giữ kí ức xa vời,

Và chẳng bao giờ thuộc về nơi em.

Hạnh phúc, hiểu sao cho đúng đây?

Anh lấy đi niềm tin trả lại cho em những gì?

Cũng vì em vụng về đánh rơi,

Hay càng xa vời càng dễ mất?

Em chân thật nên em tổn thương.

Phải làm sao để xóa hết nước mắt?

Những yêu thương ngày đầu tiên,

Chẳng đủ dịu dàng để níu bước chân anh.

Giá như em được vài giây về quá khứ,

Có còn anh ướm lạnh đứng chờ em?

Phần còn lại của quên là nhớ, là tiếng thở dài,

Là tháng năm hắn lên vệt hoen mờ kí ức.

Hạnh phúc chỉ là thoáng qua,

Hay chính em là mãi mãi?

Khi em nói hai chữ “muốn dừng”,

Là em biết nước mắt không bao giờ ngưng.

Bài nhạc vang lên giống như tâm trạng của nhỏ bây giờ. Buông tay nhỏ không thể. Nhỏ đi quá xa rồi, không thể quay đầu về nữa. Nhỏ đưa tay với lấy chiếc điện thoại:

- Gì ? - giọng nói lạnh lùng của nhỏ vang lên

Bên kia vang lên chất giọng khàn đặc của một người đàn ông:

- Cô chủ... Thiếu gia Rio đã tỉnh lại ... nhưng ...

- Gì ? - nhỏ lặp lại câu hỏi ban nãy, nhưng khuôn mặt nhỏ đã có nét biến đổi. Là sự vui mừng hay thất vọng.....

- Dạ .. thiếu gia bị mất trí nhớ khoảng thời gian 3 năm gần đây. Cậu ấy luôn miệng bảo cô ms là bạn gái của cậu ấy.

Nhỏ cúp máy và không nói thêm gì nữa. Khuôn mặt nhỏ vui mừng khôn xiết. Nhỏ và hắn có thể quay về như trước đây, xóa đi cái khoảng thời gian Yumi xuất hiện. Trên gương mặt nhỏ nở một nụ cười hạnh phúc nhưng không kém phần nham hiểm:

- Tôi tò mò tâm trạng của cô lúc này đây , Yumi. Tận hưởng đi, từng chút một tôi sẽ lấy lại tất cả.

Nhỏ cười lớn, nụ cười của một con rắn độc thật sự.

52. Chương 50:

Trước cửa phòng bệnh của hắn, một dáng người nhỏ nhắn, mái tóc dài màu đỏ đô, đôi mắt hồng phấn nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Nét mặt có sự ngây thơ, hiền lành như gvaanx thoảng qua một chút sự nham hiểm. Nhỏ nhắm mắt, cố tìm ình sự ngây thơ như ngày nào. Nhỏ thăm nhủ, mở mắt ra, sẽ là Nana, một người con gái hồn nhiên như ngày nào, không còn Sarina, không còn Thùy Trâm, không còn những toan tính, những kế hoạch, những thù hận.

Đôi tay nhỏ với lấy cánh cửa, nhỏ chạy ào ôm lấy hắn. Nhỏ dựa vào người hắn khóc nức nở như đứa con nít. Hắn vẫn ngồi im bất động nhưng trong đáy mắt lộ rõ sự khinh bỉ.

Nhỏ khóc lóc kể với hắn rằng nhỏ bị bắt cóc, mất trí nhớ, Nhỏ kể với nét mặt bi thương đau khổ. Hắn nhẹ nhàng vỗ về nhỏ nhưng trong lòng thầm than : " ôi trời ! nhỏ này diễn như diễn viên thực thụ ấy " Hắn khinh bỉ nhìn nhỏ nhưng hình như do quá đắc thắng nên nhỏ không để ý. Nhỏ gục đầu vào hắn, nước mắt vẫn rơi nhưng khóe môi cong lên thành nụ cười hiểm ác.

Nó đứng ngoài cửa nhìn cảnh tượng trước mắt mà không khỏi đau lòng. Nó quay lưng bước đi. Hắn giương đôi mắt buồn bã nhìn theo bóng lưng cô độc của nó. Trái tim hắn đau như gvif nó .. hắn phải làm như vậy.

" Yumi đợi anh "

Hắn nhìn xuống Nana đang nũng nịu trong lòng hắn, lòng thầm nghĩ : " Sẽ nhanh thôi, cô sẽ phải trả giá ... "

Nhỏ thì chẳng biết gì, chỉ đắc thắng, khoái chí nghĩ rằng nhỏ là người chiến thắng trong trò chơi này ... nhưng ... nhỏ không hề biết, nhỏ chỉ là một quân cờ trong tay hắn mà thôi.

Kun và Liss bước vào phòng bệnh. Cả hai người há hốc, mắt chữ 1, moomf chữ O nhìn cảnh tượng trước mắt. Nhỏ đang bón cơm cho hắn ăn. Nhìn hai người tình tứ trông vui vẻ khôn cùng. Kun chạy đến nhìn cahwmf chăm vào nhỏ, cậu reo lên vui sướng:

- Nana

Liss thì đứng đằng xa nhìn nhỏ, ánh mắt thờ ơ, vô cảm. Nhỏ đứng dậy, iến về phía cô, ôm chầm lấy cô:

- Liss

Khác với suy nghĩ của nhỏ, cô hất tay nhỏ ra, đi về phía cửa. Đứng ở đó, cô nhìn về phía hắn , ánh mắt như xuyên thấu tất cả:

- Rio, cậu sai rồi.

Nói rồi, cô bỏ đi .Kun cũng chạy theo " vợ " mình. Hắn nhìn cô đi khuất, khuôn mặt trầm lại như suy nghĩ gì đó. Nhỏ thấy vậy liền chạy đến, tìm cách giải thích với hắn rằng nhỏ vafcoo có chút hiểu lầm ,.... Nhìn nhỏ cuống lên như vậy mà hắn không khỏi khinh bỉ. Nhưng tuyệt nhiên khuôn mặt vẫn lạnh lùng không cảm xúc.

Cứ như vậy, hắn và nhỏ hiển nhiên nối lại tình xưa. Cả hai là couple dc mọi người yêu mến. Nó vẫn cứ như vậy, lặng lẽ ngắm nhìn hắn từ xa, nhìn hắn và nhỏ vui vẻ bên nhau. Lòng tự thầm nghĩ sẽ buông tay cho nhẹ lòng, nhưng khuôn mặt ấy vẫn in sâu trong tâm trí nó. Mãi .. không dứt.

Biết là đau nhưng vẫn cứ nhớ... Biết là không có kết quả nhưng vẫn cứ yêu...

Tối, nó đến bar Rose, bước chân vào một phòng Vip, Gin chạy đến báo cáo cho nó tình hình hiện tại của bang. Đồng thời đưa cho nó một thư thách đấu. Là của bang Black Snow (bang của nhỏ Nana đấy). Bang BS (viết tắt) muốn tahchs đấu vs bang nó, vào tối ngày mai, 6h tối. Nó nơ nụ cười khinh bỉ:

- Lòng tham của cô quả nhiên là vô hạn .

P/S: Emi bỏ bê truyện lâu quá (do chuyện học tập) mong m.n vẫn ủng hộ Emi nha :) Tình hình là chap gần như gEmi sẽ cố ra chap nhanh :) Mong m.n vẫn ủng hộ truyện (dù biết nó ko đc hay lắm như nhưng truyện dự thi) :(

53. Chương 51:

Chương 51:

Tại bãi đất trống xyz, một cô gái mang chiếc mặt nạ màu đen có hình những bông tuyết trắng nổi bật. Mái tóc màu đỏ đô buộc hờ, đôi mắt màu hồng phấn to tròn nhưng không kém phần sắc lạnh, đôi môi đỏ hồng nổi bật trên khuôn mặt trắng trẻo. Cô gái đứng giữa một đám thuộc hạ, vẻ mặt lộ rõ sự ngạo nghễ.

Một hàng người áo đen chạy một vào, dẫn đầu là một cô gái xinh đẹp với mái tóc màu tím xòa tự nhiên, đôi mắt màu tím vô cảm, ánh lên tia chết chóc. Người con gái ấy, thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt nữ tính, nhẹ nhàng thanh thoát nhưng có một khí thế hiếm ai sánh được. Hàn khí tỏa ra khiến mọi người tôn kính, sợ hãi, e dè. Cô gái ấy – nữ hoàng bóng đêm- Yumi.

Hai đôi mắt nhìn nhau chăm chăm, truyền đến nhau cái băng lãnh, vô cảm khiến những người xung quanh không rét mà run. Nana nhếch môi, gỡ bỏ mặt nạ:

-Xin chào, chị gái.

Nụ cười đắc thắng thoáng qua trên môi nhỏ. Với tốc độ rất nhanh, nó đã đến đứng bên cạnh nó. Mọi người giương ánh mắt ngạc nhiên nhìn nó. Họ kinh ngạc tốc độ trước tốc độ di chuyển của nó.

Bây giờ nó đã đứng bên cạnh nhỏ. Nụ cười nửa miệng của nhỏ nhanh chóng vụt tắt.

-ô hô .. em gái của chị . Đã lâu không gặp.

Nhỏ sưng người. Nó đưa bàn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ, giọng nói băng lãnh lại vang lên:

-Có vẻ em sống rất tốt.

Nó vuốt ve mái tóc của nhỏ:

-Mái tóc này làm chị nhớ đến một kẻ thù của chị đấy, em gái.

Nó nhanh chóng kề dao vào cổ nhỏ, giọng nói giờ đã vô cảm hoàn toàn:

-Nên gọi em là Nana, hay Sarina hay là ... Thùy Trâm đây nhỉ ?

Con dao trong tay nó khẽ cứa một đường vào cổ nhỏ. Nhỏ khẽ xoay người đá văng con dao đi. Dao bay lên không trung rồi rơi vào bàn tay một người. Là nó, nó bắt được con dao, nở nụ cười khinh bỉ:

-Lực đã tốt . nhưng thật tiếc, không chuẩn xác tí nào.

Nhỏ lao vào nó như con thiêu thân, đôi mắt màu hồng phấn dễ thương tràn đầy tức giận. Nhỏ hét lên:

-Câm miệng

Nhỏ lao đến đáng tới tấp vào người nó, nhưng không một phát đáng nào đụng vào được người nó. Nó cười khinh:

-Trình độ của em, vẫn kém như ngày nào.Dứt lời, nó xoay người đá vào trũng bụng nhỏ, đưa tay vặn ngược tay nhỏ ra đằng sau. Nhỏ khụy xuống ôm bụng đau đớn. Nó dùng chân dẫm vào bàn tay nhỏ. nhỏ túa máu ra không ngừng. Khuôn mặt nhỏ nhăn lại ra vẻ đau đớn. Chỉ đợi nó thả ra. Nhỏ nhanh chóng chạy lại tòa nhà bỏ hoang đối diện. Nó cười mỉa mai:

-Hèn nhất.

Nó đi từ từ theo nhỏ. Nhưng tốc độ "từ từ" của nó lại ngang ngửa với tốc độ "nhANH NHẤT có thể" của nhỏ. Chẳng bao lâu, cả hai cùng lên đến sân thượng của tòa nhà. Nó dòn nhỏ về phía thành, chỉ một chút sơ sẩy, nhỏ có thể sẽ rơi xuống phía dưới. Nhỏ đưa ánh mắt sợ hãi nhìn nó:

-Đừng qua đây ... Khôngggggg

Nó cười khinh bỉ. Càng lúc càng tiến gần nhỏ, giọng nói nó vang lên, có băng lãnh, có hận thù, cùng sự bi thương:

-Là ai, cướp mất gia đình hạnh phúc của tôi, cướp đi nụ cười của đứa trẻ chỉ vừa tròn 9 tuổi, cướp đi người mẹ tôi yêu quý nhất, cướp đi cả người ba tôi vừa hận vừa yêu. Là ai, cướp đi hạnh phúc mong manh tôi vừa có được, lấy đi tình yêu của tôi. Là aiiiiii ?

Nó gần lên từng chữ, nhỏ lắc đầu nguầy nguậy:-Không, không phải, tôi không hề lấy đi cái gì của cô. Là tại cô... Tại cô tất cả. Gia đình vốn là của tôi, ba mẹ vốn là của tôi, tình yêu cũng thuộc về tôi. mãi mãi thuộc về tôi.

Nó càng ngày càng tiếng dần về phía nhỏ.

-Tôi và cô .. sẽ cùng kết thúc tất cả . Ngay tại đây.

-Khoongggggg !!!!

Tiếng cửa mở ra. Một bóng hình bước vào.

Liệu người vừa bước vào là ai ? Có ngăn được cuộc chiến này không ? Dón xem ở chương sau nha

54. Chương 52:

Hắn chạy vào sân thượng, ngược nhìn 2 người con gái như điên dại đang giằng co nhau bên cạnh lan can. Hắn chạy đến lấy thân mình che chắn nhỏ. Nó thất thần nhìn cảnh tượng trước mắt. Mọi hi vọng, ánh sáng của cuộc đời nó như tắt lịm. Đôi mắt nó ướt ướt chực trào nước mắt. Từ khi nào, nó lại trở nên yếu đuối đến vậy?

Nhỏ như tìm được vị cứu tinh, giọng nói gấp gáp:

- Rio, cô ta điên rồi, cứu em.

Đáy mắt hắn lóe lên tia khinh bỉ, gương đôi súng về phía nó. Nhỏ vui mừng, mỉm cười đắc thắng.

Nó nhìn nồng nức đang chĩa về phía mình. Bàn tay buông lỏng. Anhs mắt nó đờ đẫn, vô cảm nhìn hắn. Giotj nước mắt khẽ rơi cho tình yêu của nó. Hết rồi !

Nào ngờ, hắn xoay người điệu nghệ, dùng lực đã vào chân phải của Nana, gương súng về phía nhỏ. Nhỏ ngã xuống đất, nụ cười tắt ngấm.

- Rio ...

Hắn lạnh lùng buông từng chữ:

- Kết thúc rồi. The End

Hắn bắn vào bụng nhỏ, máu túa ra không ngừng.

Khuôn mặt nhỏ tái xanh vì mất máu, đôi môi khẽ mấp máy rất khẽ:

- Tôi hận

Anhs mắt màu hồng phấn tối mịt mù, tàn ngập lòng thù hận.

Hắn và nó đứng đối diện nhau. Nó vẫn sống sờ sờ còn hắn thì nở nụ cười nhẹ tênh:

- Ngốc

Hắn ôm nó vào lòng, vỗ về như đứa trẻ nhỏ. Nó rúc vào hắn, tìm đến hơi ấm từng rất quen thuộc. Hạnh phúc như vỡ òa. Tình yêu của họ, hạnh phúc hay đau khổ ?

Nhỏ nhặt lấy con dao của nó ban đầu, cố gắng gượng dậy mặt cho bụng vẫn chảy máu không ngừng.

Nó bỗng hét lên:

- Cẩn thận

Nó xoay người ra phía sau lưng hắn.

Phập ...

Con dao cắm vào bả vai nó. Nó rơi bịch xuống đất . Đằng sau là một cô gái, vùng bụng máu chảy đỏ thẫm, khuôn mặt trắng bệch vì mất máu, mái tóc đỏ xõa rũ rượi. Nhỏ cất tiếng cười vang vọng khắp sân thượng:

- Hahahahahahaha

Nhỏ nhìn hai con người trước mặt. Tiếng cười bi thương vô cùng.

- Tôi hận .. cả hai người.

Về sau của câu nói nhỏ nói rất khẽ, tựa như thoáng qua khiến hắn không thể nghe thấy: " ... nhưng cũng rất yêu, Rio và .. chị gái "

Nhỏ nở nụ cười buồn, từng giọt nước mắt trào ra. Vết thương ở bụng co thắt lại. Nhỏ đi lùi về phía sân thượng Dang 2 tay ra, thả mình trong ngọn gió chiều. Nhỏ đã làm nhiều chuyện độc ác, chết vì vết thương ở bụng này, liệu có xứng ? Nhỏ thả mình rơi tự do về phía sau, bóng nhỏ đã khuất sau lan can nhưng tiếng nói nhỏ nhẹ của nhỏ vẫn còn vang vọng bên tai hắn:

- Em hận và yêu anh. Tạm biệt và xin lỗi.

Nhỏ rơi tự do trên không trung, thả mình vào gió, để cảm nhận sự day dứt, hối hận.

Hắn vội đưa nó đến bệnh viện. Để lại nhỏ chôn vùi trong tuyết, nụ cười nhỏ lại hiền lành, thanh thản như ngày nào.

5 tháng sau,

Hắn bước vào phòng bệnh vip135.

Những y tá xung quanh bàn tán xôn xao:

- Chàng trai đó ngày nào cũng đến.

-Nghe nói cô gái trong đây là người yêu cậu ta

- Dẹp trai mà còn chung tình nữa

.....

Hắn bước vào, ngồi bên cạnh giường nó.

Trên giường bệnh, nó nằm đó, bỏ lại những hận thù, những âm mưu, kế hoạch. Nó nằm đó, khuôn mặt lương thiện, hồn nhiên, chẳng còn lo toan, buồn phiền. Nó nằm đó, ngày qua ngày vẫn như vậy. Nó đi ngao du đến một thế giới nào đó, để lại bao nỗi nhớ, cô đơn, đau đớn cho người ở lại....

Hắn nhìn nó, nở nụ cười buồn:

- 5 tháng rồi e nhỉ ? E ngủ lâu thật

Nó vẫn nằm im bất động như chẳng có dấu hiệu sự sống nào. Hắn thowr dài, tiếp tục lẩm nhảm:

- A nhớ e

Một giọt nước mắt khê rơi trên khuôn mặt hần. Người ta nói, con trai khóc bằng tim, nhưng một khi đã khóc bằng mắt, trái tim người con trai ấy đã bị tổn thương rất nhiều. Một giọng nói hơi lạnh lùng nhưng có phàn trên chọc vang lên:

- Con trai mà khóc à.

Hần nhìn người vừa nói, khuôn mặt giãn ra, nở một nụ cười vui sướng, hạnh phúc. Nó cũng vậy. Nhìn hần và nở nụ cười triu mến, xen lẫn sự nhớ nhung

- E cũng nhớ anh, ngốc à.

Trong căn phòng bệnh, có 2 con người đang đắm chìm trong tình yêu hạnh phúc của họ. Bỏ lại những hận thù, những kế hoạch trả thù, những suy nghĩ. Họ đến bên nhau, hạnh phúc ban nhau, forever

P/s: hết truyện rồi :)))))) Các bạn thấy cái kết như thế nào :*

Chuyên mục giới thiệu : tg đang bắt tay viết truyện " Người lạ từng yêu" Mong được các bạn ủng hộ nhé .

55. Chương Ngoại Truyện

Trên ngọn đồi lộng gió, nó và hần đứng trước một ngôi mộ nhỏ. Trên bức ảnh trước mắt hiện ra một cô gái với mái tóc màu hồng cánh sen xõa nhẹ, đôi mắt màu hồng phần long lanh, dễ thương, cộng với nụ cười rạng rỡ khiến gương mặt thêm phần ngây thơ, hiền lành. Dưới tấm ảnh là dòng chữ được khắc tinh xảo: Hoàng Hà Mi. Không ai khác, đó chính là nhỏ - Nana.

Nó đứng lặng người nhìn ngôi mộ một lúc lâu. Hần khê bước đi, lòng nặng trĩu, tiếc thương cho một tuổi trẻ đầy sức sống của nhỏ đã bị chôn vùi bởi lòng hận thù mù quáng. Hần nói khê:

- Anh ra xe trước, em và con cứ ở lại.

Bé gái bên cạnh nó cười nhìn hần đi khuất. Đó là kết tinh tình yêu của nó và hần - Mina. Cô bé thừa hưởng mái tóc tím đặt biệt cuare mẹ, đôi mắt màu tro của bố. Vẻ đẹp của Mina là sự dung hòa giữa nó và hần, tạo nên một cô công chúa đáng yêu. Nó cười buồn nhìn Mina:

- Chào cô đi con !

Mina ngoan ngoãn chào, nở nụ cười lém lỉnh:

- Chào cô

Nó đưa ánh mắt xa xăm nhìn ngôi mộ của nhỏ. Khuôn miệng xinh xắn khê mấp máy:

- Em gái ! Dậy là lần đầu tiên chị gọi như vậy nhỉ.

Mina ngơ ngác nhìn nó, rồi tung tăng chạy chơi quanh ngọn đồi.

Nước mắt khê rơi trên khuôn mặt xinh đẹp, nó tiếp:

- Em có biết, cái chết của em khiến mẹ rất đau lòng không.

Nước mắt nó rơi nhiều hơn, nó cố cắn chặt môi để không phát ra tiếng nấc:

- Chính sự hận thù của chúng ta đã khiến gia đình tan vỡ. Ba mất rồi, mẹ chị cũng đã mất, còn mẹ em .. bà ấy .. bà ấy .. giờ có vấn đề về thần kinh do không chịu đựng nổi cú sốc đó....

Nó khụy xuống ngôi mộ khóc nức nở:

- Là lỗi của chị, là lỗi của chị ... Tất cả .. là lỗi của chị ...

Nó òa khóc nức nở như đứa trẻ. Tiếng gió thoảng qua nghe như câu trả lời của Nana.

Nó nhìn bức ảnh của nhỏ. Lòng ân hận ví đã cướp mất nụ cười hồn nhiên đó của nhỏ. Tim nó quặn đau.

Hần đứng từ xa nhìn mà lòng day dứt.

Cuộc chiến thù hận đã kết thúc, nhưng nó để lại những dư âm khó tả trong lòng mỗi con người. Liệu đến khi nào, nó mới lại có thể trở lại con người trước đây ?

Trong căn biệt thự màu trắng xa hoa, một cô gái đang đứng chống tay ra lệnh:

- Để chỗ này .. Ấy , coi chừng vỡ... khoan, để nhẹ nhàng thôi, cái kia để chỗ này.....

Cô gái đứng qua thào đám người hầu đóa chính là Liss. Mái tóc hung đỏ buông hờ trên vai, đôi mắt nâu đỏ ánh lên tia giận dữ. Cô vẫn xinh đẹp như ngày xưa, thân hình vẫn bốc lửa như ngày xưa, chỉ có điều chiếc eo thon gọn giờ đã phình ra to tướng. Vì, cô có thai. Kun bước vào ôm vợ nũng nịu:

- Vợ này, giận dữ không tốt cho thai nhi.

Cô liếc cậu một cái. Cậu đưa tay sờ bụng cô, nói nhẹ nhàng:

- Ui chao .. con trai cứng

- Em mách ba mẹ, anh quan tâm con hơn em. Hứ

Lowiff nói của cô bị chặn lại bởi nụ hôn thâm thiết của cậu. Hắn từ ngoài bước vào, tay dắt theo Mina:

- Mới sáng sớm đã tình cảm rồi.

Liss và Kun đỏ mặt. Mina châm dầu vào lửa:

- Uí, cảnh người lớn, Mina không nên xem.

Phụ họa thêm câu nói, Mina đưa tay che mắt nhưng miệng vẫn nở nụ cười lém lỉnh. Nó đứng bên ngoài, đôi môi khẽ cười nhẹ. Nó nên làm sao, vứt bỏ quá khứ hay tiếp tục cảm giác day dứt khi nghĩ về nó.

Nó bước vào nhà, đưa tay ôm chầm lấy đằng sau lưng hắn, môi thăm thì:

- Vậy chúng mình cũng tình cảm cho bỏ ghét.

Nói rồi, nó nhoẻn miệng cười nhìn hắn. Cặp vợ chồng trẻ đang hạnh phúc thì Mina lại một lần nữa phá đám:

- Ui . Một bên hôn, một bên ôm. Hổng cả mắt.

Nó bật cười nhìn đứa con gái bé bỏng. Cả căn biệt thự vang lên tiếng cười giòn tan. Cuộc sống có rất nhiều cánh cửa. Nó đã lựa chọn một cánh cửa mới cho mình, đó là cánh cửa dẫn đến thế giới hạnh phúc của nó và hắn, bỏ lại đằng sau những quá khứ tối tăm. Cánh cửa mới, thế giới mới, đang chờ đón nó.

" Hạnh phúc " - 2 từ thiêng liêng mà nó luôn kiếm tìm, giờ mới ngỡ ra, đó chỉ là những điều nhỏ nhoi trong cuộc sống.

Có một nơi để về, đó là nhà.

Có những người để yêu thương, đó là gia đình.

Có được cả hai, đó là hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-thu>